

2017-1

Ocak

A L U M N I
BizLetter
A L M A M A T E R

“Çğabeylik - Kardeşlik”

YAYLA EVİ SİZLERİ BEKLİYOR

**Çamlıyayla'da
nefis manzarasıyla,
ailecek kalabileceğiniz
bir yayla eviniz olduğunu
biliyor musunuz?**

**rezervasyon için
Betül Abla
530 333 83 99**

TANITIM FİLMİ VE HAVA ÇEKİMLERİNDE STANDARTLARI YÜKSELTİYORUZ

film | hava çekimi

Tanıtım, Belgesel ve Reklam Filmi - 3D Animasyon

Katalog - Fotoğraf

Miting ve Konser

Arsa, Park ve Bahçe

Yol, Köprü, Viyadük, Baraj

Arkeolojik Yapılar

İnşaat Projeleri

360° Panoramik Çekimler

daraba

film | medya | event | tasarım

www.daraba.com.tr

TAC Mezunlar Derneği Merkez Yönetim Kurulu

Başkan

Ali Cerrahoğlu

Başkan Yardımcısı

Kemal Tarım

Sayman

A. Ramazan Dincer

Genel Sekreter

Çağlar Yılgör

BizLetter

Yayın ve Redaksiyon Ekibi

Erdoğan Kaynak

Betül Öcal

Nuran Baykal

Alp Erdem

Tasarım

Onur Yıldırım

esparaba.
creative

Baskı

Alev Dikici Matbaası

0 322 435 13 13

T: 0 324 241 82 24

M: 0 530 333 83 99

Telefax: 0 324 613 23 10

Caminur Mahallesi 0805 Sokak No:9
33440 Tarsus - MERSİN

www.tac-alumni.org

Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği
tarafından 3 ayda bir yayımlanır.

A L U M N I
BizLetter
A L M A M A T E R

8

"BU YIL DERNEK MERKEZ VE ŞUBELERİMİZİN GENEL KURULLARINI YAPIYORUZ"

- Başkanın yazısı
- Tuğla burslu öğrenciler
- Come Together'dan kareler

BAŞKANDAN

12

MUTLU HABERLER

- TAC '02 Esat Uğurlu, İpek Eriş ile dünya evine girdi.
- TAC '87 Önder Kaplancık 2016 yılı en iyi Parekende CIO'su ödülünü aldı.

SÖYLEŞİLER

52

Prof. Dr. İskender
Sayek - TAC'63

56

İsmet Hallaç - TAC '49

60

Kağan Yılmaz '14

62

Ozan Oğuz '97

İÇİNDEKİLER

18

BİR EFSANEYİ KAYBETTİK

Umut Nöbeti'nin Mimarı Mete Akyol'u kaybettik. Mete Akyol'u konu edinen çarpıcı makalelere bu sayımızda genişçe yer verdik.

AB-TÜRKİYE DELEGASYONU'NDAN TAC'YE ZİYARET

Türkiye'nin en köklü eğitim kurumlarından Tarsus Amerikan Koleji'ni (TAC), Avrupa Birliği Türkiye Delegasyonu'ndan 20 kişiye yakın bir Büyükelçi heyeti ziyaret etti.

34

MARATON MERSİN & İSTANBUL

İlk İstanbul maratonuyla başlayan bu serüven, Mersin Büyükşehir Belediyesi'nin bu yıl "Mersin'e koş, Mersin'de koş!" sloganıyla düzenlediği 2. Uluslararası Mersin Maratonuyla devam etti.

40

26

AĞABEYLİK KARDEŞLİK

3 Mayıs 1992
Evvel Zaman İçinde
Mete Akyol

64

KARİYER GÜNÜ

Mezunların ve öğrencilerin Kariyer Günü'ne ilişkin görüşleri

72

SPORCULARIMIZI TANIYALIM

Ömer Güzel, okulumuzun Tenis ve Kız Basket takımından sporcu abi ve ablalarını tanıtıyor

Erdoğan Kaynak

TAC'63

Sevgili Biz Letter okuyucuları,

Sevgili TAC & TALAS Dostları,
Üç ay sonra yine sizlerle BİZLETTER ile.

Sonbahar bitmiş, beyazla gelen kış yaşıyoruz.

Her yerde kar var, soğuk var. Güneşi göremez olduk.

Dostluğumuzla ısınıyoruz.

Maratonlarda koşuyoruz birlikte. Kariyer gününde buluşturuyoruz sizleri, geleceğin mezun adayları ile.

Son Cuma'larda, cometogether'larda, homecominglerde, dönem buluşmalarında okul anılarımız tazeliyoruz.

Öğrencilik yıllarına dönüyoruz, büyük heyecan fırtınası yaşıyoruz, tek yürek olarak.

TAC'45 mezunumuzu, çiçeği burnunda genç bir mezunumuzla aynı duygular-

da buluşturan bir dostluk bu.

Ankara, İstanbul, Adana, Mersin, Bodrum, Kanada, Amerika, Çin, Avrupa merkezli buluşmalarımız,

bizleri öylesine kaynaştırıyor ki... Bizi böyle etkinliklerde ve yaşamımızda kaynaşmış büyük bir aile olarak görenler "TAC-TALAS BAĞLILIĞINI VE KARDEŞLİĞİNİ" imrenerek konuşuyorlar...

Ne mutlu bizlere ki, her birimiz bu büyük ailenin birer parçası olma şansını yakalamışız.

Bizlere bu imkanı büyük fedakarlıklara katlanarak sağlayan anne babalarımıza ne kadar teşekkür ve şükranlarda bulunsak azdır. Saygıyla anıyoruz kendilerini. Biz de onlardan aldığımız meşaleyi, kendi çocuklarımıza aktarıyoruz büyük bir sorumluluk bilinciyle...

Bu sayımızda sizlere İstanbul, Mersin maratonlarından; gelenekselleşen kariyer gününden; Avrupa Birliği büyükelçilerinin okulumuzu ziyaretinden; spor etkinliklerimizden; camiamızı sevin-diren mutlu ve üzen acı haberlerden; yapılan röportajlardan ve bize ulaşan tüm diğer etkinliklerimizden fotoğraflar sunuyor olacağız. Lütfen camiamızla ilgili haber ve fotoğrafları alperdem02@gmail.com nuranbaykal@gmail.com betulablatac@gmail.com adreslerine iletelim ki, bir sonraki sayımızda biz de camiamıza aktaralım.

BİZ LETTER ekibi olarak yeni yılınızı kutluyor, esenlik diliyoruz. Hoşça kalın, BİZ LETTER'siz kalmayın. Erdoğan Hoca

ENGLISH AS A SECOND LANGUAGE AT PICKERING COLLEGE

Summer '17

ESL Camp

4-week sessions:

June 25 to July 21, 2017

July 23 to August 18, 2017

3-week session:

July 1 to July 21, 2017

A Truly Canadian Experience!

Pickering College has an exciting summer program for students aged 12 to 18 who plan to study in an English-speaking school or who wish to study English as an academic subject in their own country. Learn English and experience the wonders of summer at our 42-acre campus, an ideal location for a unique program that combines intellectual learning with a summer vacation in Ontario, Canada.

STUDY IN CANADA

FOR MORE INFORMATION, PLEASE CONTACT OUR REPRESENTATIVE:

Abdullah Şehoğlu TAC '77 Erenca – Immigration and Education Services

T: 0212 373 9421 M: 0532 231 0677 Email: asehoglu@erenca.com

PICKERING COLLEGE

www.pickeringcollege.on.ca

Ali Cerrahoğlu
TAC'78

BAŞKANDAN

“Bu yıl dernek merkez ve şubelerimizin genel kurullarını yapıyoruz”

Mezunlar Derneğimiz genel merkez ve şubelerden oluşuyor. İki yılda bir genel kurullarımızı yapıyoruz; önce ocak ayında şubeler, ardından martta da genel merkezimizin en büyük kurumsal organı genel kurulları toplanıyor ve derneğin faaliyetlerini değerlendirip geleceğe yön verecek yeni dernek ekibini seçiyor.

Bizleri hayatta bulduğumuz konumlara getiren okulumuza ve mezun camiamıza hizmet edebilmek, katkı verebilmek büyük mutluluk. Tüm mezunlarımızı sorumluluk alarak genel kurullarda Mezunlar Derneğimizin geniş çalışma ekibine katılmaya, görev almaya, yeni projeler üretmeye ve yürüten projelere katkı vermeye davet ediyoruz.

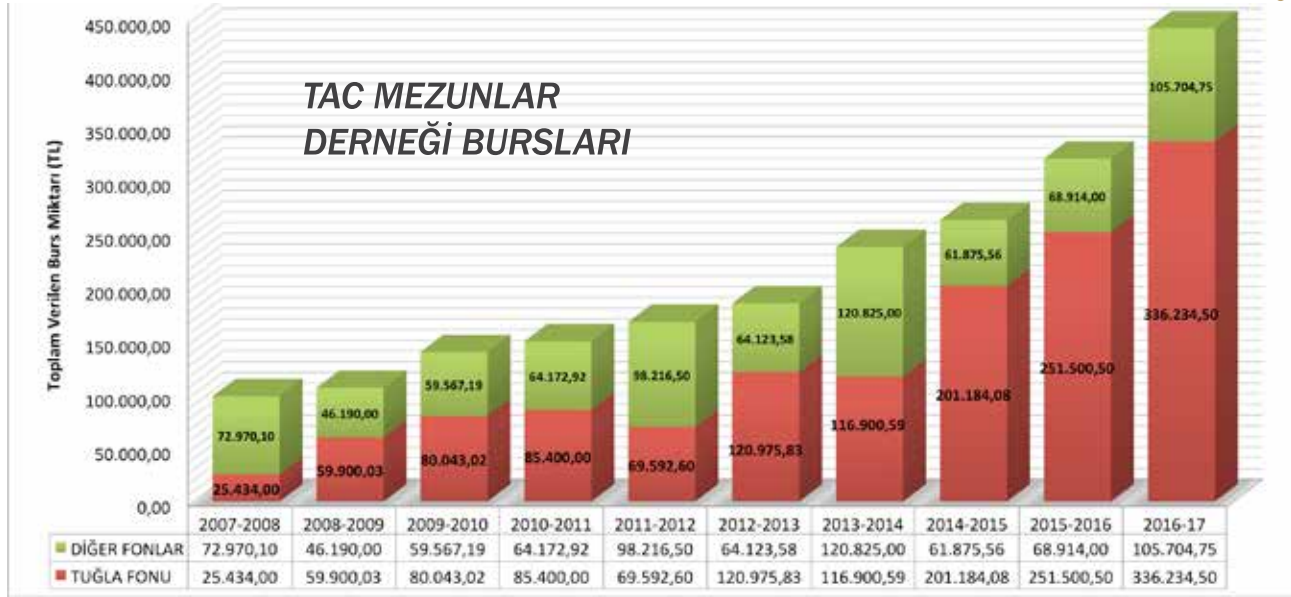
TUĞLA PROJESİNDE SON DURUM

Bir Tuğla da Sen Koy! Burs Fonu Projemiz bu yıl 10. Yılıni doldurdu. ‘10 yılda 10 bin Tuğla’ hedefiyle yola çıkmıştık ve geçtiğimiz Homecoming gününde bu hedefimize ulaştık ve ikinci 10 bin Tuğlalık aşamaya geçtik. Burs fonuna destek veren 2 binin üzerindeki mezunlarımıza ve eğitim gönüllülerine bir kez daha sonsuz teşekkürlerimizi sunarız. Sizlere burs fonumuz ve öğrencilerimizle ilgili detaylar vermek istiyoruz. (Kayıtlar için teşekkürler Akar Burdoroğlu’63 Abimiz, Betül Abla, Çağlar Yılgör’01, Alp Erdem’02))

32	Tuğla Bursu ile destek verilen öğrenci sayısı
100	Derneğimizin son 10 yılda burs desteği verdiği toplam öğrenci sayısı
10422	Bugüne kadar bağışlanan Tuğla sayısı
21	Halen TAC’de okuyan ve Mezunlar Derneğimizin destek verdiği öğrenci sayısı
2.108.964 TL	Mezunlar Derneğinin son 10 yılda verdiği burs miktarı

bir tuğla da sen koy!

TUĞLA BURSLU ÖĞRENCİLERİMİZDEN HABERLER

Dergimizin her sayısında sizlerle Tuğla Burslu öğrencilerimizin başarı hikâyelerini paylaşıyoruz. Onlarla gurur duyuyoruz ve abi ve ablalarının da onların gelişimlerini merak ettiklerini biliyoruz. Bu sayımızda da burslu öğrencilerimizden bazılarının haberlerini sizlerle paylaşmayı sürdürüyoruz. Diğerlerinin durumlarını da sonraki sayılarımızda iletmeyi sürdüreceğiz.

Cem Soyupak '13

Cem ikinci kuşak Tuğla Burslulardan. İstanbul Hukuk Fakültesi son sınıf öğrencisi. Bir yandan harıl harıl okulu bitirmek için ders çalışıyor, diğer yandan da geleceğini hakim ve savcılık alanında planlamak istiyor.

Velat Kılıç '12 'Karlsruhe Teknoloji Enstitüsü'nde master programına devam ediyor

İlk Tuğla Burslu öğrencimiz Velat Kılıç 2012 de TAC'den mezun olduktan sonra yüzde yüz burslu olarak Amerika'nın Ivy league üniversitelerinden Brown'dan elektrik mühendisi olarak mezun olduktan sonra yine başarı bursu ile Almanya'da Karlsruhe Enstitüsünde 'optik ve fotonik' üzerine master yapıyor. Bitirdikten sonra da elektrik mühendisliği veya fizik üzerine doktora yapmayı planlıyor.

2017 Dönemi çok yoğun bir biçimde çalışıyor

Bu yıl mezun olacak olan Tuğla Burslu üç öğrencimiz var: Aylin, Sema Nil ve Güney. Bu yıl onların en yoğun oldukları ve harıl harıl sınavlara hazırlandıkları bir dönem. Aylin ve Sema Nil IB öğrencileri. Başvuralarını yapıyorlar, projelerini tamamlıyorlar. Üçünden de güzel haberler almayı ümit ediyoruz.

Buğra Ergin '19

Buğra Ergin; 10 sınıfta okuyan Tuğla Burslu öğrencimiz. Tarsus'ta yaşıyor. Derslerinde oldukça başarılı. Hazırlık sınıfında teşekkür almış ama dokuzuncu sınıftan bu yana her dönem takdirname alıyor. Sakin ve nispeten içe dönük bir yapısı var. Teknolojiye ve yazılıma özel ilgisi var. Java yazılım dili öğreniyor kendi başına. Yazın kursa gitmek istiyor. Yazılım mühendisliği veya işletme mühendisliği okumak istiyor. Henüz karar vermemiş. Siyasete de ilgi duyduğunu ve ileride ilgilenebileceğini söylüyor.

Meliha Manav '20

Meliha bu yıl 9.sınıfta. Geçtiğimiz yıl hiç İngilizce bilmeden bir devlet okulundan gelerek endişe ile başladığı hazırlık sınıfında yılın sonunda en fazla gelişim gösteren öğrenci seçilmişti. Bu yıl da 93 ortalama ile başladı 9.sınıfa. Her hafta sonu 'Book Mobile' kulübü ile köy okullarına giderek ihtiyacı olan çocuklara kitap götürüyor. Yeniden canlandırılan kız basketbol takımımızın oyuncusu ve ayrıca dergimizin bu sayısının kapak tasarımı da kendisine ait.

TAC'YE BU YIL BAŞLAYAN TUĞLA BURLU ÖĞRENCİLERİMİZDEN BAZILARI

Rezan Bağcıoğlu

Bu yıl Tuğla bursuyla hazırlık sınıfımıza başlayan öğrencilerden Rezan okulumuzu tam puanla kazandı. Her iki TEOG sınavını da full yaptı, hiç yanlışı yok. Ankara'dan geliyor ve yatılı öğrencimiz. Ortaokuldaki başarısını aynı şekilde devam ettiriyor okulumuzda da.

Melisa Aykurt'21

Melisa bu yıl başladı TAC 'ye. Tarsus'ta bir devlet okulundan geldi. Kısa sürede adapte oldu. Ara karne-sinde not ortalaması 96 idi. Voleybol takımında haftada 2 gün antrenman yapıyor. Kara kalem resim yapıyor; seçmeli olarak resim dersini seçti. Görme engellilere kitap okumak için gönüllü oldu. Bir deneme çekimi yapıp

yollayacak ve seçilirse 6 ay boyunca sürecek bir çalışmayla sesli kitap okuma kaydı yapacak.

Erkin Emirtekin'21

Erkin de TAC 'ye bu yıl gelen öğrencilerden. Hem derslerinde çok başarılı hem de iyi bir basketbolcu. Okula gelmez bir yandan hazırlık sınıfında İngilizce öğrenmeye koyuldu, diğer yandan da hem okul takımında hem de TAC Spor Kulübünde basketbol oynamaya başladı.

Ali İhsan Doğan'21

Ali İhsan Adana 'lı 5 günlük yatılı öğrencimiz. Güler yüzlü ve çalışkanlığıyla kısa sürede adapte oldu TAC 'ye. Ara karnede not ortalaması 91.7

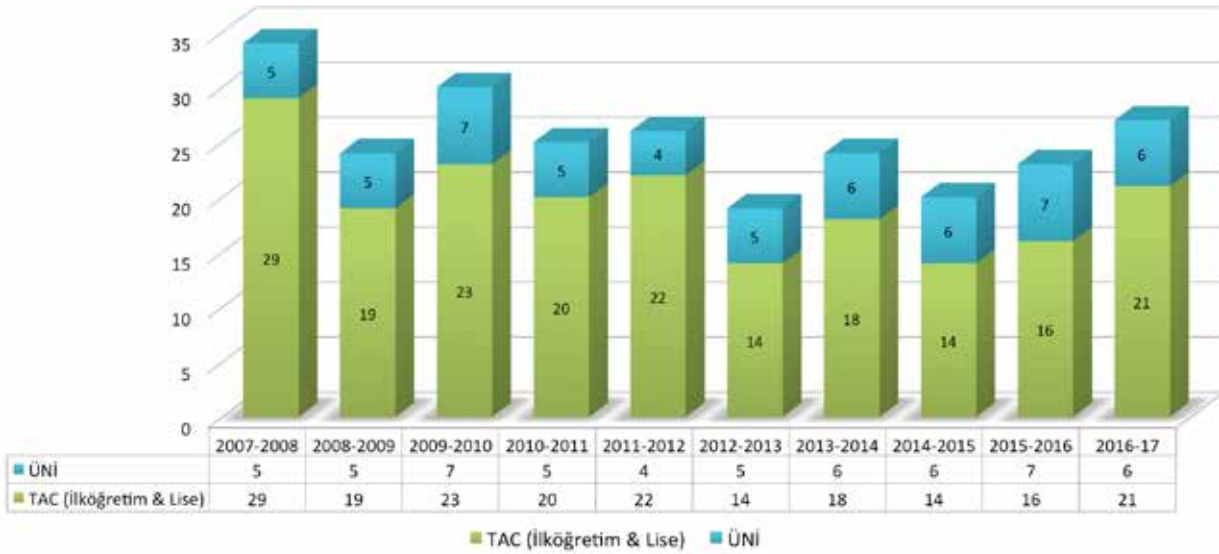
Samet Biçer'21

Samet hem akademik olarak başarılı bir öğrenci hem de çok iyi bir basketbolcu. Daha ilk yılında TAC yaşamına aktif şekilde katkıda bulunuyor. Spor kulübümüzün U16 Basketbol takımının da önemli bir oyuncusu. (Teşekkürler 1976 Mezunları, teşekkürler SEV)

Başar Keskin'21

Başar da uzun boyu ve disiplinli çalışmasıyla Samet gibi U16 takımının ve okul B takımının önemli oyuncusu. Aynı zamanda akademik olarak başarılı bir öğrenci. Okulumuzun hem akademik olarak başarılı hem de iyi sporcu geleneğini sürdürecekler hep birlikte. (Teşekkürler Salim Erdem, teşekkürler SEV)

Yıllara Göre Toplam Burs Verilen Öğrenci Sayısı

OKULLARIMIZ HER GEÇEN GÜN DAHA İYİYE GİDİYOR

Mezun dernekleri olarak Sağlık ve Eğitim Vakfı'nın Mütevelli Heyeti toplantılarına gözlemci olarak katılıyoruz. Geçtiğimiz ay yapılan toplantıda; SEV yönetim kurulu başkanı Mehmet Nane'84 ve vakfın genel müdürü Binur Karademir vakfın faaliyetlerini anlatan çok kapsamlı bir sunum yaptılar. Okullarımızla ilgili çok olumlu haberle-

ri, gelişmeleri detaylarıyla dinledik ve Türkiye'nin en kaliteli eğitim kurumlarının bir parçası olduğumuz için gurur duyduk.

Okullarımız eğitim kalitesi ve parametreleri açısından giderek daha da ilerliyor ve fiziki şartlarımız gelişiyor. Özellikle TAC için anlatılanlar göğsümüzü

kabarttı. Okulumuzda öğrenci sayısındaki artışla birlikte başarı ölçütlerinde de büyük gelişme var. TAC'ye giriş puanı giderek yükseliyor. Bunda SEV'in ve Mezunlar Derneğinin verdiği bursların büyük katkısı var.

Bu mutluluk verici gelişmeler rakamlarla anlatıldı.

COME TOGETHER - 2

Hatırlarsanız ilkinin 2013 yılında yapmıştık. Okulumuzun kuruluşunun 125. yılını SEV ve kardeş okullarımızın mezunlarıyla birlikte kutlamıştık. Muhteşem bir akşamdı. Bu kez de tüm kardeş okullarımızın mezunlarını hep birlikte yeniden bir araya getirmek amacıyla ilki 2013 yılında yapılan 'Come Together' organizasyonunun ikincisini 13 Kasım'da ilki gibi yine İstanbul Swiss Otel'de SEV'in öncülüğünde gerçekleştirdik. Üsküdar Amerikan Kolejinin 140'nci, İzmir Amerikan Kolejinin 138 ve TAC'nin de 128'nci yıllarını kutladık. Çok

güzel bir etkinlik oldu. Tüm SEV okullarının mezunları ve yöneticileri de geceye katıldılar. Hem eğlendik hem de okullarımızın burs fonlarına katkı sağladık.

Bu defa bir de sürpriz vardı; Viyana'dan gelen çok elit bir topluluk da sahne aldı (Wiener Waltz Orkestrası); hem müzikleriyle hem de vals gösterileriyle geceye renk kattılar. Dinletinin ardından mezunlar neşeli danslarla eğlendiler. Tabii ki mezunların olduğu bir gün BOM'suz bitmez. Büyük küçük hep beraber BOM çıktık :)

“TPF RALLY DAY”E KATILDIK

Talas’56 ve Tarsus’59 lu ağabeyimiz Haldun Tasman’ın kurduğu ve başarılı sosyal sorumluluk faaliyetleri yürüten bir vakıf olan Turkish Philanthropy Fund Mezunlar Derneğimizin yürüttüğü burs çalışmasına destek veriyor. Bir kaç yıl önce ilk kez gerçekleşen “Rally Day”in 19 Aralık 2016 tarihinde de ikincisi yapıldı.

Rally Day gününde 70 mezunumuz ve dostumuz toplamda 14.429 USD bağış yaptı. Yapılan bağışlar TPF tarafından %30 oranında 4.328 USD olarak match edildi. Ayrıca; en fazla bağışı biz topladığımız için ekstra 1.000 USD ve en fazla sayıda bağışçımız olduğu için de ayrıca 1.000 USD kazandık. TPF’nin Rally Day için ayırdığı bütçenin kalan miktarı da projelere eşit oranda dağıtılınca 2.489 USD da oradan geldi ve Tuğla projemize bir günde toplam 22.000 USD civarında kaynak yarandı.

***TPF Rally Day bağışları 14.429 USD**

tıldı. Yani 14.429 USD yatırıp 22.000 USD almış olacağız.

Rally Day’de yapılan bağışların listesi aşağıdadır:

Çetin Karabulut ‘58, Hüseyin Büyükyurtsever ‘91, Zafer Gürbüz ‘86, Oya&Özgür Canbaş ‘91/’94, Tamer Büyükyılmaz ‘82, Berkay Baykal ‘86, TAC Adana Şube, TAC ‘63 (Akar Burduroğlu, Erdoğan Kaynak, Bülent Arpaç, Bülent Özsoy, Gürkan Ertaş, Mehmet Hilmi Ergin,), Cengiz Atalay ‘72, Refik Kutluer ‘74, Murat Soyupak ‘01, Ali Erkut İpek ‘69, Ali Onur Bilgin ‘66, Arif

Sezer ‘78, Mehmet Tevfik Nane ‘84, Çağrı Bagatur ‘81, Berke Bagatur ‘05, Ali Murat Atlas ‘88, Ercan Acımuş ‘90, Lale Okyay ‘95, Taneri Yonar ‘62, Metin Okyay ‘62, Reyhan Okyay ‘99, Çağlar Yılğör ‘01, Ünlüdoğanlar ‘02/’98/71, Hilmi Oktar ‘62, Atahan Canbolat ‘67, Ersin Şendoğan ‘77, Selami Güleç ‘77, Serdar Dinçaslan ‘93, Azra Bilgin ‘93, Onur Aydoğan ‘97, Serde Nadirler ‘95, İlater Baykam ‘00, Hale Çakallı ‘01, Onur Şentut ‘02, Neva Ignatow ‘93, Sevgin Oktay ‘54, İbrahim Orhon ‘72, Gürkan Ertaş ‘63, Mehmet Sungur ‘74, Selçuk Barlas ‘79, Atilla Arıdoğan ‘84, Mehmet Özel ‘90, Egemen Çandır ‘97, Yiğit Tokbey ‘10, Ali Cerrahoğlu ‘78, Atilla Dernek ‘83, Celal Toroğlu ‘84, Ekrem Öcal, Ömer Öcal, Umut Yalnız ‘88, Ramazan Dinçer ‘83, Alp Erdem ‘02, Ziyannur Bilgin ‘62, Ayten Cerrahoğlu, Ali Ersin Doğan ‘87, Ayşe Esin Uygur Polat ‘01, Devrim Deliormanlı

SEV’LE DAHA FAZLA İŞBİRLİĞİ

Dernek olarak SEV ile çok olumlu ilişkilerimiz var. İlişkileri daha da güçlendirmek amacıyla dernek ve vakıf yöneticilerimizin düzenli olarak bir araya gelmesini kararlaştırdık ve dernek başkanları ile Mehmet Nane’84 ilk toplantımızı yaptık. Bu toplantılara ek olarak vakfı temsilen Sait Tosyalı’75 abimiz ve

vakıf yöneticileri ile derneklerimizin bir araya geldiği bir dizi toplantı gerçekleştirdik.

Bir Tuğla da Sen Koy projemizle edindiğimiz deneyimle kardeş okullarımızın benzer projelerine destek oluyoruz. Onlar bizden sonra başladılar ancak eminim ki çok başarılı olacaklar.

YAKIT ALIRKEN BURS FONUNA DESTEK VEREBİLİRSİNİZ

KİŞİ / KURUM
ALABANDA TURİZM
ÖZEL MÜHENDİSLİK
ARGE YAPI-MURAT DAĞLI
TURGAY GUMUS
ATAMER A.Ş.
SERHAN BURAK KÖSE
DENAR DENİZ ARASTIRMA
SESA MERMER-SALİM YILMAZ
NASCO KARAOĞLAN SİGORTA.
UGUR SALIK
BÜLENT CÜNCELER BSM EĞİTİM
BAB STRATEJİ
ÖNER KALE DİŞ TİC A.Ş.
CEVİZ BİLGİ TEKNO
RASE TEKSTİL
NECATİ GÜLER
ERCAN AKARPINAR
MBCO-MEHMET BULDURGAN
BEŞÖCAK RESTORAN
OĞUZ KARAOĞMANLIOĞLU

Orhan Kılıççı’86 kardeşimizin fikir babası olduğu “Depolarımız Tuğlalarla Dolsun” projemiz bütün hızıyla devam ediyor. Sisteme dahil olan mezunlarımız veya dostlarımız Shell taşıt tanıma anahtarlığını göstererek aldıkları yakıtın belli bir oranını indirim olarak alıp burs fonunun gelişmesini sağlıyorlar. Bu sayede de bir başarılı çocuğun daha okumasına destek veriyorlar. Shell taşıt tanıma sistemine KASIM itibariyle kayıtlı araç sayısı 200’ ü geçti.

Eğer henüz sistemde değilseniz siz de kolayca katılabilirsiniz. Yapacağınız tek şey; <http://www.senospetrol.com/btsk/> linkini tıklayıp bilgilerinizi girmeniz. En kısa sürede Shell yetkilisi sizinle bağlantı kuracak.

Shell taşıt tanıma sistemiyle yakıt alınarak sağlanan bağış miktarı; 2014’te 19.674 TL, 2015’te 13.503 TL ve 2016 yılında 19.736 TL olarak gerçekleşti.

Dernek ekibimizden Nuran Baykal’ın hazırladığı rapora göre kasım ayı itibariyle bu yıl Shell Taşıt Tanıma anahtarlığını kullanarak en çok kaynak yaratılmasını sağlayan mezunlarımızın bazılarının isimlerini alfabetik sırayla aşağıda bulabilirsiniz.

Çünkü Siz Saray'lara Layıksınız.

GENEL MERKEZ
Atatürk Mh. Vedat Günyol Cad. No:13 Ataşehir / İSTANBUL
Tel : +90 (216) 573 10 50 Fax : +90 (216) 572 94 42

FABRİKA
Necati Kurnel Bulvarı No:53 Davut / KAYSERİ
Tel : +90 (352) 621 71 00 Fax : +90 (352) 621 71 08

f sarayhalionline t sarayhalionline i sarayhalı
www.sarayhali.com.tr

TAC '02 Esat Uğurlu, İpek Eriş ile dünya evine girdi.

TAC '90 Çetin Şaşmazer 'in HERMES adını verdikleri oğlu dünyaya geldi.

TAC '87 Önder Kaplancık 2016 yılı en iyi Perakende CIO'su ödülünü aldı.

TAC '95 mezunumuz Evren Levent'in ortağı olduğu Leman Kültür Mersin Forum'da açılmıştır. Kendisini tebrik eder, başarılı ve bol kazançlı günler dileriz.

"TAC '02 Fırat Ergun ve eşi Özlem Ergun'un kızları, TAC '67 Hayrettin Ergun'un torunu Mira dünyaya geldi."

PAPER STREET CO.

TAC '08 İpek Özbay ve kız kardeşi TAC '07 Zeynep Haziran 2015'te Paper Street Co.'yu kurmuşlar. Paper Street Co. ise illüstratörler, grafik tasarımcılar ve çizerlerin bulunduğu bir tasarımcı ağı ile kartpostal, davetiye, kartvizit, takvim gibi her türlü yaratıcı kağıt ürününü tasarlayıp üreten bir girişim. Yakın zaman önce operasyonlarını kurumsal şirketlere de hizmet verecek şekilde geliştirdiler. Şimdi kurumsal şirketlerin çalışanlarına, müşterilerine veya iş ortaklarına özel kişiselleştirilmiş yaratıcı ürünler tasarlayıp üretiliyorlar. Ürünleri www.paperstreet.com.tr adresinden ulaşabilirsiniz. Kendilerini tebrik eder, başarılar dileriz.

TAC '02 Melih Mürşitoğlu, TAC '04 Hande Gizer Mürşitoğlu'nun Hasan ismini verdikleri oğulları dünyaya geldi.

TAC '85 Teoman Dede Adana Sheraton otelde Onur Kebap'ın 2. şubesini açtı. Mezunumuza bereketli ve mutlu günler diliyoruz.

TAC '78 Prof. Dr. Tekin Akpolat'ın "İyi Ki TANSİYONUM ÇIKTI" (Doğan Kitap) adlı kitabını D&R'lardan başlayarak tüm kitapçılardan temin edebilirsiniz.

Kamu sektöründe görev alan yöneticilerin, "iyi yönetim" konusunda bilgi ve farkındalık düzeylerini artırmak amacıyla BÜYEM işbirliği ile Yılmaz Argüden (TAC'76) mezunumuzun "Argüden Yönetişim Akademisi"nin düzenlediği Kamuda İyi Yönetişim Sertifika Programı'nın 2016 Dönemi mezuniyet töreni, üst düzey kamu yöneticilerinin geniş katılımıyla gerçekleştirildi.

Tarsus Amerikan Koleji Okul Aile Birliği, Öğretmenler günü kutlamaları kapsamında TAC öğretmenleri adına "bir tuğla da sen koy" projesine bağışta bulundular. Öğretmenlerimizi başöğretmenimiz Atatürk 'ün açtığı aydınlık yolda öğrencilere ışık oldukları için kutluyoruz. Hepsine emekleri ve yüreklerine sağlık. Projeye bağışta bulunarak eğitime verdikleri destekten dolayı TAC OAB üyelerine ve öğretmenlerimize teşekkür ederiz.

Prof. Dr. Özgür Yaycıoğlu - TAC '89 2017 Ocak ayından tarihinden itibaren Adana Med-line Hastanesi Üroloji Bölümünde, eşi Prof. Dr. Rana Yaycıoğlu ise Adana Acıbadem Hastanesi Göz Hastalıkları Bölümünde çalışmaya başlayacaklar. Kendilerine yeni iş yaşamlarında başarılı ve mutlu günler dileriz.

Okullar arası turnuvada Mersin 1.si olan Tenis Takımımızı Okul Yönetimi ve Mezunlar Derneği olarak kutladık. Öğrencilerimiz Mezunlar Derneğinin kendileri için hazırladığı hediyelere çok mutlu oldular. Başarılarının devamını dileriz... En büyük TAC!

EMİR ŞENDOĞAN

TENİS 16 YAŞ MİLLİ TAKIMINDA

24-30 Aralık tarihleri arasında İstanbul ve Adana'da gerçekleşen 12, 14 ve 16 Yaş Milli Takım Belirleme Turnuvaları tamamlandı. Kategorilerinde ilk üçe girmeyi başaran sporcular arasında TAC '77 mezunumuz Ersin Şendoğan'ın oğlu Tarsus Amerikan Koleji hazırlık sınıfı öğrencimiz Emir Şendoğan 2017 Avrupa Kış Kupası mücadelelerinde Türkiye'yi temsil etmeye hak kazandı. Kendisini tebrik eder, başarılarının devamını dileriz.

İbrahim Mete

Mete Akyol

- TAO '51 TAC '55 Mete Akyol
- TAC '62 İbrahim Mete
- TAC '92 Mete Kurt'un annesi
- TAC '90 Ozan Levent ve TAC '92 Banu Levent'in anneleri, TAC hazırlık sınıfı öğrencisi Zeynep Levent ve Sev İlkokulu öğrencisi Oğuz Levent'in babaanneleri Sezgin Levent
- TAC '90 Tufan Karaman'ın annesi, Tarsus Amerikan

Koleji 11. sınıf öğrencimiz Toprak Karaman'ın babaannesi Ayşe Dilek Karaman

- TAC '80 Rifat Murat Mert'in annesi vefat etmiştir.
- TAC '79 merhum Ahmet Cankaya'nın annesi, TAC '68 Dr. Mustafa Comert'in ablası Nihal Cankaya
- TAC '98 Alp Karlı'nın babası
- TAC '80 Hüseyin Kurtuluş Tarım'ın babası

İbrahim Mete Ağabey'in Ardından

Nihat Taner TAC'68

5 Aralık Pazartesi günü Tarsus Amerikan Koleji 1962 mezunlarından İbrahim Mete ağabeyi sonsuzluğa uğurladık. Biz hazırlık sınıfına başladığımızda onlar son sınıftaydı. İbrahim ağabeyi tanımam hayli geç oldu. Son beş senede yakınlaştık. Son derece sevecen, alçak gönüllü, koruyucu bir kişiliğe sahipti. Mersin İleri İlkokulu, TAC ve Mekteb-i Mülkiye mezunu olmakla gurur duyar, camiadan kişilere son derece yakın davranırdı. İleri İlkokulu'ndan beri arkadaşları olan Gazi Türkyılmaz ve Savaş Hayırlıoğlu, TAC'den Akar Burduroğlu ağabeyler ile çok yakındı. Kendi yaş grubundan olmayan ama çok değer verdiği iki TAC'li doktor: Ali Fazıl Ediz ve Kadir Kokulu ile fırsat buldukça bir araya gelmeyi çok severdi. Bu toplantılara Dr. Mustafa Cömert, genç

mezunlardan avukat Ozan Oğuz ve ben zaman zaman katılırdık.

Dedesi İbrahim Hakkı Mete: Osmanlı devleti ve galip ülkeler arasında 30 Ekim 1918 tarihinde Mondros Mütarekesi imzalanmıştı. İngiliz-Fransız ortak harekâtı ile 19 Aralık'ta Osmaniye, 27 Aralık günü Pozantı işgal edilmişti. Ardından Ceyhan'a gelen İngiliz birliği Ceyhan belediye başkanı Hacı Müçteba Efendi'nin evini boşaltarak komutanlık binası yaptı. İngilizlerle Fransızların aralarında varılan mutabakata göre Mart 1919'da Fransızlar Ceyhan'ı İngilizlerden devraldılar. Fransız yüzbaşısı Areki (Arecchi), yanında muavini ve Ermeni

tercümanıyla birlikte Ceyhan'a geldi. Ardından bir Fransız piyade taburu ile bir süvari birliği Ceyhan'ı işgal etti. Bu tarihte jandarma kumandanı olan İbrahim Hakkı (Met) Bey aynı zamanda kaymakamlık görevini yürütmekteydi. Tehcirde sürülen Ermenilerden bazıları Fransızlarla birlikte Ceyhan'a döndüler. Gerek yerli, gerekse sonradan gelen Ermeniler, işgal döneminde, Fransızlardan da yüz bularak rastladıkları Türklere sataşmaktaydılar. Yapılan şikâyetler sonuç vermiyordu. Tercümanlar olayları Fransızlara istedikleri gibi anlatıyor, Ermenileri kıymetli bir dost ve yardımcı kabul eden Fransızlar da buna göre tavır alıyorlardı.

İbrahim Hakkı 1876 yılında (eski kayıtlarda Şebinkarahisar'a, günümüzde Giresun'a bağlı) Alucra ilçesinde doğmuştur. Harp Okulunu 1898 yılında bitirmiştir. Kurtuluş Savaşı sırasında yüzbaşı rütbesiyle görevli bulunduğu Ceyhan ve çevresinde halktan gönüllü toplayarak işgalci güçlere karşı milli mücadeleyi yönetmiştir. Bu çabaları sonucu İbrahim Hakkı Bey Ceyhan, Osmaniye, Bahçe ve Kadırlı yöresinde Milli Kahraman ilan edilmiştir. Bölgede kendisine Prens

İbrahim Hakkı Bey denirdi. İbrahim Hakkı Bey, 1930-31 yıllarında bir süre Ceyhan belediye başkanlığı yaptı. Yarbaylıktan emekli olduktan sonra 4. dönem Seyhan (Adana) milletvekili oldu. 1942'de vefat etti.

Babası Muslihittin Yılmaz Mete: Muslihittin Yılmaz 1920 yılında Fransız işgalindeki Ceyhan'ın bir tepesinde, top ateşi altında dünyaya geldi. Kurtuluş Savaşı güney cephesi komutanlarından İbrahim Mete Bey ile Safiye Hanımın oğludur. M. Yılmaz Mete Ankara Gazi Lisesini, ardından Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesini bitirdi (1942). Ankara'daki yedek subay okulundan sonra vatani görevini İstanbul'da yaptı. İçişleri Bakanlığı İdareci Kursunu bitirdi. Tarsus, Feke ve Saimbeyli'de stajyer kaymakamlık yaptı. 1945 yılında sonra Manavgat, Köyceğiz, Fethiye ve Savur ilçelerinde kaymakamlık görevinde bulundu. 1954 yılında memuriyetten ayrıldı. Ceyhan'da avukatlığa başladı. Lise ve üniversite yıllarında eskrim sporuyla ilgilendi, yarışmalara katıldı. Sait Tayla ve Mustafa Önderer ile birlikte Ankara Eskrim Kulübü'nü kurdu ve uzun yıllar bu kulüp başkanlığını yaptı. Atıcılık sporuyla ilgilendi. 1964

Tokyo Olimpiyatları öncesi Güreş Federasyonu Başkanlığı yaptı. Daha sonra Gençler Birliği Spor Kulübü Başkanlığı görevinde bulundu.

1957 yılında CHP Adana milletvekili seçildi. 1960 ihtilalinden sonra TBMM Anayasa ve Adalet Komisyonu Raportörü, 1963'te Türkiye Ziraat Odaları Birliği Hukuk Müşaviri olarak çalıştı. 1966'da Adana temsilcisi olarak Cumhuriyet Senatosu üyeliğine seçildi. Parti meclisi ve Yönetim Kurulu üyeliklerinde bulundu. 1977 yılında yeniden milletvekili olarak Meclise girdi. 1974 yılında Cumhuriyet Senatosu üyesi iken, Ecevit hükümetinde Gençlik ve Spor Bakanlığı yaptı. Üç çocuk babası olan Mete, 04 Ekim 2002 tarihinde yaşama veda etti.

İbrahim ağabey iyi bir sporcu, iyi bir TAC'li, iyi bir insandı. Dedesi veya babası ile ilgili söz etmeyi sevmeyiz, onların yaptıklarından bir övünç payı çıkarmaktan titizlikle kaçınırdı. Ender olarak babasından kalan MYM plakalı Mercedes arabayla ziyarete gelirdi.

Zamansız ölümü ile yakınlarını yürekten üzdü. Zarif eşine, kızlarına, dostlarına ve TAC camiasına başsağlığı diliyorum.

Basın Şeref Kartı sahibi Mete Akyol, evli ve bir çocuk, iki torun sahibi, 1935 yılında Ordu'da doğdu. Ortaöğrenimini Talas Amerikan Ortaokulu ve Tarsus Amerikan Koleji'nde yaptı. Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nin İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. Gazeteciliğe, üniversite son sınıfta okuduğu 1959 yılında başladı. Milliyet, Öncü, Hürriyet, Dünya, Günaydın ve Sabah gazetelerinde, muhabir röportaj yazarı, köşe yazarı ve genel yönetmen görevlerinde bulundu. TRT televizyonunun yayına başladığı 1968 yılından itibaren, çeşitli dönemlerde TRT'de, kuruluş dönemlerinde de NTV ve TV8 televizyonlarında röportajlar yaptı, programlar hazırlayıp, sundu. 1987-1992 yıllarında İstanbul Üniversitesi Basın Yayın Yüksek

Mete Akyol
kimdir?

Okulu'nda ve 1992-2000 yıllarında Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde verdiği gazetecilik konusundaki derslerini 2000'li yılların başında Başkent Üniversitesi İletişim

Fakültesi'nde sürdürdü.

Sağlık Eğitim Vakfı'nda 1989 yılında Mütevelli Heyeti üyeliği, Başkent Üniversitesi'nde ise, 2000 yılından itibaren de Mütevelli Heyeti üyeliği görevlerinde bulundu. 1998 yılında İnkılap Kitabevi'yle ortaklaşa yayımlamaya başladığı ve 2000 yılından sonra yayımlarını Başkent Üniversitesi Kültür Yayını kimliğiyle sürdüren Bütün Dünya dergisinin, yayıma başladığı tarihten buyana Yayın Genel Yönetmenliğini yaptı.

Başkent Üniversitesi'nin yine bir kültür hizmeti kuruluşu olan Kanal B Televizyonu'nda yayın denetimcisi görevi yaptı ve bu televizyonda belirli sürelerde programlar hazırladı, sundu. Mete Akyol'un yayımlanmış 7 kitabı bulunuyor.

Mete Akyol, 2 Aralık 2015 günü evinden getirdiği sandalyeyi Silivri Cezaevi önüne koydu. Can Dündar ve Erdem Gül'e destek için 'Umut Nöbeti' başlattı. O nöbet, tutuklu gazetecilere özgürlük getirdi.

Umut Nöbeti'nin mimarı Mete Akyol'u kaybettik

Türk Basını, usta bir kalemini kaybetti. Gazeteci-yazar 81 yaşındaki Mete Akyol dün hayatını kaybetti. Başkent Üniversitesi Mütevelli Heyeti üyesi ve Bütün Dünya Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Akyol, İstanbul'dan Ankara'ya gitmek için aracına bindiği sırada fenalaştı. Hemen hastaneye kaldırılan Mete Akyol, tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

DESTEK YAĞMIŞTI

Basın Şeref Kartı sahibi Mete Akyol, geçtiğimiz yıl MİT TIR'ları haberleri nedeniyle tutuklanarak Silivri Cezaevi'ne konulan Cumhuriyet Gazetesi eski Genel Yayın Yönetmeni Can Dündar ve gazetenin Ankara Temsilcisi Erdem Gül'e destek için 'umut nöbeti' başlatmıştı. Evinden getirdiği sandalyeyle başlattığı eylem çığ gibi büyümüştü.

Evli ve bir çocuk, iki torun sahibi Mete Akyol, 1935 yılında Ordu'da doğdu. Ortaöğrenimini Talas Amerikan Ortaokulu ve Tarsus Amerikan Koleji'nde yaptı. Ankara Üniversitesi, Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nin İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu.

63 YILLIK GAZETECİ

Mete Akyol, gazeteciliğe 1953 yılında başladı. Milliyet, Öncü, Hürriyet, Dünya, Günaydın ve Sabah gazetelerinde, muhabir, röportaj yazarı, köşe yazarı ve genel yönetmen görevlerinde bulundu. TRT televizyonunun yayına başladığı 1968 yılından itibaren, çeşitli dönemlerde TRT'de, kuruluş dönemlerinde de NTV ve TV8 televizyonlarında röportajlar yaptı, programlar hazırlayıp sundu. (DHA-İHA)

Genç gazetecilere eğitim veriyordu

METE Akyol, sadece gazeteci değil aynı zamanda da öğretmendi. Akyol, 1987-1992 yıllarında İstanbul Üniversitesi Basın Yayın

Yüksek Okulu'nda ve 1992-2000 yıllarında Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde verdiği gazetecilik konusundaki derslerini 2000'li yılların başında Başkent Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde sürdürdü. Mete Akyol'un yayımlanmış 7 kitabı bulunuyor.

Mete Akyol

Yaşar Kemal'in 'Kürt raporu'na aracı olmuştu

METE Akyol, meslek hayatının ilk yıllarından itibaren Ankara'nın nabzını tuttu. Türk siyasetine yön veren İnönü, Cemal Gürsel, Cevdet Sunay, Süleyman Demirel, Turgut Özal'la yakın ilişkiler kurdu, birbirinden renkli röportajlar yaptı. Özal, Nisan 1992'de prostat kanseri ameliyatı için ABD'nin Houston kentine gitti. Semra Özal, eşi adına Mete Akyol'u aradı. "Turgut Bey, Yaşar Kemal'in Kürt sorunu hakkındaki düşüncelerini kaleme almasını istiyor. Yaşar Kemal'in görüşlerini alarak bize ulaştır" dedi. Akyol, ertesi gün Yaşar Kemal'den raporu alıp Washington Büyükelçiliği'ne faksleyerek Özal'a ulaştırılmasını sağladı.

Mete Akyol, Rum askerlerine nasıl esir düştüğünü, Lefkoşa'da meslektaşlarına anlatırken görülmüyor. (AA)

Kıbrıs Barış Harekâtı'nda esir düştü

TÜRKİYE'de gazeteciliğin 'efsane isimlerinden' Mete Akyol, Kıbrıs Barış Harekâtı sırasında, 11 gazeteci arkadaşıyla birlikte 14 Haziran 1974'te Rum askerlere esir düştü. İşkence sonucu gazeteci Adem Yavuz ile Ergin Konuksever yaralandı. Yavuz, iade edildikten sonra Adana'da Tıp Fakültesi Numune Hastanesi'nde, 26 Ağustos'ta hayatını kaybetti.

Mete Akyol, esir tutuldukları cezaevinden serbest bırakılmalarını şöyle anlatmıştı:

GARDİYAN ZENON

"O sabah gardiyan Zenon, yanında bürokrat tipli iki kişi ile geldi. 'Kurşuna dizileceğiz' diye korktum. Koridorları geçip bir odaya gittik. Ortadaki masanın bir yanına ben, karşıya onlar oturdu. Bana doğum tarihimi sordular,

'1935' dedim. İsrarla ay ve gün istediler. Ağustos'u da söyledim. Gününü ise inat etmeleri sonrası masa üzerindeki takvimden 22'sini işaret ederek gösterdim. O günün doğum günüm olduğunu anıyınca bir anda değiştiler. Ayı kapı ceketlerini ilikleyip doğum günümü kutladılar. Sorgulamaya ara verip birer kahve söylediler. Ve o gün arkadaşlarıyla serbest bırakıldık."

BİR EFSANEYİ KAYBETTİK

Türkiye'de gazetecilik mesleğinin efsane isimlerinden Mete Akyol, dün sabah Ankara'ya gitmek için bindiği otomobilinde fenalaştı. Hastaneye kaldırılan Akyol, tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

Günden AYDIN

GAZETECİ-yazar Mete Akyol (81), dün İstanbul'da hayatını kaybetti. Başkent Üniversitesi Mtevelli Heyeti Üyesi ve Bütün Dünya Dergisi Genel Yayın Yönetmeni Akyol, Ankara'ya gitmek için dün sabah saat 10.00'da İstanbul Ataşehir'de aracına bindiği sırada, direksiyon başında fenalaştı. Ataşehir'de hastaneye kaldırılan Akyol, yapılan tüm müdahalelere rağmen kurtarılamadı. Mete Akyol'un cenaze namazı 5 Kasım Cumartesi

günü Büyükdada Hamidiye Camisinde öğleyin kılınacak. Duayen gazeteci Akyol daha sonra Büyükdada Mezarlığı'nda toprağa verilecek.

YAŞAM BOYU BAŞARI ÖDÜLLÜ

1935'te Ordu'da dünyaya gelen Akyol, ortaöğrenimini Talas Amerikan Ortaokulu ve Tarsus Amerikan Koleji'nde yaptı. Ankara Üniversitesi Dil ve Tarih-Coğrafya Fakültesi'nin İngiliz Dili ve Edebiyatı Bölümü'nden mezun oldu. 1951'de Ulus gazetesinin çocuk sayfasına

çeviriler yaptı. 1953'te Hürriyet gazetesinin Tarsus muhabiri olarak gazeteciliğe başladı. 1959'dan 1994'e kadar Milliyet, Öncü, Hürriyet, Dünya, Günaydın, Sabah gazetelerinde muhabir, röportaj yazarı, köşe yazarı, genel yönetmen ve genel yayın yönetmenliği, ayrıca TRT 1, TRT 2, NTV ve TV8 televizyonlarında çeşitli programlar yaptı. Basın Şeref Kartı ile Yaşam Boyu Gazetecilik Başarı Ödülü sahibi olan Akyol, evli ve bir çocuk babasıydı.

Mete Akyol

Tecrübesini gençlere aktarıyordu

METE Akyol, 1987-1992 yıllarında İstanbul Üniversitesi Basın Yayın Yüksek Okulu ve 1992-2000 yıllarında Marmara Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde verdiği gazetecilik derslerini, 2000'li yılların başından itibaren Başkent Üniversitesi İletişim Fakültesi'nde sürdürdü. Sağlık Eğitim Vakfı'nda 1989, Başkent Üniversitesi'nde ise 2000 yılından itibaren mütevelli heyeti üyeliği görevinde bulundu. 1998 yılında İnkılap Kitabevi'yle ortaklaşa yayımlamaya başladığı, 2000 yılından sonra yayımını Başkent Üniversitesi Kültür Yayını olarak sürdüren Bütün Dünya dergisinin yayıma başladığı tarihten bu yana genel yayın yönetmenliğini yaptı. Başkent Üniversitesi'nin Kanal B televizyonunda yayın denetimcisi görevini üstlendi ve bu televizyonda programlar hazırladı, sundu. Mete Akyol'un yayımlanmış 7 kitabı bulunuyor.

■ OHA

SİLİVRİ'DE UMUT NÖBETİ'Nİ BAŞLATTI

CUMHURİYET Gazetesi Genel Yayın Yönetmeni Can Dündar ve gazetesinin Ankara Temsilcisi Erdem Gül, MIT TIR'ları haberleri nedeniyle 26 Kasım 2015'te tutuklanarak Silivri Cezaevi'ne gönderildiğinde, Mete Akyol, 2 Aralık

2015'te kahvaltı yaparken kullandığı sandalyesiyle gelip cezaevi giriş kapısının önüne oturdu, 'Umut Nöbeti'ni başlattı. Akyol, o tarihlerde 'Umut Nöbeti'ni şöyle anlatmıştı: "Şu gazeteci şöyle düşünüyor, bu farklı düşünüyor, onun için

biri iyi biri tu kaka... Böyle laf olmaz. En demokrat insan karşısındakinin görüşü kendi görüşüne ters de olsa ona saygı göstermelidir. Görüşlerini beğenmediğiniz gazeteci kötü, beğendiğiniz gazeteci güzel diye bir şey olmaz."

17 Ağustos 1974'te Kıbrıs Barış Harekâtı sırasında Rumlar'a esir düşen Mete Akyol, Türk kesimine böyle dönmüştü. (AA)

RUHUN ŞAD OLSUN
METE AKYOL

“Gerçek bir Tarsus Amerikan Efsanesi’dir o zira. Okul duvarından atlayarak başlayan gazetecilik kariyeri, gazeteci kimliği ile okul arkadaşlarına yaptığı kıyaklar, okuldan ailelerine yollanan uyarı ve ceza bildirimlerini yürütmesi gibi onlarca hikaye.”

Mete Akyol anısına

Mete Akyol’u kaybettik.

Büyük bir gazeteciyi.

Ama ben bir gazeteci abimi değil, babamların “abisi” bir amcamı değil, bir masal kahramanımı kaybettim.

Mete Akyol’un gazeteciliği...

Mete Akyol’un dünya görüşü...

Mete Akyol’un edebi gücü vs vs

Onlarca şey yazılacak elbette...

Ama benim için Mete Akyol, hikayeler demek. Özellikle Talas - Tarsus hikayeleri...

Gerçek bir Tarsus Amerikan Efsanesi’dir o zira.

Okul duvarından atlayarak başlayan gazetecilik kariyeri, gazeteci kimliği ile okul arkadaşlarına yaptığı kıyaklar, okuldan ailelerine yollanan uyarı ve ceza bildirimlerini yürütmesi gibi onlarca hikaye.

Jandarma Komutanı’nı ayartıp sınavdan “kendini tutuklatarak” kaçması mesela. İki jandarma eşliğinde okulu terkederken gülmek için kendini nasıl tuttuğu, konudan habersiz jandarma askerinin “ne gülüyon lan!” diye çıkışması. “Sınavdan yırtarken sopayı yakalıyorduk” bitirisi... Ömer Ağa var bir de. Coğrafyacı. Soyadı gelmedi şimdi aklıma... Bir diğer efsane.

Mete Akyol gecenin bir yarısı okul

duvarından atlarken nöbetçi öğretmen olan Ömer Ağa’ya yakalanır. Gece karanlığında başlar koşmaya ama tıkanır. Ömer Ağa başka bir öğrenciye benzetir onu. “Ahmet gördüm seni dur” diye bağırır. Dedim ya Mete abi de tıkanmıştır, nefessiz. Durur ve döner son bir umut. “Çanak çömlek patladı”.

Bir diğer hikayesi cimriliği ile meşhur Ömer Ağa’dan para alıp alamayacağına dair girdiği iddia. Dilenci kılığına girip hem iddiayı kazanır, hem de gazeteğe şahane bir haber yapar. Tarsus sokakları dilenci dolu.

Benim en sevdiğim hikaye ise Ömer Ağa’nın son sınavı.

Coğrafyadan tam not alması gerekiyor Mete Akyol’un bu son sınavda. Yoksa bütünlemeler var. Son 2 haftayı elinde coğrafya kitaplarıyla geçirir o da. Her fırsatta Ömer Ağa’nın karşısına çıkar, sorular sorar. Ama gerçekte kelime bakmamaktadır.

Sınav günü başlar döşenmeye. Kimine göre maç anlatır, kimine göre aklındaki bir haberi, kimine göre basmaktadır kalayı Ömer Ağa’ya. Sayfa sayfa yazar. Ve sınav bitimi kağıtlar teslim edilirken bir punduna getirir ve alır kağıtları.

Hemen ertesi gün dayanır kapısına.

Hocam okudunuz mu? Ve devam eder tacize. Her fırsatta. “Hocam kaç aldım?” “Hocam... Hocam..”

Ömer Ağa sıkıntılı. Kağıt yok ortada. Ama oğlan 2 haftadır kitaplarla yatıp kalkıyor.

En sonunda açıklar.

Mete 95 aldın. Ama der, gayretin için ortalamanı hak ettiğinden yüksek vereceğim. (Bu kısımdan emin değilim, A- gibi Amerikan sistemi bir şey de olabilir.)

Peki Mete Akyol ne yapar?

Tabi ki keyifle bir kenara oturmaz.

“Hayır” der. “Olamaz. Benim hakim 100. Getirin kağıdımı kontrol edicem...”

Bu ve benzeri onlarca hikayeyi dinledim durdum Talas Tarsus gecelerinde. Kimisi yakıştırma, kimisi bir başkasının, kimisi uydurma, kimi abartı. Tartışma çok.

Ne farkedir.

Hepsi Mete Akyol’un, Hepsi Talas - Tarsus’un...

Bir gazeteci abim değil, babamın abisi bir amcamı değil, bir masal kahramanımı kaybettim ben.

Işıklar içinde uyusun...

Ve umarım bir gün, bir genç Talas’lı ya da Tarsus’lu toplar bu hikayeleri.

Gerçekten yaşanmış bir Rifat Ilgaz eseridir o zira...

Özel bir Abi'ye veda

Mete Akyol, hangi yaşta olursak olalım, rahatlıkla "Abi" denebilecek, daha önemlisi o sıcaklığı hissedebileceğimiz bir Abi'mizdi. Ne çok özelliği vardı. Örneğin, SEV mütevellisi idi.

"Bütün Dünya" GYY idi, dergisi şimdi öksüz kaldı.

Mete Akyol mavraları, anıları, pek çok TAC toplantısının vazgeçilmezi idi, şimdi TAC toplantıları üzgün kaldı.

En önemlisi, Mete Akyol gazeteci idi, Silivri önünde de az nöbet tutmadı, Basın Özgürlüğü mahzun kaldı.

Kütüphanemin ne de güzel eseridir; "Hem Yaşadım, Hem Yazdım.". Özellikle Erhan Erdoğan abimiz ile yaptığı o efsane mülakat ve nice başka gerçek öyküler. Muhabir gazeteci, sıcak haberlerin bir dönemki efsanesi.

Ve tabii unutulmaz, "Sevgili Hocam" kitabının editörü idi.

Kısaca hem TAC, hem Türkiye çok özel bir insan kaybetti. Başımız sağ olsun. Allah'tan gani gani rahmet diliyorum.

Mete abi ile yakın hukukumuz olmuştu... 1992 senesinde "young lessor of the world" ödülü aldığım da beni aradı ve TRT'de programına davet etti... Ödülü nasıl aldığımı sordu... Ben ilk defa birebir TV'ye çıkmanın da heyecanı ile kısa bir şeyler söyledim ve mütevazı olmaya çalıştım... Hiç unutmadığım bir şey söyledi; 'başarı sunmak öyle olmaz, takır takır nasıl yaptığını anlatacaksın, kaç kişi böyle ödülleri alabiliyor ki! Hadi bakayım'.

Sonrasında da kopmadık, ara ara haberleşirdik... En son Mete Nakipoğlu abi ile birlikte (Nakipoğlu abinin de adaşı ile yakın hukuku vardı) rahmetliyi arayıp sohbet etmiştik...

Fark yaratmış engin gönüllü cesur bir gazeteci idi... Onu özleyeceğim... Allah rahmet eylesin.

**"başarı sunmak öyle olmaz,
takır takır nasıl yaptığını
anlatacaksın, kaç kişi böyle
ödülleri alabiliyor ki!
hadi bakayım"**

Artık yemeklerimiz bir eksik, arşivinden ilginç tarihi dokümanları getiren güler yüzlü, sevgili ağabeyimiz aramızda olmayacak.

Önemli bir kayıp, özlenecek bir değerli insan.

Bütün Dünya dergisi yetim kaldı bugün, havaalanı D&R dan mutlaka aldığım.

İsmet Paşa tarafından tart edilişini, ilerlemiş yaşında bile anlatırken yüzündeki muzip çocuk gülümsemesi....

Allah'ın rahmeti üzerine olsun çok sevgili Mete Ağabey.

İnönü'nün duvarındaki yazı "Allah'ın dediği olur" seninle kaç yıl konuşmamıştı o yazıyı gazetede duyurduğum için, unutmamışım.

Atatürk'e Lozan'dan yolladığı yazıydı sanırım orijinalinden çekilmiş kopyaları dağıttığın yazı... Özellikle de Lozan muhabbetinin abuk sabuk konuşmalara konu edildiği bu günlerde ne tesadüf...

Özleyecek seni sevenlerin, yolun ışık olsun sevgili ağabeyim, Başımız sağ olsun.

Talas ('51) ve Tarsus Amerikan Koleji ('55) mezunu değerli ve duayen gazeteci, güzel ve saygıdeğer insan Mete Akyol abimiz bugün sonsuzluğa ulaştı. TAO ve TAC olarak kaybımız ve acımız büyük...

Işıklar içinde yatacak olan Mete abimiz, bundan böyle eserleri, kitapları ve her sefer "bomba " gibi patlayan haber ve röportajları ile anılacak ve

genç gazetecilere örnek olarak aktarılacaktır. Eşim NuraySomer Bozbey ve benim kendisiyle sohbet ve muhabbetimiz her zaman çok keyifli ve zevkli idi. Her sohbetimizde kendisinden çok özel ve enteresan anılar dinlerdik. özellikle İsmet İnönü (İsmet Paşa) ve Latife Hanım ile olan anıları unutulmazdır.

Hele, benim Türkmenistan 'da yaşadığım "devlet terörü ve

kumpas "'tan kurtulduktan sonra, 2005 yılında Türkiye 'ye dönüşümde bize ailecek gösterdiği yakın ilgi, alaka ve destekleri unutmamız mümkün değildir.. Ayrıca, eşim Nuray'ın, Mete abi ile önceki tarihlerde yaptığı TV söyleşileri de bizler için çok değerli hatıralar olarak kalacaktır. Güle güle Mete abi.... Işıklar içinde yat... Seni çok özleyeceğiz sevgili Mete Abi....

Sene 1963. O sene ben Siyasal Bilgiler Fakültesinde okuyorum. Mülkiye Takımında basket oynuyorum. Takım kaptanı Uğur Eray bir gün antrenmandan sonra beni bazı arkadaşları ile tanıştırmak istediğini söyledi. Siyasal'ın önünden Bahçelievler dolmuşuna bindik, Tandoğan'da indik. Uğur Abi yol boyu havadan sudan konuştu Talas, Tarsus anlattı ama kimlerle tanıştıracığını söylemedi. Meydana bakan bir binanın ikinci katına çıkıp zili çaldık. İçeriden smokinli iki kişi geldi. İkisini de tanımıyorum. Uğur Abi bana "bunlar Mete ve Yılmaz kardeşler, ikisi de hem Talas hem de Tarsuslu" dedikten sonra gelenlere "bu da Yılmaz Ayata, Ankara'ya taze geldi, Mülkiye'de benimle" dedi.

Hemen kaynaştık. Taze Tarsus haberleri istiyorlar. Uğur Abi sıkılıp gitti, "ben bunları biliyorum" diye söylenerek. Talas'ı soruyorlar, ben de de anlatacak çok şey var. Sohbet koyulaşiyor.

Mete ve Yılmaz Abiler telaşlı. Öğrendim ki Ankara Palas'ta Basın Balosu'na gidecekler.

Mete Abi, "sen de bizle baloya gel, orda devam ederiz" dedi. Yılmaz Abi, "siyah ceket kravattı mecburiyeti var" dedi. Gardiroplarını karıştırdılar, bir iki ceket denedim. İkisi de benden kısa, ceketler olmadı. Benim de üstümde rahmetli ananemin ördüğü siyah bir kazak var.

Mete Abi ısrarlı. "Gel biz seni sokarız içeri" dedi.

Ankara Palas'a gittik bir taksiyle. Kapının önü tam bir kargaşa. Basın

Balosu çok büyük olay. Her neyse, o kargaşanın içine önde Mete Abi, arkada Yılmaz Abi, ortada ben sandviç pozisyonunda, her ikisinin sağa sola el kol sallayıp seslenmeleri arasında içeri daldık. İçeri girdikten sonra da kimse bir şey sormadı zaten. İçeride de benden başka bir tek kravatsız adam yoktu.

Çok keyifli bir gece oldu. Herhalde hiç bir balo'da (bizimkiler hariç) bu kadar Talas Tarsus konuşulmamıştır. O yıllarda türlü çeşitli vesilelerle bir araya gelirdik. Sonra seyredildi buluşmalar. Ama her karşılaşmamızda Ankara Palas anılarımızı anımsar gülerdik.

Işıklar içinde yatacak Mete Abi.

Tüm sevenlerine baş sağlığı ve sabır diliyorum.

Sevgili Erdoğan Kaynak, sevgili Hocam; sana Talas ve Tarsus'un bizi nerelere getirdiğini anlatan benimle ilgili bir haber yazmak için bilgisayarın başına oturduğumda BizLetter'in son sayısı geldi. Talas ve Tarsus'un her şeyden öte önceliği olduğu için önce onun sayfalarını çevirip anılar denizinde yıllar öncesine gittim. Derginin sayfalarını çevirirken 1947 de Talas da başlayıp 1955 de Tarsus'ta biten o altın yılları yeniden yaşadım ve beyaz atlara binip bulutların arkasına saklanan, anıları su gibi aziz ekmek gibi mübarek olan sınıf arkadaşlarımı, bizden önceki ve sonraki yıllarda mezun olmuş bu büyük ve kutsal camianın altın yürekli insanlarını duygularıma yenik düşerek bir kez daha andım. Dergide sınıf arkadaşım Duran Karaca için yazılmış olağanüstü bir yazıyı hüznlenerek okudum. O yıllarda Türk edebiyatının çömezleri, yeni yetme piyadeleri olarak bizler yani Duran Karaca, Attila Eröncel, Tuncer Karamustafaoğlu ve ben Orhan Mutlugün'ün sponsorluğunda RÜZGAR adlı bir edebiyat dergisi çıkarmıştık. RÜZGAR ve yazdıklarımız edebiyatın ustalarından inanılmaz övgüler aldı. Türk Dili dergisinde edebiyatımızın

devlerinden Nurullah Ataç," Güneyden bir rüzgar esiyor, arayın bulabilirsiniz" demiş ve benim şiirimden bir dördlüğü yazısına alarak övmüştü. RÜZGAR Talas ve Tarsus'un tarihinde edebiyat alanında boy vermiş tek ve çok cesur bir girişimdi. Duran'ın gravürleri, Attila'nın, Tuncer'in, benim şiirlerimiz, Mete Akyol'un yazıları bizim okul tarihimizin sayfalarını aydınlatmaya devam edecek.

Son zamanlarda Cengiz Dolunay'ı, Mete Akyol'u, Talas'dan sınıf arkadaşımız Uğur Yavuzer'i arka arkaya kaybettik. Hele eşi Çin'de hocalık yapan 2000'li yıllarda Tarsus mezunu Eylül adlı bir kızımızın Mete'nin ölümünü duyunca beni arayıp baş sağlığı dilemesi içimde fırtınalar estirdi. Ne büyük bir camia, birbirine ve anılarına bu kadar güçle bağlanmış ne muazzam bir topluluk olduğumuzu Eylül kızımız bana bir kere daha hatırlattı. Gidenlerle ilgili öyle güzel anılarımız var ki bu sayfalar yetmez. Ne demişti Fazıl Hüsnü Dağlarca," ölüm ey göklerden büyük sığdıramıyorum seni gönlüme/ insan kuşlarla ağaçlarla bir/ aynı maviyetlerden geçmiştir/ insan nasıl ölebilir

anlamıyorum / yaşamak bu kadar güzelken" Evet ölümleri gönlümüze sığdıramıyoruz. Evet yaşamak çok güzel. Bu camianın insanları olarak çok güzel günler yaşadık, önemli başarıları imza attık ama şarkının en güzel yerinde şarkı birden bitiveriyor. Gidenlerin güzel anılarını yaşadığımız sürece bir türkü gibi bıkmadan söyleyip duracağız.

Benimle ilgili habere gelince; ben Türkiye'de ki 80.000 avukatın üye olduğu Türkiye Barolar Birliğini bir milyondan fazla üyesi olan Avrupa Birliği Baroları ve Hukuk Dernekleri Asamblesinde (CCBE) üç yıldır temsil ediyorum ve önümüzdeki yılda temsil etmeye devam edeceğim. Yolumuz Talas'ın 147 merdiveninden, Tarsus'un futbol sahalarından ve meşhur parkından nerelere geldi diye bazen kendime hayret ediyorum. Biz her şeyimizi, sevinçlerimizi, hüznlerimizi, Katolik nikahı ile bağlandığımız kardeşliğimizi, başarılarımızı hep Talas'a, Tarsus'a ve oralarda bizi büyük bir özveri ile yetiştiren Amerika'lı ve Türk hocalarımıza borçluyuz. Bu dediklerim sadece Talas ve Tarsus için değil SEV'e bağlı tüm okulların mezunları için geçerli. Yaşayanları saygı ile ölenleri rahmetle anıyorum.

RÜZGAR

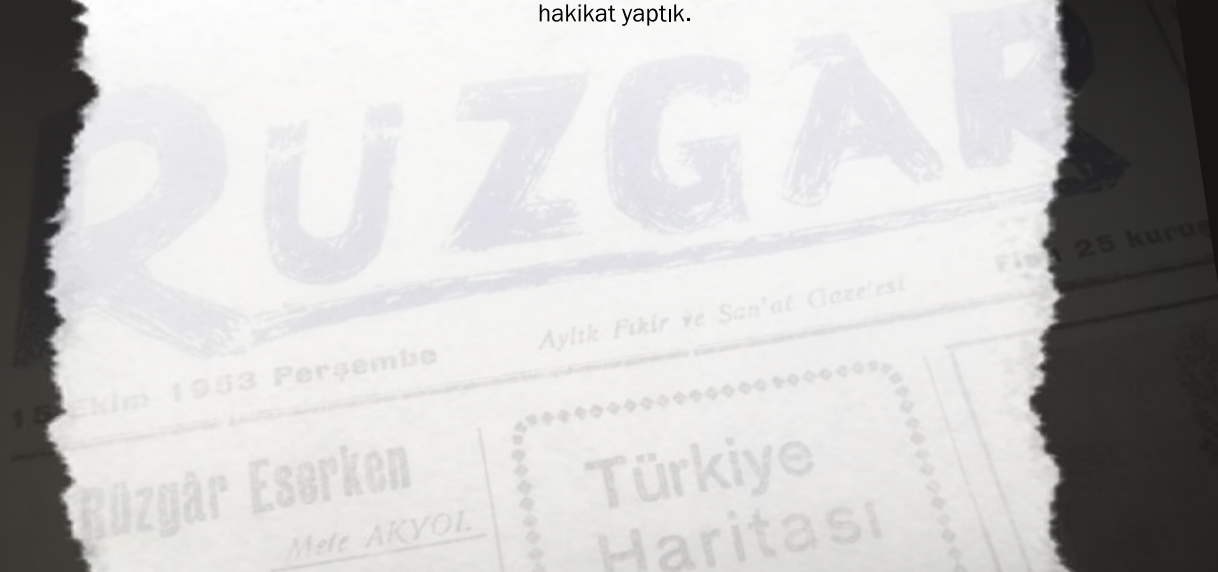
(Mete Akyol'un 18 Yaşında arkadaşlarıyla çıkardığı okul gazetesi)

22 Mayıs 1953. Baharın Tarsus da sıcak geçtiği günlerden bir tanesi. Biz dört arkadaş, ellerimizde ders kitaplarımız olduğu halde Tarsus'un yeni yeni yeşermeye başlayan tarlalarının yanında geçiyor, ertesi günkü imtihana hazırlanmak için sakın bir ağaç altı arıyoruz.

Biraz dolaştıktan sonra nefti yapraklı bir turunc ağacının gölgesine sığındık. Ders çalışacaktık. Fakat haftalardan beri üzerinde düşünmekte olduğumuz, neşretmeyi tasarladığımız bir sanat ve fikir gazetesi, yine aklımıza geldi. Kitaplar bir tarafa, biz bir araya. Konuşmaya başladık bu gazete hakkında. Kimlerden yazı alabilirdik, hangi matbaada ve kaçta bastırabilirdik? Fikirler atıldı ortaya, tatlı münakaşalar yapıldı, bir karara varılamadı.

Bir isim aradık, bulamadık. Tam bu arada aramızdan bir arkadaş, esen rüzgardan ilham almış olacak, "Rüzgar" deyiverdi. Düşündük, taşındık, koca günde yegane bir karara varabildik. İsmi bulmuştuk: Rüzgar. Sanki o esen rüzgar, "Aradığınız benim" demişti ve bize yardım edivermişti.

Bu günü takip eden günlerde daha birçok toplanmalar yaptık. Yaz tatilinden dönünce, rüzgar meydana getirebilecek kımıldamalarda bulunduk, matbaalarda, klışehanelerde dolaştık, mektuplarla uzaktakilerden yazılar istedik, yazılar yazdık ve nihayet hayalimizi hakikat yaptık.

3 Mayıs 1992 – Evvel Zaman İçinde – Mete Akyol

Ağabeylik kardeşlik..

Doğu Teknik Üniversitesi öğrencileriyle konuşlandırıldığı Nevşehir'den özel olarak Ankara'ya getirtilen Türk Silahlı Kuvvetleri Komando Birliği arasında, o yılların günübirlik savaşlarından biri yapıldı.

Komando Birliği'ne, Türk silahlı Kuvvetleri'nin "isimsiz kahramanı" bir albay komuta ediyordu. Öğrenci cephesinin başında ise, ODTÜ Öğrenci Dernekleri Birliği Başkanı Erhan Erdoğan'ın vardı.

Gün doğumundan gün batımına değin süren savaşın bilançosuna göre, her

iki taraf da birer ölü vermişti.

Öğrenci cephesinde bir de ciddi boyutta yaralanma olayı vardı ama bu olay şimdilik bir sır olarak tutuluyor, Komando Cephesi'nin bilgisinden saklanıyordu.

Yaralanan öğrenci cephesi komutanı, Erhan Erdoğan'du. Bacağının "baldır" denilen, diz altındaki bölümünün arka tarafına iki kurşun saplanmıştı ve... Geldikleri gibi gitmemişler, ikisi de girdikleri yerde kalmışlardı. Amiral battı oyununda, amiral gemisinin yara alması gibi bir olaydı bu.

Yara alan amiral gemisinin, onarılmak üzere kesinlikle tersaneye çekilmesi gereği gibi, yaralı komutanın da tedavi edilmek üzere, kesinlikle hastaneye kaldırılması gerekiyordu.

İlkokul çocuklarının "tavşan kaç" oynarken, omuzlarını birleştirip, elele tutuşarak oluşturdukları "geçit vermez daire" örneği, Komando Birliği erleri de omuz omuza değercesine bir sıklıkla oluşturdukları kendi "geçit vermez daire"riyle, koskoca Orta Doğu Teknik Üniversitesi'ni kuşatmışlar,

dışarıdan içeriye olduğu gibi, içerden de dışarıya kuş uçurtmuyorlardı.

Peki, yara almış amiral gemisi, onarılmak üzere tersaneye nasıl götürülecekti?

Başbakan Yardımcısı sıfatıyla bugün Türkiye'nin başında olan Erdal İnönü, rektör sıfatıyla o gün Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nin başındaydı.

Fransa Cumhurbaşkanı'na, "Kürt halkı ve PKK iki ayrı unsurdur. Onları birbirinden ayrı tutmak gerekir" demeci verdirtebilecek denli karşısındakine derdini anlatabilen Erdal İnönü'nün, o günkü derdini kime anlattığını, nasıl anlattığını kimse bilmez ama... Bir bacağında iki kurşun yarasıyla Erhan Erdoğan'un, komando kuşatması altındaki ODTÜ'den, nasılinı sormayın, çıkabildiğini hemen herkes bilir.

Komando kuşatmasından sıyrıldıktan sonra doğruca hastaneye gitmesi beklenen Erhan Erdoğan, hastane yerine o gün Devrim dergisinin bürosuna gitti ve...

Kaşla göz arasında bir basın toplantısı düzenleyerek, bu kez polislerle

oynamaya başladığı "tavşan kaç, tazi tut" oyununa yepyeni bir kovalamaca heyecanı kattı.

İki saat önce ODTÜ'den "kaçan", komando çemberini "aşan", üstelik bir de basın toplantısı "yapan" Erhan Erdoğan'ı kısıkrak yakalamak umuduyla Devrim dergisi bürosunu basan sivil polisler, büroda Erhan Erdoğan yerine, onun yarım saat önce biten basın toplantısındaki sözlerini yazan muhabirlerle karşılaştılar.

Erhan Erdoğan'la polisler arasındaki oyun bu noktadan sonra, "saklambaç"a dönüştü.

Erhan kimbilir nerede saklanıyordu, polisler bakalım onu bulabilecekler miydi?

Sadece polisler mi? "Saklambaç" oyununa gazeteciler de katıldılar. Onlar da bulmaya çalışıyorlardı Erhan Erdoğan'ı.

Gazeteciler de nerede olduğunu bilemiyorlardı ama... Hiç olmazsa, ulaşabiliyorlardı ona.

Devrim dergisindeki eski

Star

Evvel Zaman İçinde

►►►

Üniversite öğrencisi iki gece, akşam karanlığının bastırıldığı saatlerde büroya geldiklerinde, benimle özel olarak konuşmak istediklerini söylediler.

"Sizi Erhan Erdoğan'ın agabeye götürmek üzere görevlendirildik" dediler "Ne zaman hazırınız, o zaman gidebiliriz, agabey."

"Agabey" sözcüğü, kulaklarımı dikleştirmedi: yetti.

"Siz ikizin de Haydar Hoca'nın öğrencileri misiniz, yoksa?" dedim.

Oylemiş. Gösterişsiz bir agabey-kardeş tanışmasından sonra foto muhabiri arkadaşım Asaf Uçar'ı da tanıştırdım onlara ve birlikte bürodan çıktık, benim arabaya bindik.

"Kızılay'daki gökdelenin önünde yarım dakika durabiliriz değil mi, agabey?" dedi ikisinden biri "Erhan agabey konyak istemişti de... Onu alacağız."

Erhan Erdoğan, Yeni Mahalle'nin girişindeki gökdelen bloklardan birinin dokuzuncu katındaki dairesinde kalıyordu.

Üzerinde bir pyjama, kollarında da birer koltuk değneği vardı. İlk kez karşılaşmamıza karşın, bir okul agabeyinden çok, "ana bir, baba bir" aga-

beyine gösterebileceği bir sıcaklıkla boynuma sarıldı.

Erhan Erdoğan'un o gece saat ikiye kadar anlattıklarını, gazetede tam onbeş gün süreyle yayınladım.

Yayın bittikten sonra bir gün, Tarsus Amerikan Koleji'nin o yıllardaki müdürü Mr. Wallace Robeson'ı, gazetede odamda beni beklerken buldum.

Birlikte yediğimiz öğle yemeğinin ortasında, benim eski öğretmenim, eski okulumun ise yeni müdürü Mr. Robeson, bana yeni bir ödev verdi:

"Para sahibi mezunlarımıza git, gereken miktarda parayı onlardan topla, sonra da Erhan'ı al götür, ameliyat ettir" dedi "Bacagındaki iki kurşunun hala durduğunu yazdın geçen gün. O kurşunları kesinlikle çıkarttır."

Mezuniyetimin üzerinden onaltı yıl geçmesine karşın kendimi o gün eski öğretmenimin karşısında, orgeneral karşılarındaki rütbesiz bir ere benzettim:

"Emredersin, Mr. Robeson" dedim "Ben ne yapar yapar, Erhan'ın bacağını ameliyat ettirir, bacagındaki o iki kurşunu çıkarttırırım."

Ankara'daki Amerikan Askeri Hastanesi'nin operatörlerinden Dr. Atilla Sunay, Cumhurbaşkanı Cevdet Su-

nay'ın oğlu, benim ise yakın dostumdum.

Amerikan askerlerine ve onların aile bireylerine hizmet veren bu Amerikan kuruluşundaki odasının duvarına, "Babamdır... Karışamazsınız" deyip, Türkiye Cumhurbaşkanı'nın büyük bir fotoğrafını asacak kadar, masasının üstünden ay-yıldızlı Türk bayrağını eksik etmeyecek kadar vatansever olan Dr. Atilla Sunay, ayrıca içtenlikli bir insan-severdi de.

Bir sohbet sırasında lafı getirdim, getirdim, onun insan-severlik özelliğinin önüne serdim:

"Fidan gibi çocukcağız" dedim... "Bacagında iki tane kurşun duruyor" dedim... "Allah göstermesin, belki de kangren olacak, kesilecek bacağı" dedim...

Dr. Atilla Sunay, dostluğunu göstermekte gecikmedi:

"Tamam, tamam, anladık... Fazla uzatma ağlatacaksın beni" dedi gülerken "Getir de çıkarayım o kurşunları."

Bir konuyu daha sağlama almak istedim:

"Bir doktor, bir hastanın bedeninden kurşun çıkarırsa, bu durumu polise bildirmek zorunda değil midir, Atilla Agabey?" dedim.

Atilla Agabey, az kalsın dövecekti beni:

"Uzatma dedik sana, oğlum" dedi "Lafı bırak da hastanı getir."

Bir de uyarı bulundu: "Bana getirmeden bir röntgeniye götür, bacağının röntgenini çektiir önce" dedi "Röntgen filmiyle birlikte getir hastanı bana."

"Birbirlerini sevmek", "birbirleriyle dayanışma içinde olmak" konularında Galatasaraylılar'ın adları çıkmıştır. Çoğumuz nedense, sadece Galatasaray Lisesi mezunlarının birbirleriyle özel bir dayanışma içinde olduklarını sanmışızdır.

Oysa bizim lisenin mezunları da ve kuşkusuz, sizin lisenin mezunları da en az Galatasaraylılar kadar içtenlikle sürdürmektedirler, agabey-kardeş ilişkilerini...

Hatta, aynı lisenin mezununu olmak zorunda da değildir galiba bir kardeş, agabey dediği kişinin agabeyliğini görebilmek için...

Mete AKYOL

arkadaşlarına haber bırakıyorlardı. “Şayet Erhan herhangi bir yerden ararsa”, onlar da bırakılan bu mesajı kendisine iletiyorlardı.”

Yerli ve yabancı birçok gazetecinin, Erhan Erdoğan’la görüşmek isteği sanki yetmiyormuş gibi, görüşme isteklileri listesine televizyon muhabirleri de katıldılar.

TRT harfleri dışında, alfabedeki hemen hemen tüm harflerden oluşan ABC, BBC, CBS, NBC, ZDF gibi televizyon şirketleri, üçer beşer kişilik ekipleriyle Erhan Erdoğan’a başvuruyorlar ve büyük tutarda para önererek kendisiyle görüşme yapmak isteklerini bildiriyorlardı.

Erhan Erdoğan, tüm bu başvuruları geri çeviriyordu.

Gazetenin telefon santral memuresi Nedime Hanım, telefonu bağlamadan, beni arayan kişinin adını da söyledi: “Devrim Dergisi’nden Uluç Gürkan adında bir bey arıyor sizi” dedi.

Meslekdaşım, dostum ve Türkiye Büyük Millet Meclisi’ndeki

vekilim olmasından ötürü bugün üç katlı gurur duyduğum Uluç Gürkan, o gün adını yeni yeni duyduğum, genç bir meslekdaşımı.

Telefonda bana “ağabey” diye seslenişini, mesleğimize çabucak ısınvermiş olmasına yormuştum.

Meğer okul ağabeyi imişim onun...

“Erhan Erdoğan, sadece sizle görüşmeyi kabul ediyor, ağabey” dedi “Şayet siz kendisiyle görüşmek isterseniz, tabii...”

Gülüşüm, telefonun öteki ucundan taşıtı, Uluç Gürkan’ı meraklandırdı:

“Niçin gülüyorsunuz, ağabey?” diye sordu.

Bir çırpıda anlattım:

“Tilkiye (Kızarmış tavuk var. Yer misin?) demişler. Tilki de (Güldürmeyin beni) demiş.”

Ve arkasından ekledim:

“Şimdi sen de bana, tüm dünya basınının görüşmek isteyip de bir türlü görüşemediği Erhan Erdoğan’ın benimle görüşmek istediğini

söylüyorsun ve (Tabii siz görüşmek isterseniz) diyorsun, dimi bir an için, kızarmış tavuk ikram edilen tilkiye benzettim de onun için gülüyorum.”

Okul ağabeyi olmamın verdiği hakkımı kullanarak, yarı hesap, yarı soru sordum Uluç Gürkan’dan:

“Erhan Erdoğan’la senin bu dostluğun nereden kaynaklanıyor, bakıim?” dedim “Görünüşe bakılırsa, galiba bir hayli yakınsınız birbirinize.” Uluç Gürkan, bilmediğime hayret ettiği bir gerçeği açıkladı:

“Erhan benim sınıf arkadaşımıdır, ağabey” dedi “Tarsus Amerikan Koleji’nde yıllardır aynı sıralarda dirsek çürüttük onunla...”

Kafamda bir anda, şimşekler çakmaya başladı:

“Yani ben şimdi, Erhan Erdoğan’ın da mı ağabeyi oluyorum?” dedim ve kafamda oluşan ikinci soruyu da sordum:

“O da biliyor mu kendisinin okul ağabeyi olduğunu?”

Telefonun öteki ucundan bu kez Uluç Gürkan gülmeye başladı:

“Bilmez olur mu hiç, ağabey?” dedi “Haydar Hoca’nın öğrencisi olup da senin ağabeyimiz olduğunu bilmeyen, senin öğrenciyken yaptıklarını bilmeyen mi vardır Tarsus Amerikan’da?”

Buruk buruk bir soru daha sordum Uluç’a:

“Yoksa okul ağabeyiyim diye mi yalnızca benimle görüşmeyi kabul etti?” dedim.

ABC’ler, BBC’ler, CBS’ler, NBC’ler arasından sıyrılıp, tek seçici tarafından seçilmemin başka bir nedeni mi olacaktı, sanki?...

Üniversite öğrencisi iki genç, akşam karanlığının bastırıldığı saatlerde büroya geldiklerinde, benimle özel olarak konuşmak istediklerini söylediler.

“Sizi Erhan Erdoğan’a ağabeye götürmek üzere görevlendirildik” dediler “Ne zaman hazırsanız, o zaman gidebiliriz, ağabey.”

“Ağabey” sözcüğü, kulaklarımı dikleştirmeme yetti:

“Siz ikiniz de Haydar Hoca’nın öğrencileri misiniz, yoksa?” dedim.

Öylelermiş.

Gösterişsiz bir ağabey-kardeşler tanışmasından sonra foto muhabiri arkadaşım Asaf Uçar’ı da tanıştırdım

onlara ve birlikte bürodan çıktık, benim arabaya bindik.

“Kızılay’daki gökdelenin önünde yarım dakika durabiliriz değil mi, ağabey?” dedi İkisinden biri “Erhan ağabey konyak istemişti de... Onu alacağız.”

Erhan Erdoğan, Yeni Mahalle’nin girişindeki gökdelen bloklardan birinin dokuzuncu katındaki dairesinde kalıyordu.

Üzerinde bir pijama, kollarında da birer koltuk değneği vardı. İlk kez

karşılaşmamıza karşın, bir okul ağabeyinden çok, “ana bir, baba bir” ağabeyine gösterebileceği bir sıcaklıkla boynuma sarıldı.

Erhan Erdoğan’ın o gece saat ikiye kadar anlattıklarını, gazetede tam onbeş gün süreyle yayınladım.

Yayın bittikten sonra birgün, Tarsus Amerikan Koleji’nin o yıllardaki müdürü Mr. Wallace Robeson’ı, gazetede ki odamda beni beklerken buldum.

Birlikte yediğimiz öğle yemeğinin ortasında, benim eski öğretmenim, eski okulumun ise yeni müdürü **Mr. Robeson, bana yeni bir ödev verdi:**

“Para sahibi mezunlarımıza git, gereken miktardaki parayı onlardan topla, sonra da Erhan’ı al götür, ameliyat ettir” dedi “Bacağındaki iki kurşunun hala durduğunu yazdın geçen gün. O kurşunları kesinlikle çıkarttır.”

Mezuniyetimin üzerinden onaltı yıl geçmesine karşın kendimi o gün eski öğretmenimin karşısında, orgenerali

karşısındaki rütbesiz bir ere benzettim: “Emredersin, Mr. Robeson” dedim “Ben ne yapar yapar, Erhan’ın bacağını ameliyat ettirir, bacağındaki o iki kurşunu çıkarttırırım.”

Ankara’daki Amerikan Askeri Hastanesi’nin operatörlerinden Dr. Attila Sunay, Cumhurbaşkanı Cevdet Sunay’ın oğlu, benim ise yakın dostumdu.

Amerikan askerlerine ve onların aile bireylerine hizmet veren bu Amerikan kuruluşundaki odasının duvarına, “Babamdır... Karışamazsınız” deyip, Türkiye Cumhurbaşkanı’nın büyük bir fotoğrafını asacak kadar, masasının üstünden ay-yıldızlı Türk bayrağını eksik etmeyecek kadar vatansever olan Dr. Attila Sunay, ayrıca içtenlikli bir insanseverdi de.

Bir sohbet sırasında lafı getirdim,

getirdim, onun insanseverlik özelliğinin önüne serdim:

“Fidan gibi çocukcağız” dedim. “Bacağında iki tane kurşun duruyor” dedim... “Allah göstermesin, belki de kangren olacak, kesilecek bacağı” dedim...

Dr. Attila Sunay, dostluğunu göstermekte gecikmedi: **“Tamam, tamam, anladık... Fazla uzatma ağlatacaksın beni” dedi gülerek “Getir de çıkarayım o kurşunları.”**

Bir konuyu daha sağlama almak istedim:

“Bir doktor, bir hastasının bedeninden kurşun çıkarırsa, bu durumu polise bildirmek zorunda değil midir, Attila Ağabey?” dedim.

Attila Ağabey, az kalsın dövecekti beni: **“Uzatma dedik sana, oğlum” dedi “Lafı bırak da hastanı getir.”**

Bir de uyarıda bulundu: “Bana getirmeden bir röntgenciye götür, bacağının röntgenini çektir önce” dedi “Röntgen filmiyle birlikte getir hastanı bana.”

“Birbirlerini sevmek”, “birbirleriyle dayanışma içinde olmak” konularında Galatasaraylılar’ın adları çıkmıştır. Çoğumuz nedense, sadece Galatasaray Lisesi mezunlarının birbirleriyle özel bir dayanışma içinde olduklarını sanmışızdır.

Oysa bizim lisenin mezunları da ve kuşkusuz, sizin lisenin mezunları da en az Galatasaraylılar kadar içtenlikle sürdürmektedirler, ağabey-kardeş ilişkilerini...

Hatta, aynı lisenin mezunu olmak zorunda da değildir galiba bir kardeş, ağabey dediği kişinin ağabeyliğini görebilmek için...

Mete Akyol

1935-2016

Rahmetle anıyoruz...

ARALIK

ADANA

ADANA

ADANA

ADANA

ADANA

MERSİN

MERSİN

MERSİN

KASIM

ADANA

ADANA

MERSİN MERSİN MERSİN

EYLÜL

ADANA ADANA

MERSİN MERSİN MERSİN MERSİN MERSİN MERSİN

ANKARA'DA PALAMUT VE HAMSI PARTİSİ...

“Ankara’daki mezunlar olarak, geçen Nisan’da yaptığımız “Bahara Merhaba” partisinin ardından bu kez de palamut ve hamsiyle “Kışa Merhaba” dedik.”

Bedriye Ateş TAC '89

Ankara’daki mezunlar olarak, geçen Nisan’da yaptığımız “Bahara Merhaba” partisinin ardından bu kez de palamut ve hamsiyle “Kışa Merhaba” dedik.

Mekanımız yine aynıydı. TAC '59 mezunu Abdullah Ateş Abimizin İncek'teki bahçesinde, namı diğer Apty's Pub'da buluştuk. Pastırma sıcaklığının Ankara'da hissedildiği son gün, 12 Kasım'da 50'lerden 2000'lere kadar çeşitli dönemlerden 20'den fazla mezun Abdullah Abimizin ev sahipliğinde yine müthiş bir gün geçirdi.

“Balık mangal günü” olarak planlanan, ancak onca kişinin mangal sırasında beklemesinin “işkence olacağı” düşünülerek, balıklarımızın meşhur İstanbul Balıkçısı'ndan yemeye hazır halde geldiği günde masalarımız yine ziyafet sofrası gibiydi. Balığın kankası rakı başta olmak üzere yine bol seçenekli içecek mönümüz vardı.

Bahçedeki asmadan kopardığımız mis kokulu üzüm, Abdullah Abimizin Safranbolu lokumu ve helvasının yanı sıra '85 mezunu Mehmet Cüneyt Üvey Abimizin özellikle bu gün için memleketten getirdiği Okyay helvasıyla ağızlarımız tatlandı. E tabii ki yeme içme bahane mavra şahaneydi. '73 Alp Bekişoğlu Abimiz yine bol bol fotoğraf çekerek günümüzü ölümsüzleştirdi. Abdullah Abinin de misafirperverliğiyle Apty's Pub artık tescilli ve sürekli etkinlik mekanımız olacak gibi. Gelecek etkinliklerde eksikimizin olmaması, sayımızın artması ve neşemizin daha da bol olması dileğiyle....

AVRUPA BİRLİĞİ TÜRKİYE DELEGASYONU'NDAN TARSUS AMERİKAN KOLEJİ'NE ZİYARET

Türkiye'nin en köklü eğitim kurumlarından Tarsus Amerikan Koleji'ni (TAC), Avrupa Birliği Türkiye Delegasyonu'ndan 20 kişiye yakın bir Büyükelçi heyeti ziyaret etti. Aralarında Avrupa Birliği Delegasyonu Başkanı Christian Berger'in de bulunduğu, **Slovakya, Avusturya, Litvanya, Fransa, Hollanda** gibi ülkelerin Büyükelçilerinin yer aldığı heyet, Tarsus Amerikan Koleji'nin 128 yıllık tarihi kampüsünü gezerek okul hakkında bilgi aldı.

Tarsus Amerikan Koleji (TAC), Avrupa Birliği Türkiye Delegasyonu'ndan yaklaşık 20 kişilik Büyükelçi heyetini ağırladı. Aralarında Avrupa Birliği Delegasyonu Başkanı Christian Berger'in de bulunduğu, Slovakya, Avusturya, Litvanya, Fransa, Hollanda gibi ülkelerin Büyükelçilerinin yer aldığı heyet, Tarsus Amerikan Koleji'nin 128 yıllık tarihi kampüsünü gezerek okul hakkında bilgi aldı.

Altı aylık dönemlerle değişen Avrupa Birliği Dönem Başkanlığı'nı bu dönemde Slovakya Cumhuriyeti yürütüyor. Tarsus Amerikan Koleji mezunu olan Slovakya Cumhuriyeti Mersin Fahri Konsolosu Emir Bozkaya; Slovakya Cumhuriyeti Türkiye Büyükelçiliği ile iletişime geçerek, Adana ve Mersin için bir ziyaret programının olumlu etkileri üzerine görüşlerini bildirdi. Büyükelçilik, Mersin Fahri Konsolosluğu ve Avrupa Birliği Türkiye Delegasyonu; Adana ve Mersin'de protokol ziyaretlerinin yanı sıra işadamları, sivil toplum kuruluşları ve eğitim kurumları ile bir araya gelmek amacıyla bir seyahat programladı. Bu programa, ülkemizde bulunan tüm Avrupa Birliği üyesi ülkelerin Büyükelçileri de davet edildi.

EVRENSEL EĞİTİM İLKESİ

Avrupa Birliği Türkiye Delegasyonu;

Türkiye'nin en köklü eğitim kurumları arasında yer alan ve yaklaşık bir buçuk asırdır binlerce lider yetiştiren TAC'yi de ziyaret programlarına dahil etti. Aralarında Avrupa Birliği Delegasyonu Başkanı Christian Berger'in de bulunduğu, Slovakya, Avusturya, Litvanya, Fransa, Hollanda gibi ülkelerin Büyükelçilerinin yer aldığı yaklaşık 20 kişilik Büyükelçi heyeti, Tarsus Amerikan Koleji'nin 128 yıllık tarihi kampüsünü gezerek okul hakkında bilgi aldı. Öğrenciler, okulda düzenlenen MUN, ISTA gibi uluslararası etkinlikler, sosyal sorumluluk projeleri, okulun ekolü

olan ECHO müzik grubu ve spor faaliyetleri ile ilgili bilgiler verdiler. TAC Mali ve İdari İşler Müdürü Mustafa Özünlü, okulun misyonunu; "Kendini ifade edebilen, özgüvenli, ülkesinin ulusal değerlerine saygılı ve Atatürk ilkelerine bağlı, modern dünya vatandaşları yetiştirmek" olarak tanımladı. TAC Mezunlar Derneği Başkanı Ali Cerrahoğlu, mezunların burs fonu oluşturarak, ekonomik yetersizliği olan öğrencilere, okulda okuma olanağı sağladığını aktardı. Okulun tarihi kampüsüne hayran kaldıklarını belirten Büyükelçiler heyeti ise; evrensel bir eğitim felsefesiyle

hizmet sunan TAC'ye gelmiş olmaktan duydukları memnuniyeti ifade ettiler. Mersin ve Adana'da çeşitli ziyaret ve temaslarda bulunacak olan Avrupa Birliği Türkiye Delegasyonu'nda yer alan üyeler ve ülkeleri şöyle:

- 1- AB Delegasyonu Başkanı Christian Berger
- 2- Slovakya Büyükelçisi Anna Turenicova
- 3- Letonya Büyükelçisi Peteris Elferts
- 4- İrlanda Büyükelçiliği Misyon Şef

- Yardımcısı Vekili Orlagh Condron
- 5- Polonya Büyükelçisi Maciej Lang
- 6- Finlandiya Büyükelçisi Paivi Kairamo
- 7- Avusturya Büyükelçisi Klaus Wölfer
- 8- Hollanda Büyükelçi Cornelis van Rij
- 9- Litvanya Büyükelçisi Audrius Bruzga
- 10- Fransa Büyükelçisi Charles Fries
- 11- Hırvatistan Büyükelçiliği Maslahatgüzarı Ivan Picukariç
- 12- İsveç Büyükelçiliği Misyon Şef

- Yardımcısı Johan Baverbrant
- 13- Portekiz Büyükelçiliği Misyon Şef Yardımcısı Vekili Leandro Amado
- 14- Estonya Büyükelçiliği Misyon Başkan Vekili Yardımcısı Leemet Paulson
- 15- İspanya Büyükelçiliği Misyon Şef Yardımcısı Vekili Pablo Barbara
- 16- Romanya Büyükelçisi Gabriel-Catalin Şopanda

Ulusoy Tekstil Sanayi Ticaret A.Ş.

Hacı Sabancı Org. San. Böl. Tel : +90 (322) 394 40 20
Çukurova Cad. No: 9
Sarıçam / ADANA/TURKEY www.ulusoytekstil.com

AB Büyükelçileri TAC'deydi

EMİR BOZKAYA TAC '93

Sevgili Emir, okulumuz için çok önemli ve değerli bir organizasyona imza attın, bir mezun olarak öncelikle sana teşekkür ediyorum. Bize AB Büyükelçilerinin okulumuza yaptığı ziyaretin perde arkasını anlatır mısın lütfen.

Öncelikle sıcak karşılama, samimi ağırlama için mezunu olduğum Okulum ve mensubu olmaktan onur duyduğum TAC camiamıza teşekkürlerimi sunmak isterim.

Evet, Organizasyon zamanlama, katılımcı sayısı ve profili olarak bölgemize gerçekleştirilen en üst düzey ziyaretlerden biri oldu.

Ayrıca AB Türkiye Delegasyon Başkanlığı görevine Kasım ayında başlayan Sayın Büyükelçi Cristian Berger'in ilk ziyareti olması açısından da değerlidir. Programın ilk evresi Temmuz 2016 tarihinde Slovakya Cumhuriyeti'nin Avrupa Birliği Dönem Başkanlığı ile başladı.

Slovakya Cumhuriyeti Mersin Fahri Konsolosu olarak, Sayın Büyükelçimiz Anna Turenicova ile ülkemizin AB üyelik sürecine ilişkin sohbetlerimizde, AB üye ülke Büyükelçilerinin ve AB Türkiye Delegasyonu'nun insanımızı daha yakından tanımalarının, onlarla temas etmelerinin ülkemizi önyargılardan uzak ve daha objektif bir şekilde değerlendirmelerine imkân vereceğini düşündük.

Tabi ziyaret kesinleştikten sonra yaşanan bir kısım gelişmeler, Avrupa Parlamento'sunun üyelik müzakerelerini durdurma yönündeki tavsiye kararı ve Adana Valliliğimize bombalı araç ile yapılan terör saldırısı, programın iptal edileceği endişesini doğurdu, fakat aksine tüm Büyükelçiler ve AB Delegasyonu güzel bir duruş gösterdiler ve

katılım yönünde teyitlerini ilettiler.

Belki de bu sıkıntılı süreçte gösterilen içten dayanışma çok daha anlamlı oldu..

Ve Okulumuza ziyaret,

Çukurova Üniversitesinde, AB Türkiye Delegasyonu Başkanı, 22 AB Büyükelçisi ve yaklaşık 450 öğrencinin katılımı ile gerçekleştirilen interaktif görüşme ile birlikte en akılda kalanlar Okulumuzda geçirdikleri zaman dilimi olmuştur.

Çünkü tüm Büyükelçiler, Avrupa'ya entegre olmuş bir Türkiye hedefinin ancak bu evrensel değerler ile yetişmiş nesiller sayesinde olacağının ve onları dinlemenin önemini idrakındaydı.

Bu vesile ile;

Sevgili Gülay Damar Hocam,

Öğrencisi olmanın onurunu bir defa daha yaşadım. Çok güzel planlanmış bir programdı.

Şahsında tüm Okul yöneticilerimize müteşekkirim.

Sevgili Öğrenci Kardeşlerim;

Öğrenci kardeşlerimin sunumlardaki özgüvenli tavırları, faaliyetlerine dair aktardıkları bilgilerin gerçekliğinin en somut kanıtı olduğunu düşünüyorum..

Sevgili Ali Cerrahoğlu Abi,

Okul ziyaretinin sembolik bir ağırlamanın ötesine geçmesini sağladığı, müthiş bir yükleme ile Büyükelçiler ve AB Delegasyonuna okulumuz tarihi, faaliyetleri, Uluslararası sisteme başarılı entegrasyonuna ilişkin çok kıymetli bilgiler aktardığı için..

Ayrıca okulumuz kütüphanesinin kaynak derinliği ayrı bir gurur vesilesidir..

Sevgili Mustafa Özünlü Abi,

Okulumuzun varoluş felsefesini ve eğitim sisteminin temel dayanağını en kısa yoldan misafirlerimize anlattığı için..

Sevgili Akar Burduroğlu Abi,

En kıdemli mezunumuz olarak bulunması ve birebir görüşmelerde Büyükelçilere okulumuz hakkında verdiği bilgiler için..

Ve tabii ki Sen,

Program taslağı üzerinde günlerce birlikte çalışmamız. Organizasyona ruh verdiğini düşünüyorum...

Herkese en içten teşekkürlerimi iletiyorum..

Ziyaretin Büyükelçiler tarafında geribildirimleri nasıldı?

Başta AB Türkiye Delegasyonu Başkanı Sn Cristian Berger olmak üzere tüm Büyükelçiler TAC gibi bir eğitim kurumunun varlığından ve faaliyetlerinden etkilendiklerini ve yine ziyarete ilişkin ülke Dışişleri Bakanlıklarına verecekleri raporlarda, Okulumuz ile ilgili bilgileri de paylaşacaklarını memnuniyetle ifade ettiler.

Bundan sonraki süreçte öğrencilerimizin ilgili ülkelerde eğitim olanaklarını, varsa projeleri yakinen takip etmeleri halinde, bu yönde taleplerinin memnuniyetle kabul göreceğini düşünüyorum.

Yürüttüğün Fahri konsolosluk görevin ile ilgili biraz bilgi verir misin?

Slovakya Cumhuriyeti Mersin Fahri Konsolosu olarak ülkelerimiz arasında Ekonomik ve Sosyo kültürel ilişkilerin gelişimine katkı sağlamaya gayret ediyorum.

Siz 4 kardeş TAC'lisiniz, mezun olduktan sonra neler yaptınız?

Evet, Mert Bozkaya (TAC '92), Ufuk Bozkaya (TAC '98) aynı zamanda Çek Cumhuriyeti Mersin Fahri Konsolosudur, Sedef Bozkaya (TAC '05) ve ben TAC '93 mezunu olarak tüm kardeşler okulumuzdan mezun olmanın gururunu yaşadık.

1988 yılında kendisi de Makine Mühendisi olan rahmetli babamız tarafından kurulan Endüstriyel Mühendislik alanında faaliyet gösteren ve birçok yurtiçi / yurtdışı taahhüt projesi gerçekleştiren Hasmak San. ve Tic. A.Ş'nin 2. nesil temsilcileriyiz.

Üniversite tahsilimizi tamamladıktan sonra her birimiz belirli bir süre farklı ülkelerde şirketlerde çalıştık.

Bu sürecin sonunda her birimiz yurda

dönüş yaparak aile şirketimizde çalışmaya başladık.

Sadece Sedef iş hayatına uluslararası bir şirkette devam ediyor, ileride aramıza katılacaktır.

30 yılı yakın birikimi olan bir aile şirketi olarak farklı bir alana yatırım kararı aldık ve hayata geçirdik.

Bugün, TEVI (Turkish Electric Vehicle Industry) elektrikli araçların üretimini gerçekleştiriyoruz.

Elektrikli araç işi kulağa enteresan geliyor, biraz daha detaylı anlatsana şu işi, eminim mezunlarımızın da ilgisini çekecektir..

TEVI 'nin hikayesi daha çok yeni. Yolun daha çok başında olmasına rağmen sağlam temeller üzerine kurulmuş bir şirket.

Bir ağaç gibi düşünün, kökünü ne kadar beslerseniz o orantıda sağlam olur ve o kadar meyve verir. Biz de bunu yaptık.

Tevi'yi nerelerde görebiliriz? Ne tür uygulamalarda kullanılıyor?

TEVI üretken bir marka. Onu birçok yerde konumlandırabilirsiniz. Tatil Köyleri, Golf Sahaları, Lojmanlar, Hastaneler, Endüstriyel Tesisler ve Kamu Kurumları..

Bugün birçoğumuzun aklına elektrikli araç denildiği zaman buggy türü golf arabalarının geldiğini düşünüyorum. Tevi sadece bir golf arabası değil, ciddi anlamda çekme ve taşıma kapasitesine sahip bir elektrikli araç. Çevreci, sağlam ve güçlü..

Mutlaka Avantajları da vardır..

Tabi, en başta düşük operasyon maliyeti. Yürüme mesafesini araçlarla kısa sürede kat ederek zamanı verimli kullanmak. O Emisyon, Çelik Gövde gibi birçok avantaj sayabilirim.

Emir, müthiş bir girişim olmuş, bir yandan Fahri Konsolosluk görevin, diğer yandan yoğun iş hayatı... Sana kolaylıklar diliyor, Bizletter'a vakit ayırdığın için teşekkür ediyorum.

İlk Maraton Deneyimim

ASLI ERDEM ÖGE TAC '03

38. İstanbul Maratonuna katılmak için beni sevgili ağabeyim Alp Erdem zorladı. Aslında zorlaması, sporu sevmediğimden değildi, çünkü çok şükür TAC'de lisanslı basketbolcu olarak oynadığım yıllarda sporcu olmanın ne demek olduğunu da öğrenme fırsatı yakalamıştım.

Asıl sebep, hiç maratona katılmadığım için nasıl bir ortam olduğu, ne tarz insanların, ne amaçla katıldığı hakkında hiçbir fikrim olmamasıydı..

Bir iki mızızlanmadan sonra ikna oldum ve tabii ki bu deneyimi paylaşmak için sevgili eşimi de ikna ettim, öyle ya hayat paylaştıkça artıyordu değil mi? Ya da yorulsam dayanacak biri lazımdı.. :)

Maraton günü sabahın erken saatlerinde Whatsapp'taki TAC Maraton grubuna atılmaya başlayan güler yüzlü fotoğrafları görünce çok zevkli bir günü paylaşacağımızı anladım.

Sonrasında taksiden inip de köprüde toplanan kalabalığı, renkli renkli balonları, coşku içinde motive olmuş insanları gör-

meye başlayınca içimi çok farklı bir heyecan sardı. Belli ki unutamayacağımız bir deneyim bizi bekliyordu.. Seçerken mertliğim had safhada 15K'yı gözümü kırpmadan seçmişim ama koşu başlangıcında '10K ya mı gitsem?' diye düşünmedim desem yalan olur. :)

Yine de o heyecanla ve o coşkulu atmosferle birlikte, değil 15K, 25K olsa giderdim sanırım.. :) Gerçi 15K'yı 2saat 40 dakika gibi bir süre ile bitirdiy-

"Maraton günü sabahın erken saatlerinde Whatsapp'taki TAC Maraton grubuna atılmaya başlayan güler yüzlü fotoğrafları görünce çok zevkli bir günü paylaşacağımızı anladım."

sem sanırım 25K'yı anca akşam bitirirdim ama olsun maksat beraber olmak, o dinamik ortamı yaşamak ve farkındalık yaratmak için yürüyen, koşan, güzel insanlarla aynı havayı solumak ve aynı deneyimi paylaşmaktı..

Bir sonraki seneye maraton için kaydımı şimdiden yaptıracağım..

Böyle güzel bir deneyime ortak ettikleri ve vizyonumda bir çığır daha açmaya ön ayak oldukları için TAC ailesine bir kez daha teşekkür etmek istiyorum... Hem köprüde boğaza karşı selfie çekirme fırsatını bir daha ne zaman bulabiliriz ki, değil mi? :)

Yaşa Var Ol TAC!

MARATON - İSTANBUL

“Köprüde start noktasında geldiğimizde TAC’liler, Üsküdar ve İzmir Amerikan mezunlarıyla kocaman bir aile olduk. Hepimizin tek amacı vardı. SEV okullarında eğitim alacak maddi gücü yetersiz öğrencilere burs sağlayabilmek.”

Nuran Baykal

SEVConnect ekibi olarak İstanbul’ a

“Finish parkuruna geldiğimde içimden haykırarak, “Çocuklar aydınlık yarınlar sizin olsun” dedim.

maratona gideceğiz denildiğinde içimden “ben kendi çapımda Adana da parklarda ve sokaklarda koşuyorum maratona nasıl katılırım” demedim değil. İstanbul serüvenimiz başladığında başımıza ne geleceğinden habersizdik. Cumartesi Üsküdar Amerikan lisesinde makarna partisiyle organizasyon başladı. Kendimizi evimizde hissettiren karşılamamızın sonrası asıl

sürpriz spor salonunda bekliyordu bizi. TAC basketbol takımımız maç yapıyordu. Onları orada izlemek hepimizi gururlandırdı ve mutlu etti. İlerleyen saatlerde birincilik kupasını alıp memlekete döneceğini öğrenince mutluluğumuz ikiye katlandı. Makarna partisinde yine TAC mezunları mavrasını yaptı. Ertesi gün ki maraton programı ve sonrasında buluşma detayları görüşüldükten sonra köprüde görüşmek üzere ayrıldık.

Pazar sabah gün ağarmadan herkes SEVConnect t-shirtünü giyip önce whatsapp grubuna fotoğrafını atıp daha sonra “Start” noktasına doğru yola koyuldu. Taksim meydanında karanlıkta TAC’li abilerimizle karşılaşarak büyük bir keyifle selamlaşıp köprüye bizi götürecek otobüslere bindik. Belki de orada ilk kez tanıştığımız abilerimiz ablalarımız ve kardeşlerimiz vardı. Ama TAC ruhu bu işte yıllardır tanışıyor

gibi bir sıcaklık hissi veriyor karşısındakine her daim.

Köprüde start noktasında geldiğimizde TAC'liler, Üsküdar ve İzmir Amerikan mezunlarıyla kocaman bir aile olduk. Hepimizin tek amacı vardı. SEV okullarında eğitim alacak maddi gücü yetersiz öğrencilere burs sağlayabilmek. Bu amaç için koşuya katıldıkları için SEV Connect ekibinin mutluluğunu gözlerine yansıyan ışıltıdan görülebiliyorsunuz. Bizler gibi hepsi birbirinden ulvi amaçlar için koşan insanlarla doluydu köprü. Elleri bayraklar, flamalar ile tek yürek olmuşlardı. Oradaki atmosfer bana isteyince bir amaç

için insanların nasıl kenetlenebileceğini bir kez daha gösterdi.

Beklenen an geldiğinde herkes hedefine ulaşmak için büyük bir mutlulukla koşmaya başladı. İstanbul'un büyüleyici atmosferiyle başımız dik, yüzümüzde tebessüm etrafımızda TAC'li ailemizin yanımda olmasının verdiği huzurla koşmaya devam ettik. Attığımız her adımın bir öğrenciye ışık olacağını bilmek insanı daha bir motive ediyor. Daha kendinden emin daha mutlu atıyorsun adımlarını. Finish parkuruna geldiğimde içimden haykırarak, "çocuklar aydınlık yarınlar sizin olsun" dedim.

Madalyalarımızı büyük bir gururla taktıktan sonra gün daha bitmedi. Karaköy'de daha önceden belirlediğimiz mekanda koşuya katılan abilerimiz ve kardeşlerimiz ile buluştuk. Orada günün kitiği yapıp keyifli vakit geçirdik. Kalbi her daim okulu için atan mezunlar yetiştiren bir çınar olduğunu her etkinlikte olduğu gibi bunda da gösteren TAC o kadar büyük bir güç ki, dilerim ki bu gücü katlanarak büyümeye devam etsin gençlere güzel bir gelecek çizsin ve karanlıklara aydınlık olmaya devam etsin. Son söz olarak ne diyorduk.

YAŞA VAR OL TAC !

MARATON - İSTANBUL

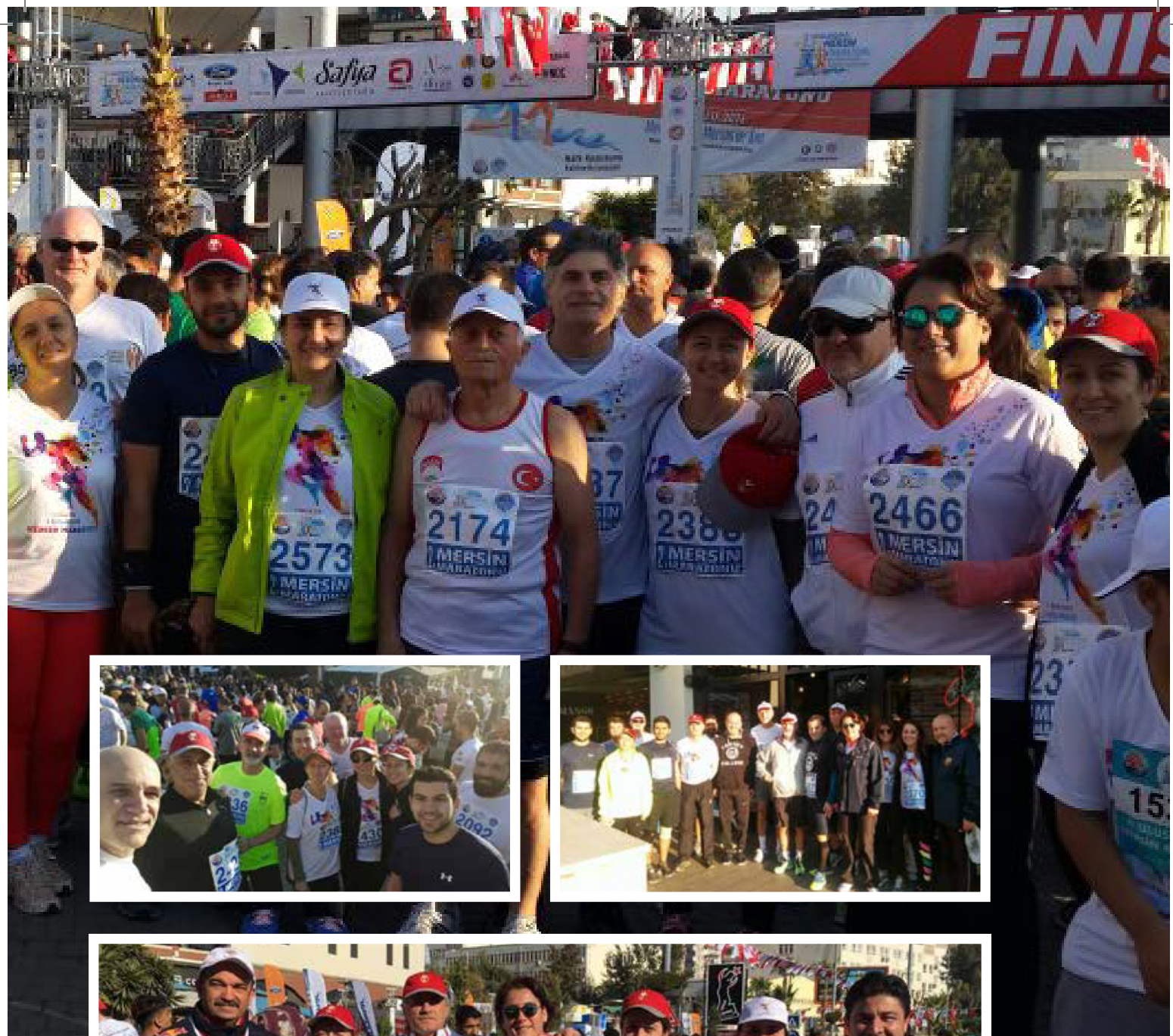

TAC Master Atletizm

İstanbul Avrasya maratonu sayesinde bir TAC geleneği başladı. Orada yaşadığımız keyifli tecrübeden sonra öğrendik ki koşmaya meraklı birbirinden habersiz ne kadar mezunumuz varmış. Bu grup bir araya gelince ve bu kadar yüksek enerji yakalayınca o zaman diğer maratonlara neden katılmıyoruz diye bir talep oluştu. Böylece TAC MASTER ATLETİZM takımını kendiliğinden oluştu. Bundan sonra fırsat buldukça yurt içi ve yurt dışı tüm maratonlarda bir TAC takımımız olacak.

İlk İstanbul maratonuyla başlayan bu serüven, Mersin Büyükşehir Belediyesi'nin bu yıl "Mersin'e koş, Mersin'de koş!" sloganıyla düzenlediği 2. Uluslararası Mersin Maratonuyla devam etti. Takımımız 15 KM parkurunu başarıyla tamamladı.

Bundan sonraki maratonlar da sizlerin de bizlere katılması dileğiyle.

TAC'li bir Ironman!

“Bu yarış bitirmenin sırrı zihninizde! Kafada bitireceğim dediğinizde yarışta bitiyor.”

Celal Toroğlu '84

TAC' de okuduğum yıllarda okulumun önce basketbol

sonra da hentbol

takımlarında yer almıştım. Ardından ODTÜ'deki üniversite yıllarımda ise daha çok arkadaşlarımla basketbol, halı saha futbol ve fitness salonlarında spor yapmaya devam ettim.

ABD' de Yüksek Lisansımı yapmaya gittiğimde çok şaşırtıcıdır ama neredeyse hiç spor yapmadım. Şimdi düşünüyorum da Amerika gibi hemen herkesin spor yaptığı bir ülkede ben neden hiç spor yapmadım, akıl erdiremiyorum. Sonrasında hayatımda kendime ideal aldığım babamı kaybetmem ve ülkeme dönüşle askere

gitmem. İş hayatına şantiyelerde başlamam. Rize, Ankara, Tekirdağ, İzmir, İzmit ve sonunda İstanbul' da devam eden iş hayatım. 1997 de yılında eşim Ayça ile evlenmem ve 2002 yılında doğan oğlum Burak.

Eşimle birlikte yine 1998'de spora

başlamam. Doğrusu o benden çok daha istikrarlı yaptı sporu ve yapmaya da devam ediyor. Yoga eğitmenliğini de araya sıkıştırdı. Oğlum Burak FB'de 8 yıldır yüzüyor. Lisanslı yüzücü olarak ulusal ve uluslararası yarışmalara katılıyor...

Görüldüğü üzere ailecek spora oldukça zaman ayırıyoruz. -)doğal bir fanus var yani...

Bundan tam 1 yıl önce, ailemizin PT'si Arda hoca ile koşu antrenmanı yaparken, aklıma Ironman yarışının gelmesi ve kendisine 50 yaşına girdiğim 2016 senesinde kendime bir hediye olarak bu yarış bitirmek istediğimi söylememle başlayan Ironman 70.3 yolculuğumu 23 Ekim 2016 da tamamladım.

Eşim Ayça benden çok daha iyi bir de-

“50 yaşına girdiğim 2016 senesinde kendime bir hediye olarak bu yarış bitirmek istediğimi söylememle başlayan Ironman 70.3 yolculuğumu 23 Ekim 2016 da tamamladım.”

rece ile Ironman 70.3'ü bitirdi. Son 1 yıl boyunca onun azmi ve kararlılığına bende kapılıp sürekli antrenman yaptım. Sabahın 05:30'unda kalkıp ya havuzda yüzmeye gitmek ya da koşmak çok ama çok sabır gerektiriyordu. Bunun üstüne akşamları evde kurduğumuz sistemle bisiklet antrenmanları ve hafta sonlarımızın korkulu rüyası 2-3 saat süren yine bisiklet antrenmanları. Sık sık da bisiklet ardından koşu antrenmanları...

Bu süreçte yüzmeyi aslında bilmediğimi yıllarca mış gibi yüzdüğümü fark etmemin yarattığı şok da cabası oldu tabi.

Yarış günü yaklaştıkça insanı doğal olarak bir panik ve heyecan havası sarıyor. Özellikle yarıştan 3 gün önce gidip yarışacağınız parkurları görmek ve oralarda antrenman yapmak sizi ortama alıştırtırken aynı zamanda da heyecanı da arttırıyor. İnsanın aklına hep 'acaba çıkartabilecek miyim, bitirebilecek miyim, ya bırakmak zorunda kalırsam' diye bir sürü olumsuz düşünce geliyor. Ama her seferinde 'yapacağım ben bunu' diyerek olumsuz her türlü düşünceden kendinizi kurtarıyorsunuz.

Yarış sabahı sabahın 04.30'unda kalkıp hazırlanması, hafif bir kahvaltı sonrası yarışın başlayacağı alana gitmeniz ayrı bir heyecan yaratıyor insanda ama diğer katılımcılarla birlikte güle oynaya birbirine moral destek vererek yola çıkıyorsunuz.

Yüzme ile başlıyorsunuz yarışa ve 1.9 km yüzdükten sonra çıkıp hiç durmadan 90 km. bisikletle pedal çeviriyorsunuz ardından da yine durmadan 21 km'lik yarı maratonu koşuyorsunuz. İnanın yarış boyunca insanın hayatı gözünün önünden akıp gidiyor) sanki hayatınızdaki geçmiş ve gelecekle ilgili her şeyi düşünüyorsunuz. Nasılsa vakit bol tabii...

Bu yarış bitirmenin sırrı zihninizde! Kafada bitireceğim dediğinizde yarışta bitiyor.

Bitirirken ki keyif ve gurur ise paha biçilmez. İnsan aklına koydu mu yapamayacağı hiçbir şey yok!

Her zaman dediğim gibi: "Nothing is Impossible in Life, it is all in your mind!"

Ve sözlerimi Nazım Hikmet'in YÜRÜMEK şiiriyle noktalamak isterim.

YÜRÜMEK

Yürümek;
yürümeyenleri
arkanda boş sokaklar gibi bırakarak,
havaları boydan boya yarıp ikiye
bir mavzer gözü gibi
karanlığın gözüne bakarak yürümek!..

Yürümek;
dost omuzbaşlarını
omuzlarının yanında duyup,
kelleni orta yere
yüreğini yumruklarının içine koyup yürümek!..

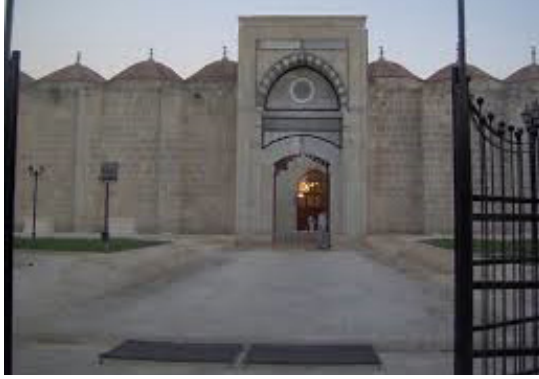
Yürümek; yolunda pusuya yattıklarını,
arkadan çelme attıklarını bilerek yürümek...

Yürümek;
yürekte güleekten yürümek...

BİR CUMHURİYET HİKAYESİ

Sevgili arkadaşlar, Sizlere aşağıdaki satırlarda kısa bir yaşam hikayesi anlatmak istiyorum. Belki ilk başlarda "40. Yılla ne alakası var" diyeceksiniz. Okudukça, sadece sınıf arkadaşınız olan benimle olan alakasını değil, hem Tarsus'umuzla hem de okulumuzun topluma olan katkılarıyla ilgili de bazı kısımlar bulacaksınız. Bundan da öte, bu cumhuriyetin, toplumun ve eğitime verilen önemin nerelerden nereye doğru gittiği konusunda kendiniz bazı değerlendirmelerde bulunacak, belki de de biraz hayıflanıp üzüleceksiniz. Şahsi kanımca, aşağıdaki yazı, her zamankinden daha güncel..

Elbette amacım sizleri böylesine güzel bir günde üzmemek değil ; sadece biraz düşündürmek ve sonuçta hep birlikte yapmaya çalıştığımız eğitim / burs projelerinin ne denli önemli olduğunu vurgulamaktır. Bu bağlamda, eğitim konusundaki çabalarımıza katkısı olan tüm arkadaşlarıma buradan candan teşekkürler..

1910'li senelerde, Tarsus'daki Ulu Cami'nin imamı, genç ve yetenekli bir din adamıydı. Hitabet gücünün ünü, şehir sınırları ötesinde dahi duyulmuş olan bu genç imam, aynı zamanda şair ve yazardı. Makaleleri ve basılmış kitapları dahi vardı (Münacaat, vs.). Zaman zaman komşu şehirlerden de davetler alır, dini sohbetlere katılmak üzere Anadolu'da geziler yapardı.

Uzunca boylu, beyaz tenli ve gök mavisi gözleri olmasıyla da, yöre insanından daha başka bir fiziki yapıda olup, toplum içinde göze çarpardı. Adı, Süleyman Enis ALPAYTAÇ'dı. Kurtuluş savaşı yıllarıydı. Enis Hoca, Hafize Hatun'la evli ve 1 kız çocuğu babasıydı. Ulu Cami'de ateşli hutbe-

ler verir, cemaati vatanın kurtuluşu için çarpışmaya teşvik eder, ardından bizzat kendisi de atına atladığı gibi cemaatle cepheden cepheye koşup savaşırdı. Nitekim, İstiklal Savaşı sonrası kendisi, istiklal madalyası ile onurlandırılmıştı. Mart 1923'te Atatürk Tarsus'a geldiğinde kendisiyle görüşmüş ve takdirlerini dile getirmişti.

1923'de oğlu Esad, 4 yıl sonra da diğer oğlu Mahmut dünyaya geldiler. Enis Hoca, Mahmut henüz 4 yaşındayken sevgili eşi Hafize'yi amansız bir hastalıktan kaybedecek ve sonrasında da ömrü boyunca bir daha evlenmeyecek, 3 çocuğunu da yalnız başına yetiştirecekti.

"Kurtuluş savaşı yıllarıydı. Enis Hoca, Hafize Hatun'la evli ve 1 kız çocuğu babasıydı. Ulu Cami'de ateşli hutbeler verir, cemaati vatanın kurtuluşu için çarpışmaya teşvik eder, ardından bizzat kendisi de atına atladığı gibi cemaatle cepheden cepheye koşup savaşırdı."

Yaşanan devrin ve coğrafyanın tüm zorluklarına rağmen toplumun kurtuluşunun EĞİTİM olduğunu bilen din adamı Enis Hoca, çocuklarına iyi bir eğitim vermeye kararlıydı.

Enis Hoca, 1930'lu senelerin başında KIZI Meserret'i İstanbul Kandilli Kız Lisesi'ne gönderir. Bu kız çocuğu sonraki yıllarda İst. Üni. Edebiyat Fakültesi'ni bitirecek, Tahran, Hacettepe ve Erciyes Üniversite'lerindeki kariyeri sonrasında, eşi Ali Haydar Dirioz gibi, Türkiye'nin sayılı Eski Türk Edebiyatı otoritelerinden birisi olacaktır. Branşı eski Türk Edebiyatı olsa da eğitilmiş, aydınlık görüşlü evlatlar ve nesiller yetiştirecektir.

Çocuklarından Kemal Dirioz Talas'dan, Hüseyin Dirioz (TAC

“Yaşanan devrin ve coğrafyanın tüm zorluklarına rağmen toplumun kurtuluşunun EĞİTİM olduğunu bilen din adamı Enis Hoca, çocuklarına iyi bir eğitim vermeye kararlıydı.”

'73) ise TAC'den mezun olup parlak birer diplomatik kariyer yapacaklardır. Kızı Hafize Yıldız Kardeş ise Tıp Doktoru (Doçent) olacaktır.

Enis Hoca, henüz 1920'li yıllarda TAC'deki yabancı öğretmenlerle tanışmış, bunların içinde 1923-1927 yılları arasında okulda görev yapan Roger P. Matteson'la çok ayrı bir dostluk kurmuştur (Kaynak: Mahmut M. Alpaytaç, Roger P. Matteson / Tarsus'taki Yıllarım 1923-1927 Aratos Kitaplığı).

Tarsus Ulu Cami İmamıyla bu misyoner öğretmenin dostluğu ömür boyu sürecektir. Benim çocukluğumda evimizi ziyarete gelen ve o zamanlar felçli olan dedemi ziyaret eden Mr.Matteson, bana satranç oynamayı öğreten kişiydi.

Bir defasında Enis Hoca misafirlerini Eshab-ı Kehf'e gezmeye götürmüş, dönüş yolunda ise eşkiyalar yol kesip yabancıların paralarını almak ve hatta canlarına kasdetmek istemişlerdir. Enis Hoca ise eşkiyalara karşı koyup bir de azarlayarak geri püskürtmüştür. Bu hikayeyi Mr. Matteson'un kendisinden de dinlemiştim..

1934'ün 9 Eylül sabahındayız. Enis Hoca, büyük oğlu Esad'ı uyandırır, birlikte sabah namazını kılarlar. Sonrasında oğlunun bayramlıklarını giydirip elinden tutarak Tarsus'da gezdirmeye başlar. Saatlerce sokak sokak yürürler baba-oğul.. Enis Hoca'yı gören esnaf her zamanki gibi şöyle yerinde bir doğrulup selam verir, ikramda bulunmak ister. " Hayrola Enis Hoca, nereye böyle ?" diyen onca insana Enis Hoca'nın cevabı ise : " Esad'ı Amerikan Mektebi'ne kayda götürüyorum" şeklindedir. O dönemde, üstelik de bir islam aliminin kalkıp da Hristiyanların kurduğu bir "gavur" mektebine oğlunu okumaya göndermesi ve bir de üstelik halkı teşvik ediyor olması ilk bakışta akıllara sığamayan bir davranıştır. "Hoca Efendi bile oğlunu Amerikan Mektebine yazdırmış" olgusu, bir çarpıda ağızdan ağıza yayılır. Tarsus'un o zamanki tüm kalbur üstü aileleri çocuklarını TAC'ye kaydettirmekte adeta yarış ederler. Bunu gören başka vatandaşlar da tüm imkanlarını seferber edip çocuklarını TAC'de okutmaya çalışırlar.

Enis Hoca, Esad'ı 09.09.1934'te 294 No'lu öğrenci olarak TAC'e kaydettirdikten sonraki ilk hutbesinde yine ateşli bir konuşma yapar ve eğitimin önemi şöyle vurgular: gözlüğünü çıkarıp cemaate doğru sallar ve o gür sesiyle " Cemaat-i müminin ! Ben bu gözlüğü icad edip de okumamı-yazmamı sağlayana nasıl gavur derim ?" diye seslenir. Artık mesaj alınmıştır..

Esad Alpaytaç, sonrasında Tıp Doktoru olacak, 50'li yıllarda Amerika'da ihtisasını tamamlayacak, sonrasında

da ise Türkiye'ye döndüğünde uzun yıllar Amiral Bristol Hastanesi'nde (Amerikan Hastanesi) görev yapacaktır. Aynı yıllarda Robert Kolej'in, PANAM'ın ve İstanbul Yüzme İhtisas Kulübü'nün doktorudur.

Kızları Esra ve Hüma ise milli yüzücüdür; her ikisi de Robert Kolej'i bitirdikten sonra başarılı birer kariyer yapmıştır.

Hüma Alpaytaç, Chicago'daki ALPAYTAÇ PR'in sahibidir birkaç kez Amerika'daki en başarılı iş kadınları arasında ödüllendirilmiştir.. Başta T.C'nin ve THY'nin global PR işlerini yürütmektedir.

Enis Hoca'nın küçük oğlu Mahmut ise Kayseri Lisesi'nden sonra (yazdığı bir şiir nedeniyle Karamancı Holding'ten burs kazanarak) İ.T.Ü'de okumuş (S. Demirel'le devre arkadaşı), ardından da yine burslu olarak, o aralar ağabeyinin de bulunduğu Texas / Houston'da 2. bir fakültede eğitim görmüştür.

Evlatlarından Enis Haluk Alpaytaç TAC, Georg-August Üniversitesi / Almanya , kızlarından Şifa Gedizşener ÜAC ve Basın yayın Y.O. mezunudur. En küçük kızı Sema ise Boğaziçi mezunu ve eğitmenidir. Sene 1955-1956: Tarsus'lu Ulu Cami'nin İmamı Enis Hoca, hem evlatlarını ziyaret etmek, hem de gezmek görmek için birkaç aylığına Amerika'ya

gider. Oğullarıyla Amerika'yı bir baştan bir başa kat eder, gidilen yerlerde bir İslam cemaati varsa davete icabet eder, sohbetlere katılır.

Texas'a dönüşlerinde ise mahalli gazete kendisiyle bir röportaj yapar ve yayınlar. O zamanlar Amerika'da her ne kadar ırkçılık varsa da günümüzdeki din-mezhep kavgaları yoktur.

Enis Hoca, 60'lı senelerin sonlarına doğru geçirdiği bir felç nedeniyle artık hitabet gücünü kaybetmiştir. 1974 yılında vefat eder. Tarsus'da çok büyük bir kalabalığın katıldığı cenaze töreni düzenlenir.

Kurucu üyesi olduğu Eshab-ı Kehf Vakfı ve kendisinden

"Enis Hoca, Esad'ı 09.09.1934'te 294 No'lu öğrenci olarak TAC'e kaydettirdikten sonraki ilk hutbesinde yine ateşli bir konuşma yapar ve eğitimin önemi şöyle vurgular: gözlüğünü çıkarıp cemaate doğru sallar ve o gür sesiyle " Cemaat-i müminin ! Ben bu gözlüğü icad edip de okumamı-yazmamı sağlayana nasıl gavur derim ?" diye seslenir. Artık mesaj alınmıştır.."

***“TAC’deki 7 senem, ondan sonraki (inşallah göreceğim :)
70 senemi temelden etkiledi..
En azından “Being able to make the difference”
diyebileceğimiz duyguyu, DNA’mdan çıkmayacak şekilde
aşıladi. “Bizler yapmazsak kim yapacak ? ” demek, hayatımın
bir parçası oldu.. İyi ki de oldu !!”***

sonra gelen nesiller, Enis Hoca'nın kültürel mirasını yaşatmaya çalışmaktadırlar. 1970'li yıllarda “ENIS HOCA Award” altında verilen bursu yeniden canlandırmak için TAC ile temas halindeyiz.

Sevgili arkadaşlar,

İnsan 7'sinde neyse 70'inde de öyledir demişler.. Bense bunu biraz değiştirip şöyle demeyi yeğliyorum: TAC'deki 7 senem, ondan sonraki (inşallah göreceğim :) 70 senemi temelden etkiledi.. En azından “Being able to make the difference” diyebileceğimiz duyguyu, DNA'ndan çıkmayacak şekilde aşıladı. “Bizler yapmazsak kim yapacak ? ” demek, hayatımın bir parçası oldu.. İyi ki de oldu !!

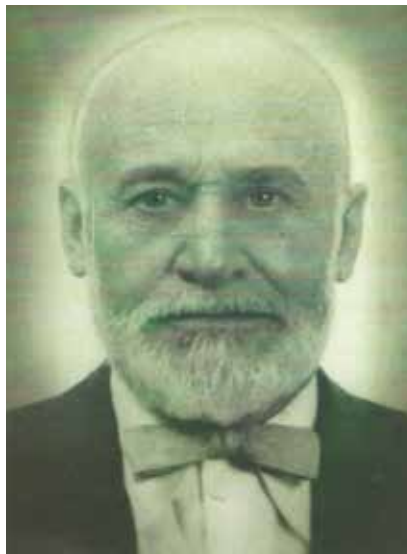
Hepimiz, geçmişimizden dersler çıkarıp geleceğe ışık tutmaya çalışıyoruz. Günlük uğraşlar içinde bazen çevremizi

dahi göremiyor, çoğu zaman da kendi ihtiyaçlarımız önceliğimiz oluyor. İnsanın doğası böyle..

Yaşımız ilerledikçe şöyle bir geriye bakıp, “bizler olmasak bu olanlar olamayacaktı” diyebilmenin keyfini de ancak çevremize ve bizden sonrakilere yaptığımız iyiliklerle tadabiliyoruz. Bu yüzden, son bir kez, canınızı sıkmadan TAC '76 Bursuna desteğinizi hatırlatıyorum..

Hepinizi sevgiyle kucaklıyorum..
VEEE, 50., 60. Mezuniyet yıllarımızda da hepinizi tekrar görmek istiyorum !!
IF WE CAN DREAM IT, WE CAN DO IT !!

Arkadaşınız,
Enis Haluk Alpaytaç '76

Hekimliğe Adanmış Bir Ömür

İskender Abi ile daha yolun çok başında bir meslektaşı olarak TAC, cerrah olmak ve bir cerrahın yaşamı üzerine sohbet ettik. Siz mezunlarımızı bu keyifli sohbete ortak etmek istedim.

İskender Abi, öncelikle “Emeklilikten sonra neler yapıyorsunuz” sorusuyla başlamak istiyorum....

Hacettepe Üniversitesi'nden 2011 yılında emekli oldum. Şu an tıp eğitimi niteliği ve tıp fakültesi akreditasyonları üzerine çalışıyorum. Bir dernek kurdum ve o derneğin başkanlığını yürütüyorum, yani artık cerrahlık yapmıyorum. Üniversitelere konferanslara giderek tıp eğitimiyle ilgili bir şeyler aktarmaya çalışıyor öğrenci özlemimi gideriyorum. Deneyimlerimi paylaşıyor ve tıp eğitiminin niteliğini artırmaya çalışarak ve daha iyi hekim yetişmesini sağlayarak, daha sağlıklı bir toplum için çaba harcıyorum. Bunu da çok önemsediğimi ifade edeyim.

“Bizim dönemin mezuniyet balosu ve diploma törenleri yapılmadı onun için buruk ayrıldık biz Tarsus'tan ama sonra 2000 yılında o zamanki müdürle yapılan görüşmelerden sonra bize mezuniyet töreni yapıldı.”

Şimdi TAC'ye dönelim isterseniz. Okuldaki hayatınız nasıldı?

TAC'nin benim için şöyle bir önemi var: Talas'tan sonra TAC bize çok lüks okul yaşamı imkanı sağladı. Benim TAC ile ilgili unutamadığım ilginç ve biraz da buruk bir olay var aslında. Bence çok da önemli olmayan bir olay sonrası bizim sınıfın toplu olarak ceza alması ve mezun sayılmamamız... Daha doğrusu mezun olduk, ama alumni sayılmamak gibi bir durumla karşı karşıya kaldık. Şunu da ekleyeyim; bize verilen

Prof. Dr. İskender Sayek - TAC'63...

cezayı protesto etmek için alt sınıfımız bir yürüyüş düzenledi. Kanımca bu Türkiye'de ilk öğrenci hareketi idi. Bizim dönemin mezuniyet balosu ve diploma törenleri yapılmadı onun için buruk ayrıldık biz Tarsus'tan ama sonra 2000 yılında o zamanki müdürle yapılan görüşmelerden sonra bize mezuniyet töreni yapıldı.

Yani “mutlu son” olmuş anladığım kadarıyla...

Aynen. Seneler sonra aldık iade-i itibarı

Tarsus'ta. O çok değişik bir anıydı. Bizi yıllar sonra böyle bir şey çok etkiledi. Bu olay o dönem benim Beyrut Amerikan Üniversitesine sicilim nedeniyle

“TAC'de beni en çok etkileyen arkadaşlarımız arasındaki ilişki ve dayanışma ruhuydu. Onun yanında TAC ve TALAS'ın benim sonraki yaşamıma etki ettiğini ve gelişmemde çok büyük katkısı olduğunu düşündüğüm en önemli şeyi tabii ki verilen eğitimdi. Örneğin Talas'taki eğitimimizi ben köy enstitülerindeki eğitime benzetiyorum.”

gitmemi engelledi ve Hacettepe'ye girmeme ve hekim olmama neden oldu. Yani küçük bir olay tüm yaşamımı etkiledi.

TAC deyince sizi en çok ne etkiler? TAC'de beni en çok etkileyen arkadaşlarımız arasındaki ilişki ve dayanışma ruhuydu. Onun yanında TAC ve TALAS'ın benim sonraki yaşamıma etki ettiğini ve gelişmemde çok büyük katkısı olduğunu düşündüğüm en önemli şeyi tabii ki verilen eğitimdi. Örneğin Talas'taki eğitimimizi ben köy enstitülerindeki eğitime benzetiyorum. Her iki okul da yaşama farklı bir bakış kazandırdı ve gerçekten bize iyi insan olmayı, alçak gönüllüğü, ülkemizi seven ve topluma hizmeti görev gibi kabul eden bireyler olmamızı sağladı.

TAC'den ayrılıp Tıp fakültesine girişiniz nasıl oldu? Hacettepe hayatınız nasıldı?

Aslında ben tıp fakültesinden önce 1 yıl diş hekimliği okudum. Ertesi yıl tekrar sınava girdim ve 1964 yılında ilk kez yapılan merkezi sınavla Hacettepe Tıp Fakültesi'ne girdim. Hacettepe Tıp Fakültesi yeni kurulmuş bir fakülteydi. Biz 2. sınıftan başladık oraya. Yeni bir okul olduğu için bazı belirsizlikler vardı. Örneğin inşaatı bile tamamlanmamıştı ve o dönemden

sonra da Hacettepe devamlı inşaat havası olan bir fakülte olarak kaldı belki. Ama o dönemle ilgili bir bilgiyi aktarayım. Hacettepe Tıp Fakültesi Türkiye'ye yeni bir tıp eğitimi getirmiş klasik disipline bağlı eğitimden entegre ve sisteme dayalı eğitime geçen tıp fakültesiydi. Dolayısıyla biz ilk öğren-

"İlk yıl bize İngiltere ve Amerika'dan gelen hocalarımız vardı. En zor derslerimizden olan biyokimya İngiltere'den, anatomi ve nöroanatomi hocası Amerika'dan gelmişti. İngilizce anlattıkları için de sınıfta dersin çok iyi anlaşılmadığını görüp o dersleri tercüme eder, tuttuğum notları arkadaşlarımla paylaşırdım. Bu Tarsus'un bana büyük bir artısı idi."

ciler olarak çok şanslıydık. Hocalarımız genç, Amerika'dan yeni dönmüş, eğitimi önceleyen bir tıp fakültesinde okuma gibi büyük bir fırsat sağlamıştı. O yönden de o dönemde tıp eğitimin daha nitelikli yapıldığını düşünüyorum çünkü öğrenci sayısı azdı, hocalarımız tam gün çalışıyordu ve bizimle sürekli ilgilenirlerdi. Orada da unutamadığım en önemli olaylardan birisi tıp fakültesine başladığım ilk günden bize hekim muamelesi yapılmış olmasıdır. Hatta

beyaz gömlekleri giyip hekimlik yapıyormuş gibi sağlam çocuk polikliniğinde hasta görmeye gitmemiz beni çok etkilemişti. Hastayla karşılaşmak ilk günden mükemmel bir duyuydu ve bu yüzden Hacettepe' deki bu yaklaşımın benim hekimlik hayatımı daha farklı yönlendirdiğini düşünüyorum. Bu şekilde tıp fakültesine geldiğinizi fark ediyorsunuz, bence bu çok önemli bir duyuydu.

Şimdi neredeyse 4. sınıfa kadar hastaneye başlayana kadar hasta görmüyoruz. Evet, maalesef çoğu tıp fakültesi için doğru, bunu değiştirmeye çalışan birçok fakülte var. Ancak koşullar maalesef aynı değil. Sağlıkta dönüşüm programıyla uygulanan performansla dayalı ücretlendirme, eğitimde değer kaybına yol açmış durumda.

Sağlık sistemimizde büyük değişiklikler var. Öğrenci sayısının çok artması ayrı bir engel. Tıp fakülteleri bugün bu olumsuzluğu giderebilmek için kendi olanaklarıyla çalışıyor ve çaba harcıyor.

TAC size tıp fakültesi okurken ya da doktorluk yaparken ne kazandırdı?

Tabii Tarsus'tan mezun olmuş olmanın bana birçok alanda faydası oldu. Liderlik, özgüven, sorumluluk sahibi olmak, azla yetinme, kendi işlerimi-

zi kendi başımıza çözebilme yetisi ve daha birçok şey kazandırdı. Ama tıp fakültesinde şöyle güzel bir katkısı oldu bana: İlk yıl bize İngiltere ve Amerika'dan gelen hocalarımız vardı. En zor derslerimizden olan biyokimya İngiltere'den, anatomi ve nöroanatomi hocası Amerika'dan gelmişti. İngilizce anlatıkları için de sınıfta dersin çok iyi anlaşılmadığını görüp o dersleri tercüme eder, tuttuğum notları arkadaşlarımla paylaşırdım. Bu Tarsus'un bana büyük bir artısı idi. Hem konuları daha iyi kavrayabiliyor hem de diğer arkadaşlarıma küçük de olsa katkıda bulunuyordum. Çünkü o dönemde bugünkü iletişim araçları yoktu. Bu bana bu derslerde daha iyi olmanın yanı sıra popülerite kazandırıyordu.

Zor bir bölüm tıp fakültesi. Bir de bunun üstüne cerrahi asistanlığı belki de en zor en yorucu bölümdür. Cerrah olmak ve bir cerrahın yaşamı üzerine neler söylersiniz?

Ben tıp eğitiminin zor bir eğitim olduğunu düşünmüyorum. Ancak sistematik çalışmayı gerektiren ve geniş alanları kapsayan bir eğitim. Senin de dediğin gibi cerrahi asistanlığı zor bir asistanlık. Özveri isteyen bir meslek ve çok da zaman kavramı olmayan, acil vakası çok olan bir alan. Ancak benim şansım eşim Füsün'un da hekim olmasıydı.

Ben ihtisas yaparken o da asistanlık yaptığı için beni daha iyi anladığını düşünüyorum. Cerrahla yaşamının çok kolay olmadığını daha kolay anladığını düşünüyorum. Hatta Füsün daha sonradan "Cerrahla Yaşamak" diye bir yazı kaleme almıştı. O zaman fark ettim ki, gerçekten aile yaşamını etkileyen bir alan, ama insan ailesine de zaman ayırdığında bu işler çözümlenebiliyor. Acili çok, nöbetleri çok fazla olan bir bölüm. Gerçi şimdi o dönemden farklı olarak asistanların çalışma süreleri sınırlı hale getiriliyor. O zaman mesela biz gün aşırı nöbet tutardık. Ama ondan sonra bu tür çalışmanın çok uygun olmadığı, hatta sağlık hizmet sunumu niteliğini etkilediği, bazı adli sorunlar yaratabileceği görüldükten sonra Amerika'da bütün hekimler için bir çalışma süresi düzeni getirildi.

Yani daha insanca bir yaşama kavuşulması sağlandı. Ama Amerika'da da ben gittiğimde nöbetler çok yoğun. Eğitimin son yılında başasistanlık yaptırılırdı. Eğitim sırasında böyle sorumluluk verilmesi tabii ki insanda farklı bir güven duygusu yaratıyor. Bunu da asistanlık hayatında çok gerekli ve önemli bir süreç olarak görüyorum.

Cerrahlık hayatınızda unutamadığınız, sizi çok etkileyen şeyler var mı?

Ben bir sene Hacettepe cerrahide asistanlık yaptıktan sonra Amerika'ya gittim. Eğitimimi New York Üniversitesi, Buffalo'da tamamladım sonra da 1976 yılında Türkiye'ye döndüm. 1976'dan sonra o dönem Türkiye'de farklı bir sürece girilmişti. Ekonomik zorluklar, benzin kuyrukları ve daha birçok sıkıntı... Amerika'dan, yani böyle sorunların olmadığı bir ülkeden de

"O kötü süreçte ben de genç bir cerrah olarak çatışmalarda yaralanan birçok genç hastayı tedavi etmek zorunda kaldım. Çok fazla genç hastayı da kaybettik. Gece gündüz ameliyat yapar hale gelmiştik. 1980 ihtilaliyle fiziki yorgunluğun üstüne bir de bu mental yükü çalışmak durumunda kaldık."

geldiğimiz için o zaman çok daha farklı bulmuştum. O dönemin benim için en etkileyici yönü; 1980 ihtilaline kadar Türkiye'de insanların öldürüldüğü, sokaklarda, okullarda bir sağ-sol çatışmasının olduğu çok kötü günler olmasıydı. O kötü süreçte ben de genç bir cerrah olarak çatışmalarda yaralanan birçok genç hastayı tedavi etmek zorunda kaldım. Çok fazla genç hastayı da kaybettik. Gece gündüz ameliyat yapar hale gelmiştik. 1980 ihtilaliyle fiziki yorgunluğun üstüne bir de bu mental yükü çalışmak durumunda kaldık. Gerçekten çok zor ve yıpratıcı bir dönemdi. O dönem benim unutamadığım kötü anıların olduğu bir dönem oldu. Şimdi o dönemi daha iyi anlar duruma geldik. Birçok insanın gereksiz öldüğü kara bir dönem olarak belleğimde...

Yurtdışında hem tıp eğitiminin içinde olmuş, hem de hekimlik yapmış biri olarak Türkiye'yi başka ülkelerle kıyaslar mısınız?

Uzmanlık eğitimi için Amerika'ya gittiğim o dönemde Amerika ile Türkiye arasında tıp eğitimi açısından çok büyük fark olmadığını gözlemledim. Bunun belki de en önemli nedeni Hacettepe'de okumam ve o zamanki hocalarımızın büyük bir kısmının yurtdışı deneyimi olmasıydı. O dönemde gözlemlediğim en büyük fark hastane koşullarıydı. Örneğin yoğun bakım kavramı, dolayısıyla hasta bakımı farklıydı. Hasta bakımında kullanılan malzemelerin büyük bir kısmının tek kullanımlık olması ayrı bir farktı. Örneğin bizde kullanılan enjektörlerin tek kullanımlık olmayıp cam enjektör olması, orada ise tek kullanımlık enjektörlerin kullanılması... O dönemde tek

kullanımlık malzeme çok farklı geldi bana, ama sonra bizde de rutin kullanıma geçildi. Yoksa tıp eğitimi düzeyi açısından o dönemde Amerika'yla çok fark olmadığını gözlemlediğimi ifade edeyim. Türkiye'de tıp eğitiminin bugün bence tüm zorluklarına rağmen dünyada belli bir seviyenin üzerinde yürütüldüğünü, ancak daha iyi yapılabileceğini düşünüyorum. Bunların da yapılması için bugün tıp fakülteleri gerçekten büyük çaba harcayarak bir takım sorunları ortadan

kaldırmak istiyor. Benim son 10 yılda yürüttüğüm akreditasyon çalışmalarından böyle bir görüşüm oluştu. Tıp fakülteleri gerçekten daha iyi bir eğitimi nasıl yaparız diye bir çaba içindeler. Bu da geleceğimizi aydınlık görmemizi sağlıyor.

Tıp dünyası, tıp eğitimi ve hekimlik üzerine neler söylersiniz?

Tıp eğitime girmeden önce Türkiye'de tıpla ilgili şöyle söyleyeyim. 21. yüzyılda tıp alanında çok önemli değişiklikler oldu. Bunların arasında bilginin çok hızla artması, hastanın hastanede yatış sürelerinin kısalması, hastane dışında tedavi yöntemlerinin artması, teknolojinin hızlı gelişimi ve daha çok kullanılması tıpta farklı bir durum yarattı. Tıp eğitimi de evrensel olarak bu sıkıntılardan payını almış durum-

da. Türkiye’de tıp eğitiminin sorunları farklı diye düşünüyorum. Tıp eğitimine yönelik değişik sıkıntıların olduğu bir dönemden geçiyoruz. Bu sorunlardan biri eğitimle sağlık politikaları arasında eşgüdüm olmaması. Bunu şu yüzden söylüyorum: Örneğin Türkiye’de aile hekimliği kavramının ön plana çıkarılmasına rağmen öğrenciler açısından eğitim programları halen TUS’ta (Tıpta Uzmanlık Sınavı) daha başarılı olma amacını güdüyor. Dolayısıyla TUS’un tıp eğitimini olumsuz etkilediğine inanıyorum. Ben tıp eğitiminin amacının temel olarak iyi hekim yetiştirme olması gerektiğini düşündüğüm için TUS’u göz ardı ediyorum ve öğrencilerime de hep bunu söyledim. TUS bir araçtır. TUS’a yönelik eğitim olmaması lazım çünkü tıp eğitiminin genel amacı iyi bir hekim olmaktır. Tabii iyi hekim kimdir tartışılabilir. Onu da ben şöyle tanımlıyorum; mesleki değer ve sorumlulukları içselleştirilmiş ve toplum sağlığını önceleyen hekim. Tıp eğitiminin önemli sorunlarına bakarsak ben iç ve dış tehditler olarak grupluyorum. İç tehditler arasında sağlıklı ve tıp eğitimiyle ilgili sorunları söyleyebiliriz. Çünkü tıp eğitiminin 21.yy’daki en önemli özelliği hastane odaklı hekim yetiştirme oldu. Halbuki bugün biz diyoruz ki tıp eğitimi topluma dayalı olmalıdır. Toplum sorunlarını daha iyi bilen ve toplumun sağlık gereksinimlerini karşılayan hekim yetiştirilmelidir.

Bir diğer önemli sorun da tıpta bilginin 21.yy’da çok artmış olması, bilgi yarı ömrünün çok kısalmış olmasıdır. Ben şöyle bir şey söyledim mezun olan öğrencilerimize: “Bugün size anlattıklarımızın 10 yıl sonra ne kadar geçerli olacak, onu bilmemiz mümkün değil.” Bunu 10 yıl sonra bilginin önemli bir kısmının değişeceğini varsayarak söylüyorduk tabii ki ama yapılan bazı çalışmalarda 2020 yılında bilgi yarı ömrünün 0,2 yıl olacağını projeksiyonu yapılmaktadır. Yani bugünkü bilgilerin 10 yıl sonra değil, 73 gün sonra büyük bir kısmı değişebilecek ve bu bilginin nasıl değişeceğini bilmemiz mümkün olmayacak. O yüzden tıp eğitiminin yaşam boyu süren bir eğitim şekline dönüştürülmesi çok değerli ve önemli.

Tıp eğitiminin güncel kalmayı sağlayan ve bilgiye nasıl erişileceğini, bilgiyi nasıl kullanacağını öğreten bir biçimde olması lazım, ama maalesef biraz daha teorik ağırlıklı eğitim yürütülüyor. Bunun da nedenleri var tabii ki. Bunun en önemli nedeni öğrenci sayısının çok artmış olmasıdır. Bugün fakültelerimizin önemli bir kısmında altyapı olanaklarının üzerinde öğrenci var. Eğitim için yeni dershaneler, yeni amfiler açarak, çok sayıda öğrenciye aynı anda eğitim vererek yürütülmeye çalışılıyor. Eğitim dört duvar arasına sıkıştırılıyor. Ancak tıp eğitiminde birebir eğitim çok önemli, mentorluk son derece önemli. Tıp eğitiminin Türkiye’de bir başka sorunu da çok fazla tıp fakültesi olmasıdır. Kanımca gereksinimin üzerinde tıp fakültemiz var. Tıp fakültesi sayısı olarak bakıldığında bugün Türkiye

“Hekimin işsiz kalması çok nadirdir. Ancak hekimliğin maddi kazanımlarından çok bence manevi kazanımları ön planda. Bir insana sağlığı açısından yardımcı olduğunuz zaman edindiğiniz tatmin maddi değerlerin çok üzerinde, bunu unutmamaları gerekiyor.”

Avrupa’da 1. sırada. Dünyada da nüfus başına düşen tıp fakültesi sayısı açısından en önde gelen 3-5 ülkeden biridir. Bunun da çok övünülecek bir istatistik olmadığını altını çizmek isterim. Çok tıp fakültesi açılması ve öğrenci sayısının çok fazla olması tıp eğitiminin niteliğini doğrudan etkileyen faktörler olarak görünüyor. Bilginin yarı ömrünün çok kısa olması, eğitimin hastane odaklı olması gibi tehditlerin ortadan kaldırılması, topluma dayalı tıp eğitimiyle mümkün olabilir. Bu yaklaşım toplum sorunlarını daha iyi bilen iyi hekim yetiştirilmesi için önemlidir.

Dış tehditler olaraksa; 21.yy da değişen beklentiler ve neoliberal politikalar sağlığı etkiledi diye düşünüyorum. Sağlıkta bir ticarileşme ve sağlığın bir meta olarak görülmesi söz konusu. Bu da hekimlik mesleğini doğrudan etkileyen bir süreç. Toplumun beklentisi farklı, işverenin beklentisi farklı, sağ-

lık hizmet sunumu yapanların beklentisi farklı, siyasilerin beklentisi farklı. Bu farklılıklar hekimin zor durumda bırakıyor. Buna bağlı olarak da hekimin daha uzun süre çalışması, nicelik açısından performansı arttıracak çalışmalar yapması, özellikle özel sektörde çalıştığı zaman daha çok gelir getirecek süreçlerin istenmesi hekimliğin bağımsızlığını ortadan kaldırıyor.

Tıp dünyasının değerli bir hocası ve biz TAC’lilerin abisi olarak hekimlere ,hekim adaylarına ve tıp fakültesinde okumayı düşünen gençlere neler tavsiye edersiniz ?

Hekimlik her alanda özveri isteyen bir meslek. İyi hekimlik kavramını açarsam şu an tıpta okuyan gençlere belki bazı tavsiyeler olabilir. İyi hekimlik kavramını ben mesleki değerler üzerinden tanımlıyorum. Mesleki değerler sadece etik değerler demek değildir. Etik değerler bunlardan bir kısmıdır, ama bunun yanında mesleğe adanmışlık, özgecilik, ahlaklı ve dürüst davranma, şeffaflık, ekip çalışmasına yatkınlık, yetkinlik, mesleki sorumluluklara ve değerlere önem verme gibi özelliklerin mutlaka hekimlik adına kazanılmış olması lazımdır. Şunu gençlere rahatlıkla

söyleyebilirim; artık bundan sonra hekimlikten çok zengin olmak mümkün değil, ancak güzel, rahat bir yaşam sağlayan bir meslek hekimlik. Hekimin işsiz kalması çok nadirdir. Ancak hekimliğin maddi kazanımlarından çok bence manevi kazanımları ön planda. Bir insana sağlığı açısından yardımcı olduğunuz zaman edindiğiniz tatmin maddi değerlerin çok üzerinde, bunu unutmamaları gerekiyor.

Tıp önümüzdeki dönemlerde çok değişecek, muhtemelen 21.yy’daki değişimin kat kat üstünde değişim yaşanacak, alanlar arası sınırlar kalkacak bence. Bu, eğitimin buna göre planlanmasını zorunlu kılıyor. Sektörler arası veya meslekler arası bir eğitim modelinin geliştirilmesi son derece önemli. Tıp eğitimi alacak arkadaşların buna hazırlıklı olması fayda sağlayacaktır diye düşünüyorum.

TAC'49 İsmet Hallaç

abimizin hikayesi

*Dünyada ilk kez
iğneyle beyin
biyopsisini
gerçekleştiren
TAC'49 İsmet
Hallaç abimizin
hikayesini,
kızı, Bizletter
okuyucuları için
yazdı.*

A thought from his 'Daughter #3':

My dad is a legend. When İsmet meets people he amazes them with his tenacity for life, prosperous career, his interesting beginnings and path along the way. But today, people are mostly thrilled to meet such a vivacious 86 year old who has no intent on slowing down. He pushes those around him to thirst for more out of life and is living proof that life takes many directions, if you push yourself and are grateful along the way, well then life will reward you with adventures and stories to tell.

I had the pleasure to visit Mersin this fall of 2016 and walk the campus of Tarsus American College. From his

time as a young student to today, he comes with quite the stories.

Brain Biopsy

On my first year of residency in neurosurgery in 1959, a problem was present as to what is the best treatment for primary highly malignant brain tumor glioblastoma. We would get the patients clinically diagnosed glioblastoma, however the question came about, 'what if it is not?'. To be sure, you have to do surgery and take a piece out of the tumor for definite diagnosis. With surgery about 1/3 did not survive, another 1/3 had surgery related complications, and 1/3 had no change with statistical possibility

of living 6 months. With this being the problem, I designed and made a needle to go into the brain and take a piece of the tumor. I worked on cadavers and tried to convince my colleagues that it can be done. I had to do extensive work on cadavers and evaluate the findings. They were all favorable. Finally, one of the attending neurosurgeons had scheduled a patient for a craniotomy and glioblastoma biopsy. He told me I could go ahead and use the biopsy needle to take a piece of the tumor before he does his surgery. I did so without opening the skull, and he did his biopsy with craniotomy. Two days later, 1mm diameter biopsy with the needle gave the same result as the one with full blown craniotomy and

biopsy. With this, Dr. Hamby, chief of neurosurgery, asked me to write the article. He backed it and we sent it for publication. The article was published in the Journal of Neurosurgery in 1963. Since; the needle biopsy of the brain has become an accepted procedure in surgery and since I was the first one to do it, every time a new article is published it must mention my name as reference.

Mount Ararat

Year 1953, peak of the Cold War with Russia, I am at the border of snowcap of Mt Ararat and our team is ordered to turn back instead of climbing on. I was working with American officers as an interpreter during summer vacation while attending medical school. Colonel Edwin Raaf was the one who arranged the event with 2 other American officers. When we were descending the mountain, Colonel Raff said he would indeed successfully climb Mt Ararat.

That week he went to Ankara, and when he returned, he called me and told me that the third army commander has ordered him and I on a secret mission and that I should be ready on Saturday. I met him Saturday, him and me drove to Erzincan, several hours drive from Erzurum, and when we were due to see the 3rd army commander, Colonel Raff told me that we were going to climb Mt Ararat and that if anybody asks me, I am to say we are going boar hunting.

We spent the night in Igdir, the next morning we were at the foot of Mt Ararat. This was around 4am and you could see the sunshine on its peak. We met the support unit, a Turkish officer in charge of 35 soldiers, horses, 8 mules, and we took off on horseback.

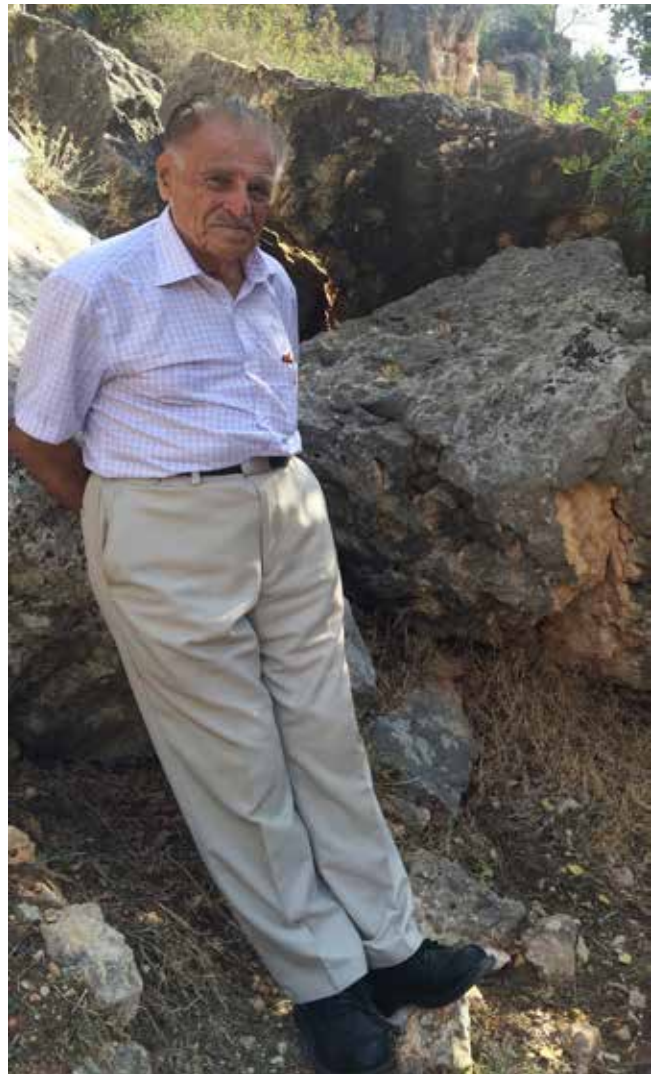
In a few hours, the August sun was unbearable. Around 10-11 a.m. we saw a man standing on a rock. When we got near, he came over and said 'I have been waiting for you; the Sofra is ready... come over'. The man was the chief of the Nomad, one of the many nomads around Mt Ararat. In the spring, they start at the base of the

mountain and climb up in search of green grass for their flocks. We then came to an area where carpet (kilim) was spread on the ground and two round tables at the center about 8in high were full of food. The 35 soldiers sat around the big table and began eating. Colonel Raff, the nomad chief, 2 turkish officers, and myself, we sat at the other table. It was a typical modest nomad meal, simple and very tasty. While we were eating: Cl Raff: "Tell the Gentleman we are pleased for his reception and good meal. I cannot pay for the 35 soldiers however I will pay for our table" Me: "Colonel. He is not expecting any payment, it is a custom and an honor to feed travelers' Cl: "Just tell him that I will pay for our table" Me: "Colonel, If I do, he will be offended" Cl. "You work for me and I want you to".

At this point his voice was loud. The nomad chief evidently was watching and listening. He did not understand English, though my guess is he knew what the conversation was about. He said to me 'Interpreter, will you ask the Colonel if he can send me some of the pictures he took?' The Colonel then said he would be happy to.

"The article was published in the Journal of Neurosurgery in 1963. Since; the needle biopsy of the brain has become an accepted procedure in surgery and since I was the first one to do it, every time a new article is published it must mention my name as reference."

After having our tea, we continued on our way up the mountain. We set tents at the snow level. At night I woke up and heard snoring and cheyne-stokes breathing, where the breathing slows... stops... increases... and starts again. I checked my pulse and it was 180/min.

The next day early in the morning we started the climb, we reached the peak where we could only stay 15 min-

"Colonel Raff told me that we were going to climb Mt Ararat and that if anybody asks me, I am to say we are going boar hunting."

utes or so. This was because of the wind coming from different directions and making it difficult to stand. When you lay on snow, the cold penetrated through the clothes. With all of this, it was a clear sky and the view was unbelievable, mountains in all directions, miles and miles distant.

During the 2 days after the nomad feast, every hour or two, Cl Raff would start "this man fed us all, he will never see any of us again, what is his gain in this? Maybe I'm missing something. Why a man goes out of his way and treats us this way, what's his angle?" This went on for 2 days with questions

"We came home and my wife opened the garage door, there sat the motorcycle. My daughter was surprised, and then immediately said 'I want a ride.'"

and remarks similar to this. However, toward the end my belief is that he came to learn there are other ways than your own and that man have a lot of good things to offer.

Damn Motorcycle

Year 2009, my wife and I are returning to Buffalo, NY and we are in Virginia's Blue Ridge Parkway. The road is one lane each way; winding, and going up and down the mountains. All together, a beautiful drive. Every so often, a group of motorcycles are passing by and I say "Damn Motorcycle" (This is the phrase my first daughter at age 2 used when angry in place of swearing.) Motorcycles continued to pass by and I kept saying "Damn Motorcycles" and that 'I'm going to buy one'. Sure

enough, my wife started worrying. To make it short, that year I bought a motorcycle and obtained a license to drive it. I had a lot of fun driving around western New York, it is like an airplane flying at a low level and I still enjoy doing it even though everyone is against me.

A year later, I am driving my 3rd daughter home from college, with the backseat, car trunk, and a trailer full of her belongings, she had just become a college graduate. It is a beautiful drive through the Pennsylvania mountains which is like the Toros mountains. Again, motorcycles passing by and I begin to mumble "Damn motorcycle...I bought one." My daughter says "No you did not!" and I said "No...I did not." Moments later I said 'You know, it was not easy to get a motorcycle license.' "Did you really get one?" This conversation goes on for a while back and forth and she says 'I still don't know if you did or not!' and I answer "No. I did not." We came home and my wife opened the garage door, there sat the motorcycle. My daughter was surprised, and then immediately said "I want

a ride." The following day I took her for a ride on the motorcycle and I said 'I have to go to the farmhouse, I have to check something in the barn'. My farmhouse has a lot of anchorage, a barn, a tall silo and multiple sheds. All together a beautiful place.

I checked what I needed in the shed and we put our helmets on to head home. When we came to the house lawn, Nick and Heidi, the farmhouse tenants, were sitting at their picnic table. Then I remembered I should tell them I had fixed the kitchen

drainpipe so I took the helmet off, Nick was very surprised to see it was me. Nick said "Dr, I know you cut the grass, plow the snow, and put the flag up top the silo, but now this?! Now a motorcycle?...What is your secret?" Without hesitation, I respond "Attitude."

Final Thoughts

1949 TAC, 1955 Istanbul Medical School followed by military service in Izmir. 1957 internship and 1963 I became a Neurosurgeon. Returned to Turkey in 1964 and had 2 years in Hacettepe University as one of three neurosurgeons for 45 million people

"Towards the end my belief is that he came to learn there are other ways than your own and that man have a lot of good things to offer."

(Turkey's population in 1964). Finally I started private practice in neurosurgery in Buffalo NY in 1967.

Since then, a lot of things happened, I had a good practice, made enough money to put my 7 children through college, I was able to help my parents and relatives in Turkey financially and otherwise. In 1967 there was one house on Michigan avenue in Buffalo, used as a Mosque. Today there are 11 mosques in the Buffalo area for which I tried my best to build.

Now that I am old and retired, I still go to work every day. Not as a physician.

"Nick said 'Dr, I know you cut the grass, plow the snow, and put the flag up top the silo, but now this?! Now a motorcycle?...What is your secret?' Without hesitation, I respond 'Attitude.'"

I am thankful for good health, 9 grandchildren, and a wife who cooks for me every day. This is why every morning when I leave home I say to myself "El-hamdillah".

YENİ NESİL YÜKLEYİCİLER...

Çukurova Ziraat End. ve Tic. A.Ş.

İstanbul Bölge	: +90 216 625 15 00	İzmir Bölge	: +90 232 436 04 37
Ankara Bölge	: +90 312 395 03 03	Adana Bölge	: +90 322 441 00 99

E-Mail : info@cukurovaziraat.com.tr

Web: www.cukurovaziraat.com.tr

ÇUKUROVA

Kağan Yılmaz ile söyleşi

Genç mezunlarımızdan TAC 2014 Kağan Yılmaz ile TAC ve sonrasını konuştuk.

TAC ile yollarınız nasıl kesişti? Okul yılların nasıldı? TAC'de okuyan öğrenciler bir an önce mezun olmak istiyor. Sürekli OFFFF şu lise bitse keşke deyip duruyor. Daha sonra üniversiteye başladıklarında okula geldiklerinde ne kadar çok özlediklerini anlatıp duruyorlar? Sende de böyle bir durum oldu mu?

Aslında lise yıllarından çok önce de yakından tanıdığım bir okuldu TAC. Ancak çoğu insan gibi benim de lise tercih döneminde kesişti yolum. Dışarıdan baktığımda kendimi en çok TAC ile özdeşleştirebiliyordum ve burs olanaklarıyla birlikte tercihim bu yönde oldu. Artık klişeleşmiş bir tanım olsa da TAC kapısından girdiğiniz andan itibaren sizi içine alan ve aidiyet hissi yaratan bir okul. Tarsus'lu olduğumdan

okul ile aramda bu yakınlığı arttıran organik bir bağ vardı. Okul yıllarım da bu doğrultuda ilk girdiğim günden beri -nasıl bittiğini anlamadığım bir şekilde- dolu dolu geçti. Lisede okurken bir an

"Tarsus'lu olduğumdan okul ile aramda bu yakınlığı arttıran organik bir bağ vardı. Okul yıllarım da bu doğrultuda ilk girdiğim günden beri -nasıl bittiğini anlamadığım bir şekilde- dolu dolu geçti."

önce mezun olup üniversiteye gitme isteğini en çok dile getiren insanlardan biriydim hatta son senemde dilimden düşmez olmuştu. Okulun hazırlıkla beraber 5 yıl olması ve eğitimin çok yoğun ilerlemesi o dönemde beni bu isteğe iten sebeplerden bazılarıydı ancak üniversiteye geldiğinizde zaman devamlı olarak sizi TAC'ye çağıran bir şeyler olduğunu hissediyorsunuz. Ne kadar arkadaşlarınızla görüşmeye devam etseniz de okulda bulunma hissinin çok farklı olduğunu düşünüyorum.

Şu an sonra nerede ne okuyorsun? ? TAC 'de dersler dışında yaptığın aktiviteler var mıydı? Daha sonra bunların sana kazanımları oldu mu?

Şu an Boğaziçi Üniversitesi'nde Uluslararası Ticaret okuyorum ve 3.

Sınıftayım. TAC 'ye girdiğim ilk seneden beri tenis takımında mücadele etmeye başladım. Takımdaki arkadaşlarımla birçok güzel anı ve başarılar yakaladık. Bir sene de Türkiye şampiyonasında mücadele ettik. 8 yaşımdan beri takım oynuyordum ancak TAC'deki takım olma duygusu ve sorumluluk bilincinin bana çok şey kattığını düşünüyorum. Daha sonra burada da tenis takımına katıldım ve 2 senedir süper lig'de mücadele ediyoruz.

Aynı zamanda hayatımda en çok zaman harcadığım ilgi alanlarımdan birisi sinema. Bunun nerede başladığını düşündüğümde de vardığım nokta yine TAC oluyor. 9. Sınıf'ta bir İngilizce dersimiz giriş düzeyi sayılabilecek bir film teorisi dersi gibiydi. Hatta uzun bir süre bu temada kaldığımızı hatırlıyorum ve o zamanlar bu benim için yeni bir ilgi alanı yaratmıştı. Daha sonra da proje ödevi olarak bir kısa film çekmemiz istenmişti. O dönem derste okuduğumuz Romeo ve Juliet'ten bir sahneyi çekmiştik. Şu an izlemeye utandığım fazlasıyla amatör bir çalışmaydı ancak ilk adım oldu benim için. Bu süreçte okulda sonradan kurulan film-making kulübünde 2 sene kadar yer aldım. İlgiğim daha sonraları da artarak devam etti ve şu anda da Boğaziçi Üniversitesi Sinema Kulübü'nün başkanlığını yapıyorum.

Bu konuda TAC'de edindiğim birçok tecrübe benim için bu tür olayların başlangıcı olmasının ötesinde son derece nitelikli karşılaşmalardı.

Okuldan sonraki hedeflerin ne?

Öncelikle buradaki lisans programımı tamamlamak daha sonrasında ise Avrupa'da yüksek lisans yapmak istiyorum. Ardından dönüp biraz tecrübe edindikten sonra çoğu insan gibi kendi

isimi kurmayı deneyebilirim. Fakat su anda okumaya ve öğrenmeye devam etmek beni yeterince motive eden şeyler. Aynı zamanda gitmeyi çok istediğim birkaç film okulu da var ancak bunlar şimdilik daha radikal fikirler olarak bir köşede duruyor.

Lise için okul arayışında olan gençlere TAC'yi tercih etmelerinin nedenlerini birkaç kelime ile anlatabilir misin?

Birkaç kelime ile tercih sebebi yaratmak gerçekten zor bir iş ancak okul arayışında olan insanların TAC'li biriyle tanışmalarının, bir mezuniyet töreninde bulunmalarının veya bir homecoming zamanı okulu ziyaret etmelerinin yeterince ikna edici olacağını düşünüyorum.

"9. Sınıf'ta bir İngilizce dersimiz giriş düzeyi sayılabilecek bir film teorisi dersi gibiydi. . Bu süreçte okulda sonradan kurulan film-making kulübünde 2 sene kadar yer aldım. İlgiğim daha sonraları da artarak devam etti ve şu anda da Boğaziçi Üniversitesi Sinema Kulübü'nün başkanlığını yapıyorum."

TAC'LI BİR CUMHURİYET SAVCISI OZAN OĞUZ – TAC'97

"TAC Kariyer Günü'nün güzelliklerinden biri de farklı mesleklerde birçok mezunumuzu araştırıp bulmamızı ve camiamıza tanıtmamızı sağlamasıdır. TAC Mezunlarının seçtikleri nadir mesleklerden biri olan "Cumhuriyet Savcılığı"..."

"TAC 2016 Kariyer Günü" için araştırma yaparken karşımıza gelen isimlerden biri Sayın Cumhuriyet Savcımız TAC'97 Mezunumuz Ozan Oğuz oldu. Ozan Oğuz, on yıllık avukatlık geçmişinden sonra savcılık sınavına girip savcılığı kazanmış ve sonrasında da Diyarbakır'a atanan mezunuma biz sorduk o anlattı.

Nuran Baykal - Gülay Damar

TAC ile tanışma ve okula başlama öykünüzü kısaca da olsa bizimle paylaşır mısınız?

TAC ile tanışmam, ilkokul 5. sınıfta okurken sınavlara hazırlanmak amacıyla gittiğim kurs öğretmenim sayesinde oldu. Kendisinin çocukları da TAC mezunu olan ve TAC'yi çok iyi bilen öğretmenimin isteği ve tavsiyesi üzerine girdiğim sınavı kazandım ve TAC'ye başladım. Kendisine buradan tekrar teşekkürlerimi sunmak istiyorum; çünkü onun sayesinde TAC ailesine katılma şansımı yakaladım.

TAC'deki yıllarınızı ve nasıl bir öğrenci olduğunuzu anlatır mısınız?

TAC'deki yıllarım şüphesiz ki öğrencilik hayatımın en unutulmaz ve değerli yıllarıydı. Her TAC mezununun da bu hususta benimle aynı fikirde olduğuna eminim. TAC'deki 7 yıllık bu süreç sonrasında üniversiteye gittiğimde oradaki ortama alışmak benim için zor oldu. TAC'deki o sıcak arkadaşlık-kardeşlik ortamını orada bulamadım tabii ki. TAC'de okuduğum dönemde kimseyle sorunu olmayan, tüm arkadaşlarıyla iyi geçinen bir öğrenciydim. Çok fazla ders çalıştığımı söyleyemem ama başarısız da değildim.

Okulda unutamadığınız birkaç anınızı bize de anlatmanızı istesek?

Hangi birini anlatsam ki? Tarsus'ta okurken gerçekten her günüm güzel anılarla geçti. Lise son sınıfta okurken sınıfça yaptığımız Erciyes gezisi ve bu gezide yaşadıklarımız ilk aklıma gelen. Bu kadar çok TAC'li bir araya gelir de otele altüst etmez mi? :)))

Üniversitede "hukuk" okumaya nasıl karar verdiniz? Nerede okudunuz? Gerek seçtiğiniz alan gerekse de şehir olarak pişman oldunuz mu?

Başkent Üniversitesi Hukuk Fakültesi'nden mezun oldum. Hukuk okumaya lise dönemimde sözel bölümü seçtikten sonra karar verdim. (O dönemde hukuk fakülteleri sözel puanla alıyordu.) Seçtiğim alan olarak pişmanlık duymadım; çünkü hukuk okumayı zaten istiyordum. Severek de okudum. Şehir olarak hep Ankara'da okumak istediğim için tercihlerimin büyük çoğunluğunu bu şehirden yana yapmıştım.

Uzun zamandır avukatlık yaptıktan sonra savcılığa geçiş sürecinizden biraz bahseder misiniz?

Yaklaşık olarak 10 yıllık avukatlık tecrübesinden sonra savcılığa geçiş yapmak dışarıdan bakıldığında zor görünebilir ama benim için öyle olmadı. Henüz hukuk fakültesinde öğrenci olduğum dönemlerden beri savcılık

mesleği aklımın bir köşesinde yer almaktaydı. Ancak birçok sebepten ötürü sınavlara hazırlanma fırsatı bulamamıştım. İki yıl önce avukatlıktan hakimlik-savcılık mesleğine geçiş sınavı açılacağı ilanını görünce eşimin de büyük desteğiyle, ders çalışmaya başladım. Daha sonra sınavlara katıldım ve kazandım. Ancak bu süreç benim için o kadar da kolay olmadı tabii ki. Öğrencilik hayatının üzerinden bu kadar uzun bir süre geçtikten sonra sıfırdan ders çalışmak (hele hele 35 yaşındayken) benim için zor oldu. Önümdeki hedefe ulaşmayı gerçekten istediğim için kısa sürede derslere adapte oldum. Yazılı sınavdan sonra mülakat aşamasını geçtim. Ondan sonra Ankara'da 6 ay süren eğitim dönemim başladı. Eğitimin sonunda yapılan yazılı ve sözlü sınavları da geçtikten sonra yapılan kur'a kararnamesi ile Cumhuriyet savcısı olarak Diyarbakır'a atandım.

Avukatlık mı savcılık mı desek?

Aslında cevaplama zor bir soru. Her iki mesleği de yapmış ve bilen birisi olarak öncelikle söylemem gerekir ki her ikisi de gerçekten çok nitelikli, zor ancak güzel meslekler. Bunun cevabı kişiden kişiye değişiklik gösterir. Ancak kişisel görüşüm savcılıktan yana.

Avukatlık ve savcılıkta başınıza gelen ilginç durumlar var mı? Bunlardan en ilginç olanlarından birini bizlere de anlatır mısınız?

Her iki meslekte de karşılaşılan konuların büyük çoğunluğu aslında ilginç (hatta bazen çok üzücü) konulardır. Ancak gerek avukatlıkta gerekse de savcılıkta karşılaştığımız konuların veya sorunların kişilerin mahremiyetiyle ilgili ve gizli olması nedeni ile anlatmanın doğru olmadığını düşünüyorum. Beni anlayacağınızı düşünüyorum.

TAC'nin sizin kişiliğinize ve mesleğinize olan katkısı nedir?

TAC'nin öğrencilerine olan katkıları saymakla bitmiyor. Ancak insan bunu TAC'de okurken gerek yaşı gerekse de hayata henüz atılmamış olması nedeni ile fark edemiyor. Bu katkıları, mezun olduktan sonra özellikle de iş hayatına başladıktan sonra anladım. Bence, TAC'nin bizlere olan en büyük katkısı bizi "vizyon sahibi ve özgür düşünceli" bireyler olarak yetiştirmesidir, diyebilirim. Okul sonrası hayatta bu fark kendisini hemen hissettiriyor.

Görev yeriniz, Diyarbakır... Buradaki hayat sizin açınızdan nasıl?

Savcılık mesleğini seçerken Türkiye'nin her yerinde çalışılacağını biliyordum. Bu sebeple buraya gelmek zor olmadı. Diyarbakır'ın toplumdaki imajı uzaktan bakıldığında insana hoş görünmeyebilir. Ancak buradaki durum öyle değil. Her şeyden önce burası bir büyükşehir. Diğer şehirlerde aradığınız ne varsa burada da var. Şehir merkezinde güvenlik açısından bir sorun yok. Bizler de buradaki yerel halk gibi istediğimiz her yerde rahatça gezebiliyoruz. Ancak diğer şehirlerin büyük çoğunluğundan daha fazla iş yükü olması nedeni ile biraz daha fazla çalışıyoruz. Diyarbakır'da olmamın benim açımdan en zor olan yanı, eşim ve çocuğumun Mersin'de bulunmaları nedeni ile onlardan uzakta olmak.

Bunun dışında hiçbir sorunum veya sıkıntım yok.

"Kariyer Günü" için basılan "Tanıtım Kitapçığı"nda, amatör denizcilğe meraklı olduğunuz yazıyordu. Bununla ilgili neler söylemek istersiniz?

Üniversiteden sonra Ankara'da avukatlık stajımı yaptığım dönemde amatör denizcilik merakım başladı. Buna ilişkin kursa katıldım ve yapılan resmi sınav sonrasında amatör denizci ve tel-

yılda bir kere de olsa görebilme şansım oldu.

TAC'ye yıllar sonra dönüp geldiğinizde neler hissettiniz?

Bu gerçekten anlatması çok zor bir duygu. Mezuniyetten yaklaşık 20 yıl sonra benim de bir zamanlar ders gördüğüm sınıflarda genç kardeşlerime mesleğimi anlatmak benim için büyük mutluluktur.

Sizin zamanınızdaki TAC ile 2016 yılındaki TAC'de değişiklik gördünüz mü?

Benim dönemimle şimdi ki arasında çok fark var. Okulun fiziki koşulları inanılmaz derecede değişmiş ve muhteşem olmuş. Emegi geçenlere teşekkür ederim.

2017 yılı, sizin döneminiz adına önemli bir yıl. Mezuniyetinizin 20. yılı olacak. Dönem olarak, Mayıs 2017'de gerçekleştirilecek olan Homecoming için planlara başladınız mı?

Evet, şimdiden planlara başlandı. Whatsapp grubumuzda buna ilişkin olarak sohbetlere devam ediyoruz. Ben de büyük bir sabırsızlıkla Homecoming'i bekliyorum.

TAC 'de okuyan kardeşlerinize vermek istediğiniz bir mesajınız var mı?

TAC'deki kardeşlerim zaten kendileri için neyin iyi neyin kötü olduğunu bilirler. Onlara söyleyeceğim şey; bu okulda okumuş olmanın ne kadar büyük bir ayrıcalık olduğunu hiç unutmamaları gereğidir. Son olarak ekleyeceğim husus, kariyer gününe birlikte katıldığımız '91 mezunu Ege abi ile de konuştuğumuz üzere, kamu sektöründe TAC gibi bir okuldan yetişen nitelikli insanlara daha çok ihtiyaç olduğunu bundan sonra mezun olacak kardeşlerimizin unutmaması gerektiğidir. Mezunlarımız zaten özel sektörde en iyi şekilde bizi temsil ediyor. Bundan sonra Devlet kademelelerinde de daha çok TAC mezunu görmeyi diliyorum.

Son olarak, bu yoğun iş temposu içerisinde bize zaman ayırdığınız için teşekkürlerimizi sunuyoruz!..

Bana bu güzel fırsatı sunduğunuz için asıl ben size teşekkür ederim.

siz operatörü belgesi aldım. Gerçekten çok zevkli ve insanı dinlendiren bir hobi.

Şimdi, isterseniz yine TAC'ye dönelim... Dönem arkadaşlarınızla mezuniyetiniz sonrasında ne kadar sıklıkla görüşme

"Bence, TAC'nin bizlere olan en büyük katkısı bizi "vizyon sahibi ve özgür düşünceli" bireyler olarak yetiştirmesidir, diyebilirim. Okul sonrası hayatta bu fark kendisini hemen hissettiriyor."

şansınız oluyor? Buluştuğunuzda neler yapıyorsunuz?

Maalesef dönem arkadaşlarımla pek buluşma fırsatım olmuyor. Bizim dönemin büyük çoğunluğu İstanbul'da yaşıyor. Benim de oraya gitmeye pek fırsatım olmuyor. Mersin'de yaşadığım için birkaç arkadaşım dışında diğerleri ile görüşemiyordum ama her sene Homecoming'e giderek arkadaşlarımı

KARİYER GÜNÜ

Sevgili Mezunlar, Okulumuz ve Mezunlar Derneği-zin her sene büyük özveriyle ve ortak çalışması sonucunda ortaya çıkan çok güzel bir etkinlik TAC Kariyer Günü. Planlaması yaklaşık 2 aydan fazla süren, Okul İdaresi, Rehberlik Servisi ve biz Mezunlar Derneği ekibinin devamlı dirsek temasında olduğu, toplantılar, çalışmalar yaptığı ve öğrencilerden gelen taleplerin en doğru şekilde değerlendirilmesi için neredeyse gece gündüz bununla yatıp kalktığımız ancak buna gerçekten değen çok gurur verici bir etkinlik.

Gurur verici olması en başta 2 nedenden dolayı; birincisi, lise bazında bu kadar profesyonel ve başarılı benzer organizasyon sayısı neredeyse yok denecek kadar az olması. İkincisi ise, organizasyonun bu kadar iyi olmasında en büyük değer olan mezunumuz! Bir liseden bu kadar çeşitli kariyerlerde başarılı olmuş, sayısı azımsanamayacak, neredeyse bir üniversitenin mezun verebileceği yelpazede başarılı kariyerli mezun çıkmış olması, bizim bu kariyer gününü bu kadar başarıyla düzenleyebiliyor olmamızda en büyük etkenlerden biridir.

TAC Kariyer Günü nasıl gerçekleşiyor? Öncelikle öğrencilerin yapılan anketlerle tanımak istedikleri meslekleri ve sektörleri seçimiyle başlıyor her şey. Sene başında okulun rehberlik servisi tarafından yapılan anketlerde çıkan sonuçlar, rehber hocalar tarafından değerlendirilip, kategorileştiriliyor. İkinci aşama olarak, okulumuzun yöneticileri müdürümüz Günseli Abı (Yüksel '87) ve başkanışmanımız Andrew Leathwood liderliğinde, Rehberlik Servisi ve Mezunlar Derneği bir araya geliyor.

Rehberlik servisi tarafından bize sunulan sektör/meslek listesine hep beraber üzerinden geçip genel olarak öğrenciler tarafından istenilmiş olan meslekleri değerlendiriyoruz. Sonrası esas olarak bizim işimiz. Titizlikle yapılan çalışmayla verilen listeye göre uy-

gun mezunlarımızı arayıp buluyoruz ve uygun adaylarla, kimi zaman da yedek adaylarla bir liste oluşturup, bir sonraki toplantımızda İdare ve Rehberlik Servisine sunuyoruz. Üzerinde tartışıp, listeye son şeklini verdikten sonra mezunlarımıza ulaşmak kalıyor bize.

Burada, mezunlarımızın özverisinden bahsetmekte yarar var. Çok acil, önemli, resmi bir işleri olmadıkça, neredeyse, derler ya iki eli kanda olsa gelir diye, öyle geri dönüşler alıyoruz. Mezunlarımızın çoğu bunu adeta bir görev bilinciyle yapıyorlar. Onlara çok şey verdiğine inandıkları okullarına, geri bir şeyler verebilmek onlara büyük mutluluk veriyor.

İşin en zor kısmı bu kadar kalabalık mezun grubundan kimleri davet edeceğimize karar vermek sanırım. Bize göre her mezunumuz daveti hak ediyor ancak limitli (çok limitli- 18 kişi) sayı bizleri zaman zaman zor durumlarda

bırakıyor. Ama bunu da mezunlarımız çoğu zaman olgunlukla ve anlayışla karşılıyorlar.

İşlerinin yoğunluğu, yurt dışı programları, resmi davetler gibi nedenlerle ulaşamadığımız, maalesef katılamayacağımızı bildiren mezunlarımız da oluyor. Ya da ara sıra yaşadığımız iptallerle arada bir panik olsak da, dedim ya kariyerli mezun bolluğumuz var, hemen yeni adaylar üzerinde çalışıp irtibata geçiyoruz.

Tüm adaylarımızla konuştuktan ve olurlarını aldıktan sonra onları okulumuzun Halkla İlişkiler departmanına devrediyoruz. Buradan sonra mezunlarımızın gidiş - geliş programları, konaklamaları, hazırlanacak broşür ve sunumlar için cv ve fotoğraflarının alınması, TAC Kariyer Günü tişört ve hediyelerinin hazırlanmasında okulumuzun birimleri canla başla çalışıp günü hazırlıyorlar. Tabii okulumuzun

Finans bölümü (Mustafa Özünlü '82) de tüm bu çalışmaya sponsor olmayı unutmuyor.

Cv ve fotoğrafların gelmesinden sonra Rehberlik Servisi tarafından hazırlanan sunum derslerde öğrencilere gösterilerek, aralarından 3 kişi seçmeleri isteniyor. Her öğrenci kendi ilgilendiği, öğrenmek istediği meslekle ilgili kişileri ilk 3'üne yazıyor. Daha sonra toplanan bu anketlere göre öğrenciler sınıflara bölünüyor ve Kariyer Günü boyunca hangi mezunlarımızın sunumlarını dinleyecekleri belli olmuş oluyor.

Artık her şey hazır. Heyecanla Kariyer Günü'nü bekliyoruz. Tabi Kariyer Gününe davetli olan mezunlarımızın yanı sıra, okulumuz ayrıca tüm mezunlarımızı ve dernek yöneticilerimizi de davet etmeyi unutmuyor.

Kariyer Günü

Sabah erkenden karşılama komitesi olarak, görevli öğrenciler, bizler, idare ve rehberlik öğretmenleri gelecek mezunlarımızı karşılamak için beklemeye başlıyoruz. Lounge'da yaka kartları, tişörtler ve broşürler hazırlanmış, ıkramlar içeriği ısıtmış oluyor. Gelen mezun abi ve ablalarıyla tanışmak isteyen öğrenciler de 3. ders saati itibarıyla lounge'daki yerlerini alıyorlar.

Saat 10 gibi davetli mezunlarımız teker teker gelmeye başlıyorlar. Onları karşılayıp, hemen lounge'a davet ediyoruz ancak çoğu zaman mezunlarımız küçük bir okul turu yapıp, okulun havasını soluduktan sonra gelmeyi tercih ediyorlar. Okula girer girmez de hepsinin gözünde o ilk günkü heyecanı görmek mümkün oluyor, suratlarında kontrol edemedikleri bir gülümseme ile..

Mezunlarımız geldikçe lounge kalabalıklaşıyor ve jenerasyonlar arası müthiş bir sohbet başlıyor. Birbirine

yakın dönem mezunlarımız seneler sonra birbirlerini görmenin heyecanıyla birbirlerine sarılıyor, anıları tazeliyor. Gençler, abi ve ablalarının anılarını soruyor. Meslekleri ve kariyerleri hakkında bilgiler ediniyor. Hepsinin ortak noktası TAC. İşte, Stickler da yan taraftan onları izliyor, bir zamanlar merdivenlerini aşındırmış o küçük çocukların büyüdüklerini gördükçe sanki o da duygulanıyor, gururlanıyor.

Saat 11.30 gibi Stickler Auditorium'da törene geçiyoruz. Davetli mezunlarımız ön sıradaki yerlerini aldıktan sonra teker teker sahneye, fotoğrafları eşliğinde davet ediliyor. Hepsi birer kısa cümleyle kendilerini tanıttıktan sonra, Stickler merdivenlerinde toplu resim çektiriyoruz. Oradan da yemeğe geçiyoruz. Yemekhanede hep beraber sıraya giriliyor, aynı öğrenciliklerinde gibi mezunlar sırayla tabldotlarını alıp öğrencilerin arasında yemeklerini yiyorlar. Uzun zamandır özellikle eski mezunlarımızın favorisi olan rosto-püre ikilisini terk ederek, radikal bir kararla içli köfte, çorba menüsü yapıyoruz. Riskli bir karar ama çok beğeniliyor.

Yemek sonrası birer çaydan sonra artık sunum ve öğrencilere meslekleri tanııtma vakti geliyor. Mezunlarımız görevli öğrenciler tarafından, daha önceden hazırlanmış sınıflarına gidiyorlar; bu sefer öğretmen masasında oturmaya. 3 ders saati boyunca farklı grup öğrencilerle buluşup, onlarla mesleklerinin inceliklerini, kariyer yollarını, hayat tecrübelerini ve tabii ki TAC anılarını paylaşıyorlar.

3 ders saati sonunda son zil çaldığında, kapanış ve bayrak töreni için bu sefer yeni kampüsteki büyük auditoriuma geçiyoruz. Burada da Müdürümüz Günseli Aba, Başdanışmanımız Andy Leathwood ve de Mezunlar Derneği Başkanımız Ali Abi'nin (Cerrahoğlu '78) gelen mezunlarımıza yaptığı teşekkür konuşmasından sonra plaket törenine

geçiyoruz. Davetli mezunlarımıza günün anısına ufak birer hediye takdim ediliyor. En büyük abimiz, tüm davetli mezunlar adına bir teşekkür konuşması yapıyor ve sahnede hep beraber BOM çekmek için toplanıyoruz. Tüm mezunlar ve öğrenciler hep bir ağızdan BOMBALAKI'nin değişik versiyonlarını sahnede tek tek söylüyoruz.

Törenden sonra açılan anı defterine duygu ve düşüncelerini yazan mezunlarımız daha sonra Mezunlar Derneğinin organizasyonunda akşam yemeğine katılıyorlar. Organizasyonun içindeki ekip için işin en keyifli kısmı başlıyor. Tüm günün stresi, aksaklıkları yerini keyifli bir akşam yemeği sohbetine bırakıyor. (Burası için geçen seneki Bizletter Ocak sayısını okumanızı öneririm)

Ve işte bir kariyer günü daha böyle sona eriyor...

Bir zamanlar aynı kampüsün havasını solumuş, aynı sınıflarda okumuş, Stickler'ın gölgesinde onlarca anısı olan abi ve ablaların geri dönüp kardeşlerine yön gösterebilmesi, onların gelecek yollarında bir ışık olmaları için çok önemli bir fırsat. Bunu sağlayabilen okulumuza ne kadar teşekkür etsek azdır.

Organizasyonun bu kadar başarılı olmasında en büyük neden ortak paydanın TAC olması ve herkesin bu bilinçle görevini yerine getiriyor olması sanırım. İdare, Rehberlik Servisi, Halkla İlişkiler, Çalışanlar, Öğretmenler ve Öğrenciler, Mezunlar Derneği ve de tabii ki Mezunlar bu ortak paydanın etrafında büyük özveri ve sevgiyle çalışıyorlar bu günü gerçek kılabilmek için.

TAC deyince akan sular duruyor..

Bir sonraki Kariyer Günü'nde görüşmek dileğiyle..

Kariyer Günü'ne katılan mezunlarımızın görüşleri

Ali Kabaş '76

Kariyer gününe katıldığım için çok mutlu oldum. Bu günün çok profesyonelce yapıldığını duymuştum. Kendi gözlerimle gördüm, yaşadım ve çok etkilendim. Liseli genç arkadaşlarıma deneyimlerimi aktararak ilham verebilirdimse ne mutlu bana. Sıra dışı sayılabilecek mesleğime gösterilen ilgiye de

çok memnun oldum. Örneğin bir genç kız arkadaşımızın, sunum sonrası, yolcu uçağı pilotu olmayı planladığını söylemesi, bir diğerrinin fotoğrafçı olmak istediğini fakat annesinin hobi olarak kalmasını önerdiğini, kendisinin de bir blog açarak başlamak niyetinde olduğunu belirtmesi sevindiriciydi. Bu ara-

da, öğrenciyken bizlere uzun gelen 40 dakikalık ders süresinin, tahtada ben olduğumda ne kadar kısa olduğunu ve yetmediğini fark ettim. Bu verimli organizasyonu gerçekleştiren herkese çok teşekkür ediyorum.

Ali Sedat Özberk '79

Sayın Mezunlar Derneğimiz, Öncelikle şu anda okumakta olan kardeşlerimize örnek olmak ve mesleki tecrübelerimizi aktarmak üzere ettiğiniz nazik davet için çok teşekkür ederim.

Bu vesile ile hem çok sevindiğimi hem

de gururlandığımı özellikle belirtmek isterim. Okulumuzun bize verdiği ışık ile yolumuza başlamıştık. Eminim diğer mezunlarımızla birlikte ülkemize aynı şevk ile hizmet edebilme yolunda bu ışıkla devam etmekteyiz.

Bu yola bizden daha da önde başlaya-

bilmeleri için kardeşlerimize yol göstermek amacıyla okulumuzdan aldığımız ışığı biraz olsun yansıtıp önerilerini aydınlatırsak ne mutlu bize...

Tekrar teşekkürlerim ve TAC ruhuyla sevgi ve saygılarımla,

Aslı Baysan '04

Seneler sonunda okuluma dönmek aslında unuttuğumu sandığım anılarımı ve hislerimi tekrar canlandırdı. Ne kadar mutlu, başarılı ve unutulmaz yıllar geçirdiğimi hatırladım.

Bu mutlu senelerin bana kazandırdığı özgüven, eğitim ve ilişkiler sayesinde eğitim ve kariyer hayatım keyifle de-

vam ediyor.

Benim tam 13 sene önce oturduğum sıralarda şimdi yine aynı heyecan ve umutla bir çok öğrenci oturuyor. Beni ve diğer mezun abi ve ablalarımı tanıyınca, heyecanlarının arttığını ve gelecekte de onları keyifli senelerin beklediğini anladıklarını düşünüyorum.

Umutla bağlı oldukları geleceğe daha da tutunmaları adına ufacık da bir yardımım olduysa ne mutlu!

Genç bir mimar ve mezun olarak beni ağırladığınız için tekrardan çok teşekkür ederim!

Sevgiler

Aslı Erdem Öge - TAC'03

Yıllar sonra tekrar TAC...
Okulum... 13 sene geçmiş sana veda edeli...
Ama işte yine buradayım...
Bu sefer çok farklı bir amaç için...
Bir zamanlar benim de oturduğum o sıralarda şimdi oturan genç ve önleri çok açık kardeşlerimize kendi mesleğini anlatmak, deneyimlerini paylaşmak için...
Heyecanlıydım tabii ki...
Uzun zamandır hocalarımı ve okulumu görmemiştim. Kim bilir neler değişmişti...
Okula girdiğimde çok da fazla şeyin değişmediğini anladım. Her şey değişse bile TAC ruhu hala oradaydı zaten. En önemlisi de buydu ya...
Sabahın erken saatlerinde çok hum-

duğumuz için gurur duyuyorduk..
Bir yandan da genç öğrencilerimiz bizerle tanışıyor, bir köşede ise TAC'nin canlı yayın ekibini oluşturan öğrenciler websitesi için canlı yayın çekimi yapıyor, bizlerden tek tek röportaj alıyordu...
Kendimi meşhur bir kongre ya da sempozyumda hissettim..
Hangi okulda yapılıyordu bu tarz organizasyonlar? Hangi çağı, hangi modernliği ve vizyonu yaşıyordu bu genç öğrenciler? Farkındalar mıydı acaba? Pek sanmıyorum.. Biz de değildik zamanında.. Neyse.. Ne de olsa mezun olunca anlayacaklardı...
Auditoriumdaki tanışma konuşması ve öğle yemeğinden sonra artık öğrencilere meslek tanıtımına geçebildik...

gruptaki öğrencilerin sorularına cevap olmaya, akıllarında 'Moda Tasarım' mesleğini birazcık bile olsa şekillendirmeye çalıştım.. Ama asıl amacım o pırıl pırıl gençlere konu aralarında ufalcık da olsa; "Hayalinizde, gönlünüzde hangi meslek varsa, bunu gerçekleştirmek için çok doğru yaşıyorsunuz. Lütfen hayallerinizden korkmayın ve kendinizi belli mesleklerle sınırlandırmayın. Ben bu yaşında hala çok farklı şeyler hayal ediyorum. Sizler de istediğiniz her şeyi başaracak kapasitedesiniz. Çünkü hayatlarımızın büyük bölümünü bizimle geçiriyoruz. O yüzden; sırf size dayatılan ve belli çerçevelerde öğretilen meslekleri değil, kendi sevdiğiniz mesleği seçerseniz çok daha anlamlı ve mutlu bir hayat yaşayabilirsiniz. "

malı bir çalışma ile Lounge düzenlenmiş, ikramlar, yaka kartları ve hediyeler hazırlanmış, çok şık bir kokteyl organize edilmişti. Davetliler teker teker gelip, birbirleri ile kaynaşmaya, önceden tanışanlar çoğunlukla eski günleri yad etmeye başlamıştı.. Sevgili hocalarım oradaydı.. Ne kadar da duygulandım bizlerle gurur duyduklarını söylediklerinde.. Asıl biz onlarla gurur duyuyorduk.. Bu ailenin bir parçası ol-

Açıkcısı hep kendimi bir sınıf içerisinde masanın üstüne otururken, gençlerle sıcak bir sohbet yaparken hayal etmişim... Ama benim sunumumu Auditorium'a aldıkları için koca sahne de ben kaldım ve öğrenciler maalesef o kocaman salonda azıcık kaldı ve de beklediğim yakınlık ve sıcaklığı tam yakalayamasam da yine de her şey çok güzeldi..
3 ders boyunca üst üste gelen farklı

mesajı vermektir.. Umarım başarılı da olmuşumdur...

Sunumlar bitince kapanış konuşması için yeni salona geçtik.. Gerçekten muhteşem bir yer.. Şunu söyleyebilirim ben işim gereği Tekirdağ/Çorlu'da yaşıyorum ve bunun gibi bir salon henüz burada yok... Uzun zamanlar Tarsus'ta bile yoktu. Bilemiyorum şimdi var mı... Tekrar tekrar düşündüm "Nasıl bir viz-

yondur bu? Emeği geçen herkese helal olsun.” diye... Törenin sonunda plakelerimiz dağıtıldı, fotoğraflar çekildi, anı defteri imzalandı..

Akşam ise, bu harika günü organize eden sevgili mezunlar derneği yetkilileri ve değerli hocalarımızla muazzam bir restoranda bol kahkahalı, bol anılı, bol TAC'li, lezzetli mi lezzetli bir yemek yedik.. Ve tabii ki Bom çektik! Muhteşem bir kapanış oldu herkes için..

İnsanın içinde bulunduğu çevrenin ne kadar önemli olduğuna dikkat çeken çok güzel bir yazı okumuştum.. “İnsan-

lar en çok vakit geçirdiği 5 kişinin ortalamasıdır.” diye.. Ve TAC camiası içinde bulundurduğu herkese; MUN, Drama Kulübü, Fotoğrafçılık Kulübü, Tarih Kulübü, Spor Takımları, Canlı Yayın Kulübü, Folklor Festivali, Halloween Kutlaması, Oktoberfest, Çadır Kampı Etkinliği gibi daha sayamadığım birçok şey ile inanılmaz bir vizyon ve özgüven kazandırmaya devam ediyor. Bu ailenin bir parçası iken; 5 değil en az 500 kişinin ileri vizyonu sizlere ışık oluyor. Bunu gerçekten okulda okurken anlamak mümkün değil ama gerçek hayata

adım attığınızda TAC'nin sizlere vermiş olduklarına ve hala vermeye devam ettiklerine her gün şükrediyorsunuz..

Çok konuştum, kendimi durdurmazsam hala da yazmaya devam edeceğim.. :)

Benim için 'Kariyer Günü'ne konuşmacı olarak katılmak bir hayal ve çok büyük bir onurdu. Kusursuz şekilde gerçekleşen bu güzel organizasyonda emeği geçen herkese tekrar tekrar teşekkür ediyorum ve TAC'li olduğum için her zaman gurur duyuyorum.

Sevgiler.

Ender Uslu '98

İstanbul'da yaşayıp ve çalışan bir mezun olarak aslında okula tahminimden çok geliyorum, mümkün olduğu kadar homecomingler, basketbol mezunlar günü gibi organizasyonları kaçırmıyorum ve tamamen içimden gelerek okulumu sık sık ziyaret etmek için bahane yaratıyorum. Bu seferki ziyaretimde TAC'yi ve öğrencilerin enerjisi gerçekten yüksek buldum. Baştan sona iyi organize edilmiş bir kariyer günü ve konuşmacı mezunları heyecan ve heves ile bekleyen TAC'li kardeşlerimi karşımda gördüm. Okula adımımı attığım ilk andan itibaren beni soru bombardımına tuttular ki bu çok hoşuma gitti, TAC'mizin meraklı, sorgulayan, akıllı ve yerinde sorular soran öğrenciler

yetiştiriyor olduğunu görmek bana da enerji verdi, ben de anlattıkça anlattım. Sınıflara girdiğimde ise pür dikkat beni dinleyen ama aklına takılan bir konu olursa da çekinmeden soran, zil çaldıktan sonra da konunun peşini bırakmayıp benimle birebir konuşan kardeşlerimin olması gayet keyif verici oldu. Yalnız bu noktada hocalarımızın da hakkını vermemiz lazım, üst üste 3 ders çocuklarla söyleşiler yaptım ve gerçekten yoruldum, hocalarımız tüm gün ders yapıyorlar onları da tebrik etmemiz lazım.

Derslerin içeriğine gelince çocukların akıllarındaki soruları hiç dolandırma-dan direkt sormaları ve TAC samimiye-ti ile maaşlara kadar sorgulamaları en

çok dikkatimi çeken konulardan birisi oldu. Bizim zamanımız ile karşılaştırmaca biz bu kadar direkt sorular sorabilir miydik, jenerasyon farkı icabı, emin değilim ama devir değişiyor ve bizim de yeni jenerasyonlara ayak uydurmamız şart, ben de olabildiğince direkt cevaplar vermeye çalıştım. Kardeşlerimin güncel konular ile ilgili farkındalığını gayet yüksek buldum, gündemi takip eden ve hayatta başarılı olmak için gözlerini açık tutan ve yüksek rekabetin farkında olan bir TAC'li gençlik geliyor diye düşünüyorum.

Bu güzel ve TAC için faydalı organizasyona davet edildiğim için teşekkür ederim, emeği geçen herkesi tebrik ederim. Saygılarımla

Günnur Ertong Attar '98

2016 Kariyer Gününde Olmak...

Kariyer Günlerinde olma fikri, daveti aldığım ilk günden bu yana müthiş bir heyecan duymama sebep oldu. Kardeşlerime bir rol model olarak bildiklerimi aktarmak, onları tanımak ve deneyimlerimi paylaşmak fırsatı çok kıymetliydi çünkü. "Mesleğimi nasıl anlatsam?" ve "Nereden başlasam?" soruları epeyce kafamı kurcaladı; iyi hazırlanmalıyım, TAC'li olmak bunu gerektirirdi. Derken 13 Aralık günü geldi çattı. O gün okulun duvarının yanından yürürken ve kapıdan içeri girerken, sanki 18 yıl hiç geçmemiş gibi, sırtında çantasıyla öğrenci bir Günnur gibiydim. Bu da hiç aşınmayan duyguydu işte. Bu duvarlar, beni 1991 yılında

nasıl içine alıp kucakladıysa, yine aynı sıcaklıkla karşılamıştı. Biraz çocuk, biraz yetişkin olarak içeri girdim. O da ne? Muazzam bir karşılama. Başta Mezunlar Derneği başkanımız Ali Ağabey, tüm idareciler, hocalarımız ve tabii ki farklı dönemlerden kardeşlerim, herkesin o içten "Hoşgeldin!"i harikaydı. Ben lisedeyken de kariyer günleri yapılıyordu ancak bu alanda da yıllar içerisinde kurumsallaşma açısından kat edilen mesafe dikkat çekiciydi. Bizi bütün gün el üzerinde tuttular desem, abartmış olmam.

Öğleden sonra ise kardeşlerimizle buluşarak onlara geçtiğim yolları anlatmaya çalıştım. Yıllar önce kendi oturduğunuz sıralara, göz göze ileti-

şim kurarak bir şeyler anlatmak ise bir başka güzelliğiydi bu deneyimin. Sohbetler edildi, sorular soruldu. Umarım bu genç dimağlarda ışıklar yakıldı. Ardından yine bir başka buluşma için yeni Auditorium'a geçildi. Bizler için özenle hazırlanmış hediyelerimizi aldık. Anı defterine birkaç cümle yazmaya çalıştık ama TAC'nin bize kattıkları için ne kadar teşekkür edilse azdı... Yorulmuştuk ve mavra için yemek zamanı gelmişti. TAC ile ilgili ne zaman bir organizasyona katılsam her seferinde olduğu gibi yüzümde kocaman bir gülümseme, içimde taşıdığım gururla, tek kelimeyle harika olan bu günü birtirmiştim.

Öğrencilerin Kariyer Günü ile ilgili görüşleri

Abi ve ablalarımızın bizim gelecek planlarımıza yardım ve yol göstermek için değerli zamanlarını ayırmaları yine okulun nasıl bir geleneğe sahip olduğunu belirtiyor. Ek olarak bizi derslerden kurtardıkları için teşekkürlerimi sunarım.

Berke Dağdelen 10/B

Kariyer Günü bizimle aynı okuldaki mezun olan kişilerin kariyerlerini görüp bizim de aynı başarıları elde edebileceğimizi görmemiz açısından çok öğretici.

Muratcan Güzelocak 9/A

Bir zamanlar bizim oturduğumuz koltuklarda oturan kişilerin neler yaptığını dinleyince siz de kendi potansiyelinizin farkına varıyorsunuz. Bu bir tür başarının yer değiştiren süreci.

Emir Akgün 9/A

Sayırsız başarı ve başarısızlık gören yetenekli insanları dinlemek bizim için zevk oluyor.

Arman Bayboğa 9/A

Merak ettiğimiz meslekler ve onlarla ilgili sorulara cevap ararken bir yandan da TAC'nin geniş mezun ağı ile iç içe olma fırsatı buluyoruz.

Erez Büyükyılmaz 12/F

Kariyer günü faydalıydı ve geleceğe dönük unutulmayacak bir gündü.

Ege Bayram 9/D

MENAS
citrus

www.menascitrus.com

info@menascitrus.com

0324-5772338

Way of Life!

SUZUKI ile tüm yolların hakimi ol!

Sporcularımızı tanıyalım

Bu sayıda sizlere okulumuzun Tenis ve Kız Basket takımından sporcu abi ve ablalarımızı biraz tanıtacağım. Tenis takımımızdan Emre Yapıcı ve Emre İnal ile Kız basket takımından Zeynep Erdoğan, Sude sizlerle birlikte olacak. İsterseniz önce onları tek tek kısaca tanıyalım.

Ömer Güzel - TAC '21

Okulumuzda bu dönemde de spor alanında başarılar devam etti. TAC'nin geleneksel olarak kuvvetli olduğu basketbolla sınırlı kalmayan bu başarılar, diğer spor dallarına da sıçradı.

TAC Tenis Takımı 28 Kasım - 01 Aralık 2016 tarihleri arasında Mersin'de oynanan Gençler Tenis müsabakalarında **Kız ve Erkek Takımları Mersin İl Birincisi** olan takımımız bölge turnuvasını da birincilikle tamamlayarak Türkiye Şampiyonası'na katıldı. Şampiyona'da kızlar beşinci, erkekler dokuzuncu olarak yüzümüzü güldürdüler. Henüz bu sene yeni kurulan ve antrenmanlara başlayan TAC Kız Basketbol Takımı, **Mersin genelinde İl Dördüncüsü** oldu. TAC Lise Erkek Basketbol Takımımız ise **Mersin Şampiyonluğunu kıl payı kaçırarak** ikinci oldu. Son olarak lise erkek genç B takımımız da Mersin İl birincisi oldu.

Zeynep Erdoğan: Merhaba. Adım Zeynep Erdoğan ve 11C'deyim. Kitap okumayı severim, aynı zamanda spora da ilğim var ve basketbol takımındayım. Tatillerde bilgisayar oyunları oynarım. Yeni şeyler deneme takıntım var. Bu yıl IB (International Baccalaureate) okumaya başladım.

Emre Yapıcı: Merhaba. İstanbul doğumluyum. 14 yıldır da Mersin'de yaşamaktayım. TAC'de 10. Sınıf öğrencisiyim.

Sude Sevindi : Merhaba. Ben Sude. 10. Sınıf öğrencisiyim. Basketbol oynamak en çok keyif aldığım şey. Bunun dışında resim çizmek, kitap okumak ve gitar çalmaktan hoşlanıyorum.

Emre İnal: Merhaba, adım Emre İnal. Okulumuzun Prep C sınıfına bu yıl başladım. İlk öğretimimi Bilfen, ortaöğretimimi ise Doğa Kolejinde tamamladım. Hobilerim arasında spor yapmak, sinemaya gitmek, bilgisayar oyunları oynamak vardır. Spor yapmak benim için vazgeçilmez bir hobidir. Bir dönem basketbolla da ilgilendim ancak tenisi hemen hemen hiç bırakmadım. Şu anda da okulun tenis takımında olmaktan mutluyum.

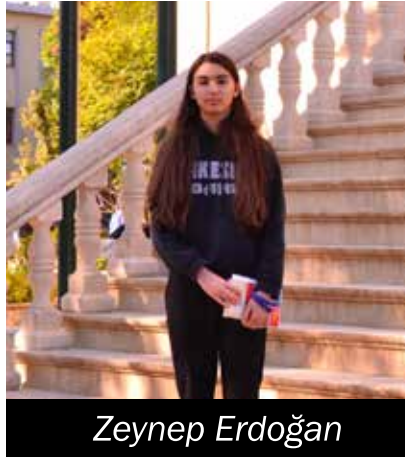
Şimdi izin verirseniz kız basket takımımızla devam edelim..

Zeynep abla ve Sude abla, katıldığınız turnuva da TAC Kız Basketbol Takımı il genelinde yani Mersin'de dördüncü oldu. Öncelikle sizi tebrik ederim. TAC'de basketbol nasıl gidiyor? Siz basketbola nasıl başladınız?

Z.E: Teşekkürler. Erkek basketbol takımının çok iyi olmasına rağmen, bildiğim kadarıyla TAC ilk kız basketbol takımını önceki sene oluşturdu. Birçok oyuncumuz basketbola yeniydi ve ilk başlarda bazılarının pek ilgileri yoktu. Buna rağmen maç yaptıkça hem bizim ilgimizin hem de oyunumuzun geliştiğine şahit oldum. Bu takımın ileri gideceğine inanıyorum.

Basketbola başladığımda ilk okuldaydım. Amerika'ya gidene kadar da eski okulumun basketbol takımındaydım. Pek de iyi değildim. Amerika'ya gittikten sonra da basketbola ara verdim. Türkiye'ye döndüğümüzdeyse öğrendiklerimin çoğunu unuttuğumu fark ettim. Sanırım bu yüzden okul takımına katılmaya istekliydim. Bu yıl da takımım ile birlikte çokça geliştiğimi düşünüyorum.

S.S. : Teşekkürler. TAC Kız Basketbol Takımı geçen sene kurulan bir takım. Sürekli kendimizi geliştirmeye çalışıyoruz. Şimdilik resmi maçlarımızı tamamladık fakat antrenmanlarımız devam ediyor. Basketbol oynamamda babamın büyük bir etkisi var. Şu anda antrenörlük yapan babam eski bir basketbolcu. Küçük yaştan itibaren onunla maçlara gittikçe bu spora olan ilğim arttı. Bir nevi bu sporun içine doğmuştum. Bulduğum ortam bana basketbolu sevdirdi. Oynamaya ise ilk olarak Efes Pilsen'in altyapısında erkek takımının antrenmanlarına katılarak başladım. Sonrasında ise okul zamanında, tatillerde hem bireysel çalışmalarla hem de takım çalışmalarıyla kendimi geliştirdim.

Zeynep Erdoğan

Bu turnuva boyunca kaç takım ile karşılaştınız? Maçlar nasıl geçti? Zorlandınız mı?

Z.E: 4 takımla oynadık. Ne yazık ki hepsinde yenildik. Yine de eğlendik. İlk maçımız pek iyi geçmedi. Takım olarak bu yıl ilk maçımızı ve hepimiz heyecanlıydık. Ama maçtan maça geçerken ilerlemeler kaydettik. Sayı farkı giderek

azaldı ve oyunlarımız daha da heyecanlı geçmeye başladı. Takım bağları da güçlendi. Maçlarda zorlansak da, bize çok şey kattılar.

S.S. : Turnuva boyunca toplamda 4 maç yaptık. Tarsus'tan katılan 2 takımdan 1. Çıktık. Mersinden 4 takım katıldı. Diğer grupların 1. Ve 2. Takımları ile karşılaşarak maçlarımızı kaybettik. Tabii ki zorlandık. Yeni kurulmuş bir takım olarak geçen sene ilçe üçüncülüğümüzden sonra bu sene ilde karşılaştığımız rakipler daha zorluydu. Elimizden gelenin en iyisini yaptık.

Basketbol hakkında ne düşünüyorsunuz? Neden önceliği basketbola verdiniz? İlerde basketbol ile ilgili neler yapmak istiyorsunuz? Planlarınız neler?

Z.E: Basketbol benim için bir oyun. Turnuvaları ciddiye alıyorum, ama basketbolu eğlenceli olduğundan oynuyorum.

Oynadığım oyunda da iyi olmak istediğimden de antrenmanlara kalıyorum. Basketbol aynı zamanda takım arkadaşlarımla konuşmamı ve bağlar kurmamı sağlıyor. Her antrenman sonrası da bu oyunu ne kadar sevdiğimi daha da iyi anlıyorum. Doğal olarak da insan sevdiği şeyleri yapar, değil mi?

Belli bir planım yok. İlk önce yaptığım basit hataları düzeltmek istiyorum. Takım arkadaşlarımla daha iyi anlaşabilmek ve ablalığı bir kenara koymak da güzel olurdu. Sanırım bir amacım da üniversiteye gittiğimde basketbola devam etmek, tabii ki IB'den tek parça çıkarsam.

S.S. : Okul ve sporu bir arada götürmek düşünüldüğü kadar zor değil. Sorumluluklarını bildiğinde her şey daha kolay oluyor. Zaman planlamayı doğru yaparsan ikisini de gayet rahat ilettebiliyorsun. Ayrıca okulun yoğun temposundan biraz uzaklaşıp rahatlamak adına spor çok iyi bir destek.

Basketbolun takım oyunu ol-

ması çok hoşuma gidiyor. Birliktelik ve paylaşımcılığı öğretiyor insana. Birçok insanın ortak bir amaç için bir araya gelmesi çok güzel. Takım ruhu çok ayrı bir duygu. Önceliği basketbola vermemdeki sebep ise ciddi anlamda mücadele gerektiren ve zorlayıcı bir spor olması.

Şimdi sözü biraz da tenisçilerimize bırakalım. Emre abi geçen hafta kazandığınız maç ile kaptanı olduğun TAC Tenis Kulübü il genelinde yani Mersin'de birinci oldu. Öncelikle tebrik ederim. TAC de tenis nasıl gidiyor? Sen tenise nasıl başladın? Kendini nasıl geliştirdin?

E.Y: Teşekkür ederim. TAC de tenis için pek imkanımız olmuyor bu yüzden okul takımı için oynasam da antrenmanlarımı bireysel olarak Mersin'de yapıyorum ve bireysel olarak Türkiye Tenis Federasyonu ve International Tennis Federation'ın düzenlediği turnuvalara

katılıyorum. Özel bir antrenörüm ve kondisyonerim var. Okulumuzda ön planda basket vardı çoğunlukla ama geçen yıl ve bu yıl Mersin'de 1.olarak ön plana çıkabildiğimizi düşünüyorum. Ben tenise 6 yaşımdayken başladım. Gelişim Kolejinde okuyordum ve 1.sınıfın başında kulüp olarak tenisi seçtim ve Mersin Tenis Kulübünde tenise başladım. 1 yıl burada oynadıktan sonra Mersin Üniversitesinde 1 yıl oynadım ve ardından tekrar Mersin Tenis Kulübüne geri döndüm. 3 yıl devam ettikten sonra hocalarımızın kulüpten ayrılması sonucu bireysel oynamaya başladım ve 5 yıldan uzun bir zamandır bireysel olarak devam ediyorum. Haftanın her günü okul çıkışı 1.5 ve 2 saat arası antrenman yapıyorum ve sık sık yurt içi ve yurt dışında turnuvalara katılıyorum bunlar sayesinde çok geliştiğimi düşünüyorum.

Ya sen Emre..

E.İ: Ben de öncelikle teşekkür ederim. TAC tenis takımına yeni katılmış olmakla birlikte tecrübeli tenisçilerle bir arada olmak çok keyifli. Ben tenise altı yaşımda ders olarak başladım. Atılspor Kulübünün tenis bölümüne devam etmeye başladım. Bir kulüp çatısı altında tenis oynayıp turnuvalara katılınca da kendimi geliştirdim.

Bu turnuva boyunca kaç takım ile karşılaştınız? Maçlar nasıl geçti? Zorlandınız mı?

E.Y: Bu turnuva boyunca grupta 3 takımla karşılaştık. Bahçeşehir Koleji, İçel Anadolu Lisesi ve Eyüp Aygar Fen Lisesi. 3 maçı da yenerek gruptan 1.çıkttık. Daha sonra yarı final maçında Yahya Akel Fen Lisesini yendik ve finalde de Spor Lisesini yenerek 1. olduk. Maçlar yoğun geçti ama finale kadar çok zorlanmadık. Final maçımız da durum 1-1 iken rakibimizin çekilmesi sonucu 1. olduk ve kupayı kaldırmayı

Emre İnal

başardık tıpkı geçen yılki gibi. Tüm takım olarak çok mutlu olduk.

E.İ: Maçlar gayet güzel geçti. Çok fazla zorlanmadık. Her takımda 3 grup olunca işler daha da zorlu oluyor ama ben hallettiğimizi düşünüyorum.

Peki size de aynı soracağım. Hem okulu, hem tenisi bir arada götürmek zor olmuyor mu? Her ikisini nasıl beraber götürüyorsunuz?

E.Y: Hem okulu hem tenisi birlikte götürmek gerçekten çok zor oluyor. 10 yaşına kadar küçüktüm ve çok antrenman yapmıyordum ancak sonrasında her gün antrenman yapmaya başladım ve 6 yıldan uzun süredir haftanın her günü antrenman yapıyorum. Kendime ayıracak hiç bir özel zamanım olmuyor. Özel hayatım olmuyor. Tek eğlencem, tek kafa dağıtma işim tenis diyebilirim. Aynı zamanda TAC ye geldiğimden beri okul da çok zorlaştı ödevler yazılılar derken gerçekten çok zorlanmaya başladım. Ama her şeye rağmen ikisine de aynı başarıyla devam etmekte özen gösteriyorum.

E.İ: Aslında okul hayatıyla birlikte bir başka uğraşı zor oluyor ama spor insanı disiplini de öğrettiği için okul hayatımı olumlu etkileyeceğini düşünüyorum. Tenis antrenmanlarımdan olduğu gün zamanımı daha iyi kullanıyorum ve derslerimi bitirebiliyorum.

Tenis sporunu seçmenizdeki en büyük neden nedir? İleride tenisle ilgili planlarınız var mı?

E.Y: Tenisi seçmemin en büyük sebebi bireysel bir spor ve sadece kendinden sorumlusun. Başkasının yaptığı hata yüzünden sen yenilmiyorsun veya senin yaptığın hata yüzünden tüm takım yenilmiyor. Sanırım en iç rahatlatıcı özelliği bu. Bütün sorumluluk sende oluyor ve maç anında tamamen yalnız başına oluyorsun. Psikolojin ve enerjin her zaman en yüksek seviyede olmak zorunda çünkü seni toparlayabilecek hiç kimse yok. Bu kadar zorluğa rağmen tenis oynamaktan çok keyif alıyorum ve 10 yılı geçmesine rağmen hala ilk günkü gibi zevk alıyorum. 1 gün oynamasam kendimi kötü hissediyorum ve günüm kötü geçiyor. İşte bu yüzden tenis.

İleride tenis için çok büyük hedeflerim yok çünkü okula gidiyorum. Benim seviyemde tenis oynayan bütün arkadaşlarım en az 4 yıldır okula gitmiyor ve sabahtan akşama kadar antrenman yapıyorlar. Benim öyle bir imkanım olmadığı için ve üstelik okulum çok yoğun olduğu için sadece günde ortalama 1.5 saat antrenman yapabiliyorum. Yine de tenisi asla bırakmayı ve elimden gelenin her zaman en iyisini yapmayı düşünüyorum.

Sude Sevindi

E.İ: Tenis hem çok aktif bir spor hem de zekanı da kullanman gereken bir spor dalı. Başka sporlarla da ilgilediğim doğru ama tenis hem beden hem zihnen beni geliştirdiği için daha da severek yaptığım bir spor.

Emre Yapıcı

Tenisi hayatımdan hiç çıkarmak istemiyorum ancak ileride profesyonel olarak yapıp yapamayacağımı şimdiden bilemiyorum. Üniversiteyi yurt dışında okumam söz konusu olursa orada da mutlaka tenise devam etmek istiyorum.

Hepinize tek tek teşekkür ederim. Son olarak eklemek istediğiniz bir şeyler var mı?

Z.E: Herkesin hoşlanabileceği bir spor veya hobi bulabilmesini dilerim, çünkü günlük hayatınıza renk katmakla beraber, zaman geçtikçe değeri büyüyor.

S.S.: Bu söyleşi fırsatı için teşekkür ederiz.

E.Y: Son olarak tenis takımında olan arkadaşlarıma çok teşekkür ediyorum. Çok güzel bir turnuva geçirdik. Hem çok eğlendik hem de başarılı olduk. Kutluyorum herkesi. Ayrıca bize destek olan herkese çok teşekkür ediyorum.

E.İ: Benimle bu röportajı yaptığınız için teşekkür ederim. Tüm takım arkadaşlarıma ve destek olan herkese teşekkür ederim. Umarım okulumuzun takımı il birincisi olduğu gibi bölge birincisi de olur.

“Mersin Okul Sporları Lise Genç Erkekler B Kategorisinde takımımız Mersin Şampiyonu oldu.”

TENİSTE BAŞARI

3-7 Ocak tarihlerinde İzmir UTEM tesislerinde yapılan Okullar arası Tenis Gençler Grup müsabakalarında Kız ve Erkek takımlarımız oynadıkları maçları kazanarak gruplarında 1. olmuşlardır. Alınan bu sonuçla 15-19 Ocak tarihlerinde İzmir'de düzenlenen Okullar arası Tenis Gençler

Türkiye Şampiyonası'na katılmaya hak kazanmışlardır.

Bu turnuvada kızlarda 5. erkeklerde 9. olarak okulumuzu başarıyla temsil ettiler. Başarılarından dolayı öğrencilerimizi tebrik ederiz.

Ali Çekiç - TAC '82

SPOR OKULLARIMIZ

Spor Kulübü olarak 2013 yılında yeni-
den başlattığımız spor okulu çalışma-
larımız basketbol, voleybol ve eğitsel
oyunlar branşlarında devam etmekte.
Alanında uzman antrenörler tarafın-
dan planlanan antrenmanlar, çocuk-
larımızın branşa özgü sportif eğitim-
lerinin yanı sıra derslerinin de kontrol
edildiği bir planlama ile yürütülmek-
tedir. Çocuklarımıza yaptırdığımız

sporun temelinde, sağlıklı bir yaşam
alışkanlığı kazandırmanın yanı sıra
düzgün bir fiziksel ve zihinsel gelişime
sahip olmaları da hedeflenmektedir.

Takım sporları ise sosyal çevre edin-
menin yanı sıra bir şeyi beraber başarı-
mak ve birlikte mücadele etme arzu-
larını içerisinde barındırmaktadır. Tüm
bu olguların oluşması küçük yaşlardan
itibaren başlamaktadır. Bu bilincin

toplum bilinci haline gelmesi spor eği-
timselleri olarak en büyük hedefimiz-
dir. Sağlıklı bireyler toplum dinamiğini
oluşturmaktadır.

Basketbol da Altyapı anlamında boş
geçirdiğimiz üç yılın ardından son üç
yıldır tekrardan canlanan altyapımız
SEV öğrencilerimizden oluşan 80
sporcu ile çalışmalarına devam et-
mektedir. Spor okullarımızda yetişen

2005 - 2006 doğumlu öğrencilerimiz Tarsus maçlarının tamamını kazanarak Mersin'de yapılacak olan il müsabakalara katılmaya hak kazanmıştır. Kulüp olarak müsabık olan yaş guruplarındaki SEV öğrencilerimizi son iki yıldır il dışı organizasyonlara götürerek hem takım olgusu oluşturmak hem de farklı takımlarla mücadele etmelerini sağlamaktayız. Bu yıl ilk defa basketbol spor okulu çalışmalarına kız öğrencilerimizde alınmaktadır. Önümüzdeki yıllar için hedefimiz her jenerasyon da rakibi ile mücadele edebilecek takımlar oluşturulmaktır.

Mezunlarımız ve okul yönetimi tarafından bir süredir bahsi geçen okullarımızda kızların spor yapmaları ve yönlendirilmeleri konusuna değinmek istiyorum. 2010 ile 2013 yılları arasında SEV öğrencilerimize yaptığımız çalışmalara ara verilmişti. Bu dönemde SEV öğrencilerimizin antrene edilmesinden dolayı 2013 yılından itibaren

temellerin tekrar atılması gerekti. Bu konuda spor kulübü olarak son üç yıldır büyük bir çalışma yapılmaktadır. Bu sezon itibari ile geline nokta voleybol branşında ilköğretim 1. ve 2. Kademelerde 75 civarı antrene ettiğimiz öğrencimiz bulunmaktadır. Bu çocuklarımız tüm yaş gruplarını kapsamakta ve ilgi yıldan yıla artmaktadır. SEV takımlarımız son iki yıldır il ve yurt dışı spor organizasyonlarına katılmaktadır ve rakipleri ile mücadele edebilir seviyelere gelmişlerdir.

TAC öğrencilerimizden oluşan lise kız voleybol takımımız aynı zamanda genç kızlarda kulüp müsabakalarında takım olarak mücadele etmektedir. Yaklaşık 30 kızımızın bulunduğu takımlarımızın bir bölümü de 2010 yılına kadar sürdürdüğümüz spor okullarında yetişen SEV öğrencilerimizden oluşmaktadır. Bu yıl ilk defa başlattığımız anaokulu ve 1. sınıflara yönelik gerçekleştirdiğimiz Eğitsel Oyunlar adı altında; jimnas-

tik, atletizm, hareketlilik, ritimle eğitim içerikli çalışmalar yaptırdığımız çok şirin, 15 kişilik minik bir grubumuz daha var. Takım sporları öncesinde edinmeleri gereken disiplin ve sportif özellikleri geliştirici çalışmalar yapılmakta.

Spor Kulübü olarak SEV okullarımızda gerçekleştirdiğimiz sportif çalışmaların doğrudan SEV - TAC okullarımızın ve Kulüp takımlarımızın müsabakalarda rakibe karşı mücadele edebilirliğini arttırdığı görülmektedir.

Kulüp olarak gerçekleştirdiğimiz spor okulu organizasyonlarının yürütülmesinde katkısı bulunan; SEV - TAC Okul idarecilerimize, TAC Mezunlar Derneğine ve Ulaşımımızı sağlayan AMAÇ Turizm yetkililerine Teşekkür etmek istiyorum.

Spor kültürü ile yetişen gençlerimizle, başarının hiç kesilmediği yıllar geçirmek dileği ile.

Saygılarımla.

TIPTA İKİ MİLLİ TEKNOLOJİYE İMZA ATTI

DTI İmplant CEO'su Dr. Talat Buğur tamamen milli olarak geliştirilen diş implant teknolojisiyle Avrupa'nın en büyük implant fabrikalarından birini kurup Eylül ayında üretime başladı. Bununla da yetinmeyip, araştırma geliştirme aşaması tamamlanan, global satış için sertifikasyonu alınan, dünyada sadece dört beş ülkede üretilen kemik tozu'nun da (grefti) üretimine önümüzdeki yıl Türkiye'de başlayacak.

Halil Aktaş

Talat Buğur TAC '90

Tamamen yurt dışından ithal edilen iki tıbbi üründe yeni teknolojiler geliştiren Dr. Talat Buğur, önce dış tedavisinde kullanılan milli implantı geliştirip üretime başlayarak girişimci ve sanayici oldu. Talat Buğur, şirketi DTI ile ithalata giden 100 milyonlarca doların ülkede kalmasını sağlamanın ötesinde, bilim ve teknolojiye dayalı yeni sektörlerle öncülük ediyor, bunları yurtdışına ihraç ederek milyonlarca doları da ülkeye getirmeye hazırlanıyor. DTI önümüzdeki yıl dünyada çok az ülkenin üretebildiği 'kemik grefti'nin Türkiye'de üretimine hazırlanıyor.

■Tıp dünyasında iki önemli teknolojiyi geliştirip üreten biri olarak hikayeniz nasıl başladı?

Adanalı bir aileden geliyorum. Liseyi 1990 yılında Tarsus Amerikan Koleji'nde bitirdikten sonra, İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'ni kazandım. Okulda oldukça faal bir öğrenciydim. Türk Diş Hekimliği Öğrenci Birliği'ni kuranlardım. İstanbul Üniversitesi Diş Hekimliği Fakültesi'nde birinci sınıfta okurken, 1991'de, Türkiye'de ilk defa diş implantoloji kongresi organize edilmişti. Türkiye o zamanlar bu konuya çok uzaktı. Ama ben o zamanlardan diş implantlarının Türkiye'de üretilmesini kafama koymuştum. Doktoranın ardından Fransa'dan Türkiye'ye geldikten sonraki on yıl süresince, dünyada otuzun üzerinde implant üretim fabrikası gezdim. Bunlarla ilgili bazı şirketlerin uluslararası danışmanlarından ve eğitim veren mentorlarından (advisor) biri de oldum. 2010 yılında TÜBİTAK'a, Türkiye'de dental implant üretimiyile ilgili projemizi sunduk ve onlar da kabul ettiler. Bilimsel çalışmalar sonucunda ortaya çıkan know-how'la İstanbul Çekmeköy'de dental implant fabrikamızı kurduk ve 2012 Mayıs ayında seri üretime başladık. DTI olarak gerek iç, gerekse dış pazarda oluşan talepler karşısında zorlanmaya başlamıştık. Talebe yetişemiyorduk.

FORBES

FOCUS

FORBES 100

BASINDA MEZUNLAR

Sosyoloji A.Ş

Erden Timur, yenilikçi bir zihnin inşaat gibi geleneksel bir iş kolunda bile fark yaratabileceğinin canlı kanıtı. Patentini aldığı "Fold" konseptiyle beş yılda Türkiye'nin kendi servetini kendisi yaratan en genç dolar milyoneri oldu. Bu yıl bitmeden duyurmayı planladığı yeni inovatif fikri ve New York projesiyle de FORBES'un en genç dolar milyarderine olmaya aday.

NİLGÜN BALCI ÇAVDAR

"Hayat nefesle başlayıp, nefesle bitiyor. Geri vermek zorundasın. Toplumsal birşeyler yapmak istiyordum dolayısıyla işimi o hale getirdim." Kulağa hoş gelen, bir politikacı ya da STK yöneticisinden gelse şaşırtıcı olmayacak bu sözler bir "inşaatçı"nın ağzından çıktığında ilginç oluyor. Nef'in kurucusu Erden Timur da öyle, sıradışı bir profil. 15 milyon dolar ödeyerek Galatasaray'a forma sponsoru olduktan sonra adını duymayan kimsenin kalmadığı "Nef" markasını 2010'da kurdu. İstanbul'da yaptığı iki inşaat projesinden toplam 100 milyon lira kar ettiğinde sadece 28 yaşındaydı. 34 yaşında da FORBES'un en

Erden Timur - TAC '00

ÇUKUROVA ÜNİVERSİTESİ DERS GÖZLEMİMİZ

02 Aralık, 2016 tarihinde, Tarsus Amerikan Koleji Fen bilimleri Bölümü'nden Fizik Öğretmenleri Hasan ATEŞ ve Orhan VATANSEVER, 11. sınıf öğrencileri ile Çukurova Üniversitesi Tıp ve Mühendislik fakültelerine akademik bir ziyaret gerçekleştirdi. Üniversite tarafından çok sıcak bir şekilde karşılanan öğrencilerimiz, ders öncesi öğretim üyeleri ile birer çay içerek tanışma olanağı elde ettiler.

Öğrencilerimiz, idealleri doğrultusunda girmek istedikleri dersi kendileri belirlediler ve üniversitede verilmekte olan derslere katıldılar.

Öğrencilerimizin, üniversite öğretim üyelerine soru sorma, onlarla sohbet etme ve ilgilendikleri meslek ile ilgili daha derin bilgilere ulaşma şansları da oldu. Çeşitli konularda hazırlanmış Bitirme Tezi örneklerini inceleyip bö-

lece geleceğin profesyonelleri olarak kendilerinden neler beklendiğini daha iyi kavradılar.

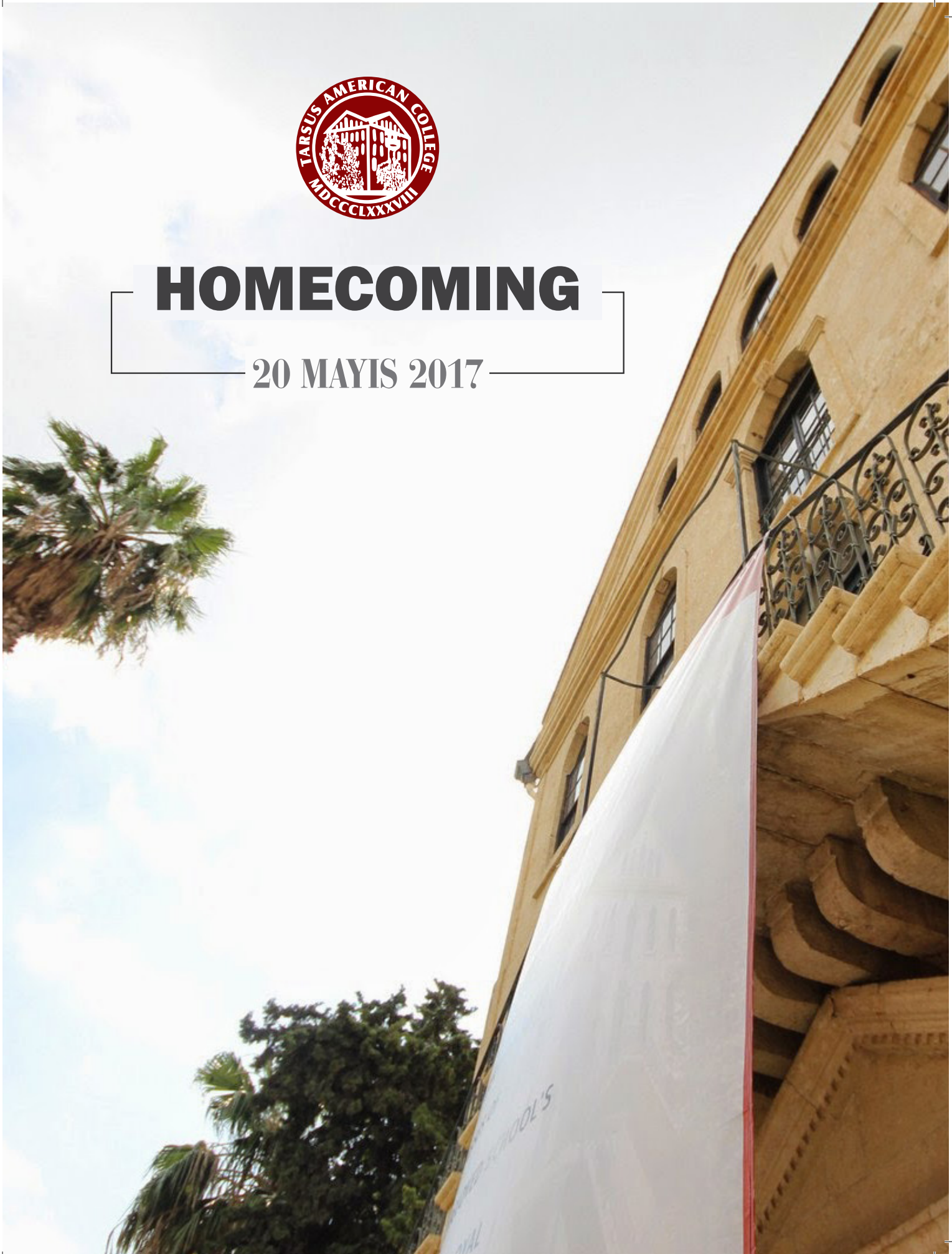
Fen Bölümü olarak, öğrencilerimize böyle bir tecrübeyi yaşatma fırsatı verdikleri için Çukurova Üniversitesi yönetimine ve Tarsus Amerikan Koleji Mezunlar Derneği'ne katkılarından dolayı çok teşekkür ediyor, saygılarımızı sunuyoruz.

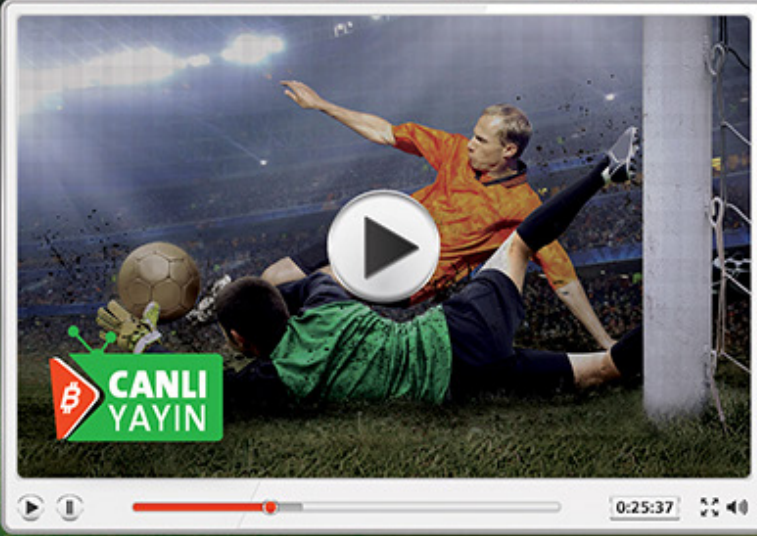

HOMECOMING

20 MAYIS 2017

TAM 70 LİG
CANLI MAÇ YAYINI İLE
BİLYONER.COM'DA!

 Amerikan Basketbol Ligi, Avrupa Ligi...
 İspanya Ligi, İtalya Ligi ve DAHA FAZLASI

TÜRKİYE'DEKİ EN BÜYÜK
TRIBÜN AÇILDI!

Sen de hemen yerini al,

KAZANMAYA

BAŞLA!

İilyoner
.com